

ספר

מעלות הזוהר

בשבח לימוד הזוהר בלשון הקודש

מאמרים והקדמות

ונוספו עליו, ספר שמחת הזוהר החדש,

וספר חשבונות הזוהר, וספר תשובת הזוהר

- א. גדל נחיצות לימוד הזוהר הקדוש למען הצלת עם ישראל. ודברי הזוהר הקדוש בשבח ומעלת לשון הקדש. וכל ילד היודע לקרא יכול כבר ללמוד ולהבין זוהר הקדוש.
- ב. דברי בעל ה"שדי חמד" שמתר ומצוה לתרגם הזוהר ללשון הקדש.
- ג. מעלת הלומד זוהר הקדוש בשבת, ואיך מתקן נשמתו בזה. - בואו חשבון, כל מי ששכל בקדקדו בוודאי ילמד בכל רגע זוהר הקדוש.
- ד. לנצל מן היצר אי אפשר בלי ללמוד זוהר הקדוש. - הרוצה רפואה ברכה ישועה יתחבר לרשב"י בלמוד זוהר הקדוש.
- ה. לזכות לגן עדן העליון אפשר רק בלמוד זוהר הקדוש.
- ו. המשיח מחכה לך שתלמד זוהר הקדוש, כי כבר הגיע זמן הגאולה.

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי" בעיה"ק בית שמש טובב"א
טבת תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

מפעל הזוהר העולמי

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

תוכן הענינים

ט	ספר מעלות הזוהר
ט	בשבח לימוד הזוהר בלשון הקודש
ט	מאמרים והקדמות
	בזכות הקריאה והלמוד בספר הזוהר הקדוש מבטח לנו שונזקה ונגאל
ט	באהבה וברחמים ללא צרות ויסורים
י	משמים הסכימו לקר!
יב	אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום
	מעתה יוכלו להתאחד כל ציבור ישראל וללמד בנקל את הזוהר
יג	הקדוש ולהנות מזיו נעם הרשב"י וחבריו הקדושים
יד	הזוהר הקדוש הוא אור הגאולה האחרונה
	על ידי תרגום הזוהר הקדוש ללשון מתקיימת בנו הבטחת הרשב"י
טו	"אפלו נערים ידעו נסתרות קרוב לימות המשיח"
	למוד זוהר הקדוש מכניס חשק גדול ללמוד התורה ולתפלה
טז	בכונה
יח	בכל שבת תקבעו ללמוד שיעור בזוהר הקדוש
יח	לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מפל מאמרי חז"ל
	הרי שולחן ערוך ועליו סעודה השווה לכל איש ואיש, כקטן וכגדול,
יט	ללמוד את פרשת השבוע יחד עם הזוהר הקדוש
יט	כל העוסק בתורה נעשה בן חורין
	כבר קידמונו גדולים שתירגמו הרבה מן הזוהר"ק מארמית ללשון
כ	הקודש

- בזמן הרב הקדוש ר' חיים ויטאל זי"ע היה קיים ספר זוהר בלשון הקודש **כ**
- רבי ישכר בער בן רבי פתחיה מק"ק פראג - שחי בזמנו של רבי חיים ויטאל - חיבר ספר מופלא, "מקור חכמה" בו תרגם מארמית ללשון הקודש **כא**
- אמרתי להעמיד חיבורי זה בלשון קצר וצח, להיות לעזר ולהועיל לכל יוצא צבא בצבא העבודה, דת תורתנו הקדושה **כב**
- חיבורו החשוב "מקור חכמה" זכה להסכמות בעל השל"ה הקדוש ובעל הלב"ש **כג**
- ה"חפץ חיים" זיע"א העתיק בספריו קטעים מן הזוהר הקדוש, תוך תרגומם ללשון הקדש **כד**
- מגדולי מתרגמי הזוהר הקדוש היה הצדיק הקדוש "רבי יהודה רוזנברג" זצ"ל מוורשה, בספר "זוהר התורה" העתיק הרבה מנגלות הזוהר הקדוש על סדרי הפרשיות והעמיד זה בצד זה את לשון הזוהר ואת תרגומו **כה**
- לא היה שום טעם כמוס בכתיבת הזוהר הקדוש מארמית דווקא, דלשון הארמית אין קדושה יותר מלשון הקודש **כז**
- בזוהר פרשת תרומה מובא ש"לשון הקודש השכינה מתחברת בה" ואילו לשון ארמית היא לשון הסטרא אחרא **כח**
- מעליותא היא לתרגם את הזוהר הקדוש ללשון הקודש, וקדושה יתירה בלשון הקודש, שמחוברת אל השכינה הקדושה **כט**
- ועל ידי שכל העם יתאחדו בלימוד הזוהר הקדוש, בכך כולנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה" ובסגולתו "וקראתם דרור" **כ**
- מעלת וְחִשְׁבוֹת לְמוֹד הַזֹּהַר **כט**

- הבעל שם טוב צוה לאנשיו שקדם כל תפלה ילמדו מאמר זהר ותקונים..... **כט**
- למוד הזהר מועיל להשגה, ודבריו מאירים פני האדם, ונותנים פח וחיל לנשמת האדם..... **כט**
- בלמוד הזהר יוסיף שלמות להשפיל בהבנה את כל חלקי נגלות התורה..... **ל**
- מהנגון של התקונים בחדש אלול, ומהחלישות הלב פשמתאחרים, נעשה דברים עליונים ותקונים גדולים למעלה..... **ל**
- על ידי למוד הזהר יצאו מן הגלות ברחמים וחסדים..... **ל**
- רשב"י המשיך תקונים פאלה, שבכל דור ודור עד הסוף, שכל מי שיירצה לשוב יוכל להתקרב להשם יתברך מפל מקום שהוא..... **לא**
- אפלו הבחורים ופשוטי העם יעסקו בספר הזהר הקדוש..... **לא**
- למוד הזהר הקדוש, זו היא בחינת השתטחות על קברי צדיקים.. **לב**
- למוד הזהר בדחילו ורחימו נחשב שלומד אצל התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי..... **לב**
- יכול אני לפטר את כל העולם פלו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה..... **לב**
- בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י..... **לג**
- בואו חשבון מה שיהודי אחד יכול לזכות על ידי למוד הזהר בין בימות החול ובין בשבת קדש..... **לה**
- חשבון אמתי של זכות הזהר הקדוש, ליהודי אחד שקבל על עצמו ללמד זהר שעה אחת ביום..... **לז**
- חשבון אמתי של גדל זכות למוד הזהר הקדוש בשבת קודש..... **לח**
- למוד קבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד 75 שנה בימות החול..... **לח**

- באו נתגייס בלנו, הגדולים עם הקטנים, גאונים עם פשוטים, צדיקים ובינונים, זקנים עם נערים, מלמדים עם תינוקות של בית רבן, ונפעל לקרב ולהביא את משיח צדקנו ברחמים..... **מ**
- מלמד צריך שילמד זהר, שהוא בחינת "עץ חיים", ויוכל להמשיך נשמה לתלמידים, כי בזה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח נשמה אמתית..... **מב**
- ברור הניצוצות הקדושות פועלים תקונים גדולים בעולמות העליונים..... **מב**
- "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"..... **מח**
- הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה..... **מט**
- דברי קדשו של הצדיק המקביל אלוקי רבי יודיל ראזנבערג זי"ע בעל "זהר תורה"..... **מט**
- הקדמת המחבר, בלב נדכה ידבר לאל עליון ישפך שיחו, ולפני אנשים יציע רוחו..... **מט**
- ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא..... **נ**
- כל אותם שיזכו ללמד זהר הקדוש יזכו לגאלה..... **נ**
- אין יוכל ספר הזהר לבא להתגלות חדשה ולהתפשט יותר בין הכלל ישראל..... **נא**
- רבי חיים ויטאל זצ"ל היה לו ספר הזהר בלשון הקדש, כמו שמוכא בפרושו "דרך אמת"..... **נב**
- קונטרס שמחת הזוהר החדש**..... **נז**
- והוא חדושים נפלאים והוספות לערפה של שעה בו יבאר חשיבות כל שניה ושניה בחיים של היהודי, וכמה שמחה ואשר ועשר יש לגורסי ולומדי הזוהר הקדוש, ואתם המשיח ישמח וירקד..... **נז**

- נז בדקה אחת נאמרות כמאתים מלים
- נז שבשננה אחת בלבד זוכים לך-28.000 שנה תורה
- נח מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה
- נח תקבל את השׁכר כנגד כל אַחד
- נט נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר
- נט עקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה
- נט צריך שיתעסקו ישראל ביינה של תורה
- ב בדינו הדבר להחיש את הגאולה ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב
ברחמים
- ס כולנו חפצי חיים!!! כולנו לומדים זוהר הקדוש!!!
- ס צריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו
- ס מתוך הקדמה לספר "פחת אליהו המבאר"

- סח חשבונות הזהר
- ה לחשב מחשבת, מה שיהודי אַחד יכול לזכות על ידי למוד הזהר
בימות החול, ועל אחת כמה וכמה בשבת קודש
- סח ערכה של שעה
- ה חשבון אמת של זכות הזהר הקדוש, ליהודי אַחד שקבל על עצמו
ללמוד זהר שעה אחת ביום
- זז חשבון אמת של גדל הזכות למוד הזהר הקדוש בשבת קודש
- סח גימטריא נפלאה וראשי תבות
- סט

- עא תשובת הזוהר
- בו באר מאמר הזוהר הקדוש שכל הגאולה תלויה בתשובת ראשי
עם ישראל, או בחבורה אחת קדושה של ישראל
- עא

אם יחזרו בתשובה ראשי בית הפנסות, או בית פנסת אחד, בזכותם
 תתכנס כל הגלות. **עו**

ישאלו אותי בבית דין של מעלה האם ידעת שבפירה זו יש מקוה
 פסולה? אשיב כן! **צא**

ובמושב לצים לא ישב. איזה מושב לצים זו (לילי"ת) אמם של
 ערב רב. שהיא מטמאה פנדה במושבה. וכן ערב רב מטמאים
 במושבם לצדיקים שיושבים ביניהם. **צב**

אדם אתם - תלמידי חכמים **קז**

בגלל ישראל הם התלמידי חכמים נאמר ובני ישראל יצאים ביד
 רמה **קז**

בגאולה האחרונה, יוציא את התלמידי חכמים בכל הכבוד הזה... **קז**

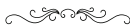
אם תקבלו תורתו מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם. פו יהיה
 ביציאת גאולה אחרונה שם תהא קבורתכם בגלות. **קז**

וערב רב, יהיו רחוקים מן הגאולה, ויראו תלמידי חכמים והעם הקדוש
 בכל הכבוד הזה, ורשעים בחשף ידמו הם ערב רב. **קח**

אמר אליהו, רועה הנאמן, נתן לי הקדוש ברוך הוא רשות להתגלות
 לך, ולעשות עמך טוב. **קח**

אמר לו רועה הנאמן, בשבועה עליך בשם ה', אל תאחר בכל יכלתך,
 שהרי אני בצער רב. ויפן פה וזכה וירא כי אין איש, עוזר לי, להוציאני
 מצער זה. **קח**

ואנשי חיל ויראי חטא מסוככים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימים
 ערב רב ביניהם. ולא נותנים להם במקומות רבים, אלא דבר קצוב,
 שלא תהיה תקומה לנפילתם, ואפלו חיי שעה, ואותם ערב רב הם
 עשירים בשלחה, בשמחה, בלי צער, בלא יגון כלל, גזלנים, בעלי שחד,
 שהם דינים ראשי העם **קט**

מעלות הזוהר

בשבת לימוד הזוהר בלשון הקודש

מאמרים והקדמות

ימי הגאולה ופעמי המשיח מחכים בפתח וכלנו מצפים להבטחת הנביא (מיכה ז: ט"ו): "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", וכתב על כך השל"ה הקדוש, וזל"ק: "הנה מבאר מפאן שחבור הזוהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

בזכות הקריאה והלמוד בספר הזוהר הקדוש מבטח לנו שנזכה ונגאל באהבה וברחמים ללא צרות ויסורים

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה, העניק השם יתברך ברב חסדו לעמנו עם סגלה, והוא ספר הזוהר הקדוש, שנתחבר בקדשה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן. ובזכות הקריאה והלמוד בספר הזוהר הקדוש מבטח לנו שנזכה ונגאל

ברחמים ללא צרות ויסורים רחמנא ליצלן. דְּבַר זֶה מְבַאֵר בְּסֵפֶר הַזֶּהר
הַקְדוּשׁ עֲצֻמוֹ, מִפִּי קָדְשׁוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם "הֲרַעֲיָא מֵהִימְנָא",
אֲשֶׁר הָיָה נִגְלָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי וְלַחֲבֵרָיו בְּמַעֲמַד מְלֵא הוֹד, וּמְגַלָּה
לָהֶם סֵתְרֵי תוֹרָה מִיִּשְׁיבָה שֶׁל מַעְלָה.

כֵּךְ אוֹמֵר מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם: בְּזִכּוֹת הַחֲבוּר שְׁלֶךְ, סֵפֶר הַזֶּהר
הַקְדוּשׁ, יֵצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים לְלֵא צְרוֹת וְיִסּוּרִים
וּלְלֵא צַעַר חֲבִלֵי מִשְׁיחַ!

וְכֵךְ אוֹמֵר מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם לְרִשְׁבִּי זְכוֹתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן, בַּזֶּהר
הַקְדוּשׁ פָּרַשְׁת נִשְׂא, "בְּהֵאֵי חֲבוּרָא דִּילְךָ דְּאִיְהוּ סֵפֶר הַזֶּהר יִפְקוּן
בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". וּבְאוּר הַדְּבָרִים: בְּזִכּוֹת הַחֲבוּר שְׁלֶךְ, סֵפֶר הַזֶּהר
הַקְדוּשׁ, יֵצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים לְלֵא צְרוֹת וְיִסּוּרִים וּלְלֵא
צַעַר חֲבִלֵי מִשְׁיחַ!

מִשְׁמִים הַסְּכִימוּ לְכַד!

וְאִף מִשְׁמִים הַסְּכִימוּ לְכַד! וּבִתְקוּנֵי הַזֶּהר מְבַאֵר, שְׁבִשְׁעָה שְׁאֵלִיהוּ
הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי וְלַחֲבֵרָיָא קְדִישָׁא
שְׁעֻמוֹ, וְלָמַד עִמָּהֶם סֵתְרֵי תוֹרָה בְּעֵנִין תְּקוּנֵי נִשְׁמוֹת, יֵצְאָה בֵּת קוּל
מִשְׁמִים וְאִמְרָה לָהֶם: "כִּמְה רַב כַּחוּ וּקְדָשְׁתוּ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי
בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּךְ הוֹסִיפָה וְאִמְרָה נְבוּאָה בְּזוּ הַלְשׁוֹן: "וְכִמְה בְּנֵי נִשְׂא
לְתַתָּא יִתְפָּרְנְסוּן מֵהֵאֵי חֲבוּרָא דִּילְךָ כַּד יִתְגַּלוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף
יּוֹמֵיָא, וּבְגִינָה, וְקִרְאָתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵי". וּבְאוּר הַדְּבָרִים: כִּמְה בְּנֵי אָדָם
לְמַטָּה יִתְפָּרְנְסוּן מִזֶּה הַחֲבוּר^א שְׁלֶךְ כַּאֲשֶׁר יִתְגַּלָּה לְמַטָּה בְּדוּר הָאַחֲרוֹן

א. רָאָה מַה שֶׁפָּתַב רַבִּי נִתָּן בְּסֵפֶרוֹ כ"א: כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עָשָׂה עִמּוֹ
"לְקוּטֵי הַלְכוֹת" (אָבֹו הַעֲזָה, קְדוּשִׁיָּה, ג), חֶסֶד גְּדוֹל שְׁתַּגְּלָה מְלֵאכֶת הַדְּפוּס

קדש לה' שְׁנַאמַר על תַּפְלִין כַּמְבָּאָר
בְּדַבְרֵי רַבֵּינוּ ז"ל (בְּלֻקוּטֵי תַנְיָנָא סְמוּן ה').
כִּי פִיתוּחֵי חוֹתֶם הוּא בְּחִינַת דְּפוּס
כְּמוּבָא בְּפוֹסְקִים לַעֲנֹן קִדְשֵׁי הַסְּפָרִים
הַנְּדַפְסִין, שֶׁמֵבִיאִין שָׁם רְאִיָּה מֵאֲבְנֵי
הַחוּשׁוֹן שֶׁנַּעֲשׂוּ בְּדְפוּס בְּחִינַת פִּתוּחֵי
חוֹתֶם כַּמְבָּאָר בַּה' סֵפֶר תוֹרָה בְּטוּרֵי
זֶהב בְּסִימָן רַע"א בְּשֵׁם תְּשׁוּבַת מִשְׁאֵת
בְּנִימִין עֵין שָׁם. כִּי מְבָאָר בְּהַתּוֹרָה אֲשֶׁרִי
הָעַם הַנִּזְ"ל שֶׁבְּחִינַת הַמְּשַׁכֵּת הַתּוֹרָה
עַל יְדֵי לְקִיחַת הַנְּפִשׁוֹת הוּא בְּחִינַת
תַּפְלִין, בְּחִינַת שֵׁן שֶׁל ג' רָאשִׁים וְשֵׁן
שֶׁל ד' רָאשִׁים עֵין שָׁם, כִּי אוֹתִיּוֹת
הַשִּׁינַיִן שֶׁל הַתַּפְלִין נַעֲשִׂין בְּדְפוּס וְזֶהוּ
בְּחִינַת הַדְּפֻסֶת סְפָרִים קְדוּשִׁים שֶׁהֵם
בְּחִינַת לְקִיחַת וְקִבּוּץ הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהֵם
הַנְּפִשׁוֹת שֶׁעַל יָדָם נִמְשָׁךְ הַתּוֹרָה בְּעוֹלָם
כַּנִּזְ"ל, שֶׁזֶּהוּ בְּחִינַת הַשִּׁינַיִן שֶׁל תַּפְלִין
כַּנִּזְ"ל שֶׁנַּעֲשִׂין בְּדְפוּס דִּיִּיקָא כַּנִּזְ"ל. וְעַל
כֵּן אֲשֶׁרִי הַאֲזָכָה לִתְּנוּ מַעוֹת לְצַדִּיקָה
נוֹרָאָה כְּזֹאת לְהַדְפִּיס סְפָרִים קְדוּשִׁין
לְשֵׁם שְׁמַיִם, כִּי עַל יְדֵי כָּל הַצְּדָקוֹת
שְׁנוֹתַיִן זֹכִיין לִיקַח הַנְּפִשׁוֹת וְלְהַמְשִׁיךְ
תּוֹרָה בְּחִינַת אוֹרֵיָתָא דְעֵתִיקָא סְתִימָאָה
כַּמְבָּאָר בְּהַתּוֹרָה הַנִּזְ"ל, מִכָּל שְׂכַן כְּשִׁנוֹתַיִן
צַדִּיקָה בְּשִׁבִיל זֶה בְּעֲצֻמוֹ כְּדִי לְהַדְפִּיס
סְפָרִים קְדוּשִׁים שֶׁהַדְּפֻסֶת סְפָרִים אֵלוֹ
בְּעֲצֻמָּן הֵם בְּחִינַת לְקִיחַת הַנְּפִשׁוֹת
שֶׁהֵם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמְשַׁכֵּת הַתּוֹרָה כַּנִּזְ"ל
שְׁבוּדָאֵי אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ שְׂזָכָה לְזִכּוֹת אֶת

בְּעוֹלָם שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְּרַבֵּין הַסְּפָרִים
הַקְּדוּשִׁים.

כִּי בְּחִינַת הַהַדְּפָסָה הוּא בְּחִינַת לְקִיחַת
וְקִבּוּץ הַנְּפִשׁוֹת שֶׁעַל יְדֵי זֶה מְגַלִּין תּוֹרָה
כַּנִּזְ"ל, כִּי כְּשׁוֹתְבִין סֵפֶר אֲזִי כּוֹתְבִין אוֹת
אַחַר אוֹת, אָבֵל בְּהַדְּפָסָה לוֹקְחִין וּמְקַבְּצִין
כַּמָּה וְכַמָּה אוֹתִיּוֹת הַרְבֵּה מְאֹד עַל הַדְּפוּס
וּמְדַפְסִין בְּפַעַם אַחַת דָּף שָׁלֵם,
וְהָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה הֵם בְּחִינַת נִיצוּצֵי
נְפִשׁוֹת כִּי כָּל הַנְּפִשׁוֹת שֶׁרָשָׁם בְּאוֹתִיּוֹת
הַתּוֹרָה כְּפִדּוּעַ, נִמְצָא שֶׁקִּבּוּץ הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁל סְפָרִים קְדוּשִׁים הֵם בְּחִינַת לְקוּטֵי
הַנְּפִשׁוֹת כַּנִּזְ"ל, כִּי גַם הַסְּפָרִים בְּעֲצֻמָּן
נִתְּחַבְּרוּ עַל יְדֵי לְקִיחַת הַנְּפִשׁוֹת בְּבְחִינַת
וְלוֹקַח נְפִשׁוֹת חֲכָם שֶׁעַל יְדֵי זֶה הַמְּשִׁיךְ
זֶה הַחֲכָם הַתּוֹרָה שֶׁגִּלָּה וְחִידֵשׁ הַכְּתוּבָה
בְּסֵפֶר הַזֶּה שֶׁמְדַפְסִין עִכְשָׁו, וְעַל כֵּן עַל
יְדֵי הַהַדְּפָסָה נִתְּעוֹרַר בְּיֹתֵר בְּחִינַת
הַשֵּׁרֶשׁ שֶׁל אֵלוֹ הַחִידוּשִׁין שֶׁנִּמְשָׁכוּ עַל
יְדֵי לְקִיחַת הַנְּפִשׁוֹת שֶׁמֵהֵם בְּעֲצֻמָּן נִתְּהוּ
אֵלוֹ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה שְׁבִזָּה הַסֵּפֶר, כִּי גַם
עִכְשָׁו לוֹקְחִין אֵלוֹ הָאוֹתִיּוֹת וּמְקַבְּצִין
אוֹתָן יַחַד וּמְמַשְׁיכִין וּמְגַלִּין הַתּוֹרָה
בְּעוֹלָם עַל יְדֵי שֶׁמְדַפְסִין בְּפַעַם אֶחָד דָּף
שָׁלֵם כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים רְצוּפִים שֶׁעַל יְדֵי
זֶה מְזַכִּין אֶת הַרְבִּים וּמְאִירִין פְּנֵי תַבְּלָא
בְּסְפָרִים הַרְבֵּה הַיּוֹצֵאִין בְּעוֹלָם וּמַעוֹרְרִין
אֶת יִשְׂרָאֵל לְתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה.

וְזֶהוּ בְּחִינַת הַשִּׁינַיִן שֶׁל תַּפְלִין שֶׁנַּעֲשִׂין
עַל יְדֵי דְפוּס דִּיִּיקָא, בְּחִינַת פִּתוּחֵי חוֹתֶם

בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" המרמז על הגאולה השלמה.

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קרוב הגאולה ברחמים, מסגלים הלמוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות פחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום

וכמו שרבינו הקדוש הרמח"ל [רבנו משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים" ועוד] תקן בישיבתו סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזוהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין פמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל". ומי לנו גדול כהרמח"ל זכותו יגן עלינו אמן אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזוהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרוב הגאולה ברחמים.

הרבים להאיר חדושי תורה הקדושים שלימה שעל ידי זה נמשך שפע טובה
לכל ישראל, ועל ידי זה זוכין להשגחה וברכה וכל טוב לבית ישראל.

מַעֲתָהּ יוֹכְלוּ לְהִתְאַחֵד כָּל צִיּוּרֵי יִשְׂרָאֵל וְלִלְמֹד בְּנִקְל אֶת הַזֹּהַר
הַקְּדוּשׁ וְלִהְנוֹת מִזֵּיו נֶעַם הַרְשָׁבִי וְחִבְרֵי הַקְּדוּשִׁים

י' שִׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ¹⁰ בַּהֲגֵלוֹת נִגְלוֹת הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ בְּלִשׁוֹן
הַקְּדוּשׁ, וְכָל הַרוּאִים אוֹמְרִים בְּרַקְאִי, וְהַלּוֹמְדִים מִבְּרַכִּים בְּרַכַּת
הַנְּהַנִּין, וְכָל קָרִי בִי רַב יוֹכֵל מַעֲתָה לְלִמּוּד בְּנִקְל אֶת הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ,
וְלִהְנוֹת מִזֵּיו נֶעַם פִּירוּשֵׁי רִשְׁבִי וְחִבְרֵי וְלִהֲתַחַמֵּם בְּשִׁלְהַבַת הַקְּדוּשָׁה
הַגְּנוּזָה בְּחִיבוּרֵם הַקְּדוּשׁ, שֶׁהִיא סְתוּם וְחֲתוּם בְּפְנֵי הַהֲמוֹן אֲשֶׁר לֹא כָל
מוּחָא יוֹכֵל לְהַשִּׁיגֵם.

והנה עתה זכינו, בחסדי ה' יתברך ויתעלה אשר הגדיל עלינו לצלול
למים אדירים, ולהאיר את כל ספר הזוהר הקדוש, אשר כולו
פנינים יקרות וים גדול ורחב ידים, שם רמ"ז אין מספר, חיות הקודש
שרפים ואופנים, וכל ישראל אחים חברים יכנסו לחיבור הקדוש הזה
"ורשות ניתנה לאלו הנשמות שגורשו ממקומם לידבק בזה החיבור"
(תיקוני זוהר דף א' ע"ב) לשאוב ממעינות המוסר והחיזוק שבזוהר הקדוש
ולחסות בצלוי¹¹ כנפי השכינה הקדושה. ותפילת דוד המלך ע"ה (תהלים

בגימטריא 1679 כמנין "בסוכות תשבו
שבעה ימים" [ביאור: "וענן ה' עליהם
יומם", שהשכינה הקדושה חופפת על
ישראל, וזוכים ל"סכותה לראשי ביום
נשק", (עיין ירושלמי יבמות ע"ה, וכמו שתמיד
היה דורש בפתחה לירחי כלה מן בעל "אבי עזרי"
את הפסוק הזה, על סגנת האטום), ובזכות
התאחדות עם ישראל בלימוד הזוהר
הקדוש, ניצל ממלחמת גוג ומגוג, ועוד,
כמו שהתורה צוותה עלינו בסוכות תשבו

ב. ציבור ראשי תיבות: צ'דיקים
י'שרים ב'ינונים ו'רשעים.
ג. השמים אלו התלמידי חכמים, והארץ,
אלו שאר העם כמבואר בספרי
הקדמונים (נועם אלימלך ועוד), כאשר כל
העם באחדות ובאגודה אחת לעשות
רצון אבינו שבשמים וללמוד תורת
הרשב"י ע"ה - הזוהר הקדוש, שעל ידו
נצא מהגלות ברחמים.
ד. ישראל מתאחדים בזוהר הקדוש -

פרק ל"ו ח-יא) "מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון, ירוזן מדשן ביתך ונחל עדניך תשקם, כי עמך מקור חיים באורך נראה אור, משך חסדך לידעיך וצדקתך לישרי לב", תעמד לכל ההוגים בספר הקדוש הזה לעולמים, אכ"ר.

הזהר הקדוש הוא אור הגאולה האחרונה

מן המעיין הזה ישקו כל העדרים בספר הזוהר הקדוש אשר הוא "אור הגאולה האחרונה" (תיקוני זוהר דף א' ע"ב) ואשר האיר פני תבל "בסוף הימים, בדור האחרון" (תיקוני זוהר דף קי"א ע"ב), כדי להטעים את ישראל "מאילן החיים" ואשר "על ידו יצאו מן הגלות" (זוהר ח"ג, דף קכ"ד ע"ב). וכבר אמרו גדולי הקדמונים, דבלימוד הזוהר הקדוש אשר לשונו בלבד מסוגלת לזיכוך הנשמה, אף על פי שאינו יודע מה הוא אומר (אור צדיקים לר"מ פארפוש א', עמוד התפילה ט"ז, החיד"א, פלא יועץ, רבי חיים פלאג'י, ז"ע, ועוד) כמשל הנכנס לחנות של בושם, אף על פי שלא לקח כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו (דגל מחנה אפרים, ליקוטים ד"ה ישקני). וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פירוש מאמר אחד שיעשה תיקון גדול למעלה אשר אי אפשר לשער! (כסא מלך מ"ג ס'), ועוד כתב שם, דלימוד שעה אחת בזוהר הקדוש עולה לערך לימוד שנה בשאר חלקי התורה הקדושה! ועל ידי שזיכנו השי"ת לפרסם לכל את הזוהר הקדוש

המקבילים דהסכך של הסכה בבחינת בינה, הנקראת אם החופפת על הבנים בצלא דמהימנותא, וכמו כן הזהר הקדוש שלמווד בבחינת בינה, נחשב לסכך וצילא דמהימנותא, ומסכך ומגן ביום נשק שמציל ממלחמת גוג ומגוג (בדי ערבות). ה. איך בזמן מעט ובמעט מאמץ נזקה להגאל במהרה? רבי חיים ויטאל והפסא

שבעת ימים, כך חייבים ללמוד את הזוהר הקדוש כל השבוע בלי הפסק].

למוד הזהר הקדוש צילא דמהימנותא כסכה

כתוב בתהלים (פרק ק"מ ח') "ה' אד-ני עז ישועתי סכתה לראשי ביום נשק". ובירושילמי (במות דף עח) אמרו: דבר אחר "ביום נשק" זה נשקו של גוג. וכתבו

בלשון הקודש יתקיים מאמר הכסא מלך שיזכה ללמוד ולהבין, ויעשה תיקון גדול למעלה, אשר אי אפשר לשער!

**על ידי תרגום הזוהר הקדוש ללשון מתקנימת בנו הבטחת הרשב"י
"אפלו נערים ידעו נסתרות קרוב לימות המשיח"**

**אמר לון"י רבי שמעון לית"י רעותא דקודשא בריך הוא דיתגלי
כל כך לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא, אפלו"י רב"י דעלמא**

10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שווה מליון שנה תורה. וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (י' "החלש" יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

ו. אמר לון רבי שמעון. רצה לומר לרבי יהודה ולרבי יוסי, עין שם בדברי הזהר בתחלת הענין (דף קטו:).

ז. לית רעותא דקודשא בריך הוא דבדא דיתגלי וכו'. רצה לומר שהקדוש ברוך הוא אינו רוצה שיתגלה זמן הגאולה, עין שם בדברי הזהר לעיל.

ח. אפילו רב"י דעלמא זמינו לאשכחא טמירין וכו'. פרוש אפלו נערים קטנים שבעולם, ומצאו טמירין, נסתרות של חכמה מסודות התורה, כי אז יתמלא הארץ דעה, (אדרת אליהו).

מלך כותבים, שלמוד הקבלה בשעה אחת יעשה תיקון מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה, ופסק בכך החיים (בסימן קנ"ה), דגם הלומד זוהר הקדוש בגירסא פלימוד הקבלה יחשב לו, ומרן הגב איש חי זצ"ל אומר: כתבו המקבילים ז"ל, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלף פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול, עכ"ל. והאורחות צדיקים אומר שכל מצוה ולמוד תורה שבשמחה ערכו כפול אלף. נמצא ששעה אחד בשבת קודש שווה לימוד אלף פעמים שנה תורת הנגלה - ובשמחה שנה מליון שעות תורה.

העולה מדברי רבותינו ז"ע: כאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה (למוד פשט בימי החול).

החלש יאמר גבור אני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים

זמינין לאשכחא^ט טמירין דחכמתא ולמנדעו^י ביהו^{יא} קצין וחושבנין,
ובהווא^{יב} זמנא אתגליא לכלא.

[תרגום ללשון הקדש]: אמר להם רבי שמעון: אין רצונו של הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה לעולם כל כף. וכשיהיה קרוב לימות המשיח, אפלו נערים שבעולם עתידים למצא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל (זהר הקדוש פרשת וירא דף קיח.).

למוד זהר הקדוש מכנים חשק גדול ללמוד התורה ולתפלה בכונה כי הלימוד הקדוש הזה בספר הזוהר הקדוש מכנים חשק גדול ללימוד התורה והתפילה בכוונה^{יג}, שמחה בעשיית המצוות, ובעיקר

שלא יתעסקו בחכמת האמת בגלוי, היה לזמן קצוב עד תשלום שנת ה' (אלפים) ר"ג, ומשם ואילך יקרא דרא בתראה והתרה הגורה והרשות נתונה להתעסק בספר הזהר.

מצוה מן המבחר שיתעסקו ברבים גדולים וקטנים

עוד כתב שם וזה לשונו: ומשנת ה' (אלפים) ש' ליצירה מצוה מן המבחר שיתעסקו ברבים גדולים וקטנים. עוד כתב שם וזה לשונו: ואחר שבזכות זה עתיד לבוא מלך המשיח, ולא בזכות אחר, אין ראוי להתרשל, ומי שתננו האל יגע ומצא והשתדל וזכה להשיג חלק החכמה המשג בעולם הזה, וזכה לטעם בעולם הזה קצת מתענוג העולם הבא. יג. כתב בספר "לקוטי הלכות" למורינו

ט. לאשכחא טמירין. ימצאו אוצרות ספרים חשובים מסודות התורה, (דור אמת אות ה').

י. ולמנדע ביה פרוש ולידע באותה החכמה, (אדרת אליהו).

יא. ביה קצין וחושבנין. פרוש למנדע קצין דגאלה וחושבנין של ימי הגלות, שיתגלה אפלו לנערים (נצוצי אורות אות ג' בשם הר"ש ב"ווגל"ו).

יב. ובהווא זמנא אתגליא לכלא. רצה לומר, קרוב לימות המשיח יתגלה סודות התורה לכל, כי זה קאי על מה שכתוב לעיל וכד' זה קרוב ליומי משיחא וכו'. ועין מה שכתב מוריני הרב אברהם אזולאי זכותו יגן עלינו בהקדמתו לספר אור החמה (בדף הראשון טור ג') וזה לשונו: ומצאתי כתוב כי מה שנגזר למעלה

אמונה נפלאה בהש"ת ובתורתו הקדושה, כן העידו גדולי הדורות, ואשר יטעם ויחוש החי אי אפשר להכחישו. "והוא מקור לכל ספרי יראים, וממנו נובעים כל המוסרים ואהבת ה' התמימה" (מכתב בעל ה"עטרת צבי" להרה"ק מאפטא זצוק"ל). "ומי שידוע ספר, ומבין דברי הזוהר הקדוש הפשוטים, ימצא בו טוב טעם ודברים מתוקים מדבש, מוסרי השכל שמושכים לב האדם לאביו שבשמים" (פלא יועץ ערך זוהר) "הנה כי כן, ראוי לכל אדם ליקח לו ספר הזוהר הקדוש, ולא יעבור מלקרוא הפרשה מדי שבוע בשבוע, וזה גדר גדול לאדם, כדי שלא ישיאנו יצרו לפנות עצמו לבטלה, שהוא רעה גדולה, כידוע" (שם), "זעוד אשר לימוד הזוהר הקדוש גם בפשוטו יחשב לו כמחדש חידושים נפלאים בתורה" (פלא יועץ ערך חידוש) וי"א, ובונה בשמים עליותיו כידוע ליודעי ח"ן.

הוא על ידי בחינת גראשית מאמר סתום.

יד. בזוה"ק כתוב שכל אחד חייב לחדש חידושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חידשה ואם לא חידש נמצאת בבושה גדולה, ועתה על ידי לימוד הזוהר הקדוש בשבת מלבד שעולה לערוך אלף שנה, ובשמחה למיליון שנה, וביסורים כפול מאה (גם צער כבישת היצר נחשב ליסורים), זאת אומרת שעה אחת בשבת קודש שוה מאה מליון שנה תורה. עוד יחשב לו כמו שחידש חידושים בתורה, ובכך ימצא תיקון ונחת לנשמתו. ובבן איש חי (דחשים) כתב, שחידוש בפשט נחשב לבנות, וחידוש בסוד נחשב לבנים, ובכף החיים מעורר

הרב רבי נתן מברסלב זכר צדיק לברכה (הלכות ראש השנה הלכה ו), וז"ל: הצדיקים הגדולים האמתיים בחינת משיח, שמכניסין דרך התשובה, הם יודעים הסוד של גראשית מאמר סתום שרשב"י גלה עליו ע' פנים שנוהגין לעסק בהם באלו הימים באלול ועשרת ימי תשובה שהוא ספר התקונים הקדוש. להכניס דרך של תשובה, אין יודע פי אם הצדיקים הגדולים האמתיים, כי כל צדיק אמתה הוא בחינת משיח, הוא יודע הסוד של גראשית מאמר סתום שרבי שמעון בר יוחאי גלה עליו שבעים אנפין שנוהגין לעסק בהם באלו הימים באלול ועשרת ימי תשובה שהוא ספר התקונים הקדוש, כי כל דרך התשובה באלו הימים

בכל שבת תקבעו ללמוד שיעור בזוהר הקדוש

וכבר הורו צדיקים וגדולים, ומהם: הגה"ק רבי יעקב מליסא זצוק"ל: זול"ק: "בכל שבת תקבעו ללמוד שיעור בזוהר הקדוש" (הנהגות ג") וכן העיד הגה"צ רבי יוסף בלוך זצ"ל, כי ה"חפץ חיים" היה מעודד ומזרז, גם לבחורים, ולכל היהודים בשווה, ללמוד בכל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואמר על לימוד הזוהר הקדוש שאין הגבלה ללומדו **כי רובו מדרש** (הוספות "בנין יוסף" ל"יסוד יוסף").

לְשׁוֹן הַזְהָר הַקְּדוּשׁ מְעוֹרָר יוֹתֵר מִפֶּל מֵאֲמָרֵי חַז"ל

וּרְבִינוּ מֶרֶן הַחַזוֹן אִישׁ זָכָר צַדִּיק לְבָרָכָה הוֹרָה לְשׁוֹאֲלָיו לְלַמֵּד זֶהָר כְּסֵפֶר מוֹסֵר, וְאֵף לְמַד בְּעֶצְמוֹ עִם בֶּן אַחֲתוֹ, הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁמַרְיָהוּ

הבא, עכ"ל. וכל מי שעיניו בראשו ועדיין בר דעה, ירוץ ויחטוף ויאחז באילן החיים האמיתיים.

סיפור מסוחר יהודי מוכר בירושלים
עיה"ק כשנודע לו דברי הבן איש חי והכסא מלך, ניצל את זמנו ולמד שש **שעות בשבת אחת**

וסיפר לי על כך. אמרתי לו שכשלומדים בשמחה, זה שווה מליון שנה, ענה לי, לו ידעתי הייתי לומד 13 שעות זוהר בשבת.

בואו וראו מוחו של סוחר שעושה חשבונות על כסף וזהב, כששומע חשבונות כאלו שיכול להגיע לעשירות גדולה כזה, ומקיים בעצמו את הפסוק "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף".

ומחייב שלא יהיה אדם ח"ו עקר בתורה, כי חייב בפריה ורביה בתורה, ועתה לפי חידוש הפלא יועץ זוכה לבנים ובנות בתורה על ידי לימוד זוהר הקדוש.

"על כן יאמרו המשלים באו קשובון תבנה ותכונן עיר סיחון, פי אש יצאה מתשובון להבה מקרית סיחון אכלה ער מוצב בעלי גמות ארנן" (במדבר כ"א - כ"ז-ח), ובגמרא בבא בתרא (דף ע"ח ע"ב): א"ר שמואל בר נחמן א"ר יוחנן מאי דכתיב על כן יאמרו המושלים וגו' המושלים אלו המושלים ביצרים בואו חשבון בואו ונחשב חשבוננו של עולם הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה תבנה ותכונן אם אתה עושה כן תבנה בעולם הזה ותכונן לעולם

גריינמן זכר צדיק לברכה. ובספר "מעשה איש" (עבודת על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) מובא שאמר: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל. נתן להאריך על כך בעוד עבודת רבות, אך די בכך למבין.

הרי שולחן ערוך ועליו סעודה השווה לכל איש ואיש, כקטן וכגדול, ללמוד את פרשת השבוע יחד עם הזוהר הקדוש

ואם עד כה לא היה כל אחד מסוגל לכך, הרי עתה, על ידי הוצאה זו של הזוהר הקדוש בלשון הקודש, מתורגם ללשון קלה ובהירה - הרי שולחן ערוך ועליו סעודה השווה לכל איש ואיש, כקטן וכגדול, ללמוד את פרשת השבוע יחד עם הזוהר הקדוש, כרצון גדולי ישראל, ולהחיש הגאולה ברחמים.

כל העוסק בתורה נעשה בן חורין

אודה ה' בקהל רב ובתוך רבים אהללנו שזכינו למהדורת פאר זו של כל הזוהר בתרגום ללשון הקודש, כל אלה באותיות מאירות עיניים, בפיסוק ובניקוד מלא, למען ירוץ הקורא בהם, וכדברי הזוהר הקדוש שהאותיות הן הגוף והנקודות הם הרוח - שמתנענעות אחריהן כחיילים אחר מלכיהם (זוהר ח"א דף ט"ו ע"ב), וכמבואר בכתבי האריז"ל דהטעמים - נשמה, נקודות - רוח, והאותיות - גוף.

והמכתב מכתב אלוקים הוא חרות על הלוחות אל תקרי חרות אלא חרות, שכל העוסק בתורה נעשה בן חורין¹, וזכינו למתנת

להתגבר בהם. (פרוש הג"א על משלי ה' י"ח).
(ועין אור הזוהר השלם באריכות מעוד גדולי הדורות שצוו על כך).

טו. ובפרט לימוד הזוהר הקדוש שמיציל מיצר הרע, כדכתב הג"א זכרוננו לברכה: העוסקים ברימז וסוד אין יצר הרע יכול

שמים בתרגום מעשה אומן, מועתק במדויק, מילה במילה מארמית ללשון הקודש, תוך שמירה מכל משמר על צורת הלשון המיוחדת של הזוהר הקדוש, כדי שגם בתרגומו ללשון הקודש יתלהב הקורא בו ויתעורר לעבודת ה' יתברך, ליראה ולאהבה אותו.

כבר קידמונו גדולים שתירגמו הרבה מן הזוהר הקדוש, מארמית ללשון הקודש

הן אמת כי בתחילה יראנו לגשת אל הקודש ולתרגם את הזוהר ללשון הקודש, אך כבר קידמונו גדולים שתירגמו הרבה מן הזוהר הקדוש, מארמית ללשון הקודש, ולא מיחו בידם כל עיקר.

בזמן הרב הקדוש ר' חיים ויטאל זי"ע היה קיים ספר זוהר בלשון הקודש

ומי לנו גדול מהגאון הקדוש רבי חיים חזקיהו מדיני זי"ע, בעל ה"שדי חמד" (בהסכמתו לספר "זוהר תורה") שסילק כל צד חשש מלתרגם את הזוהר ללשון הקודש, כדלהלן:

בעל ה"שדי חמד" מביא כי יש דעה ש"ספר הבהיר" הינו תרגום של הזוהר הקדוש, מארמית ללשון הקודש. אם כי יש גם דיעה הפוכה שהזוהר הקדוש הוא תרגום של ספר הבהיר שהינו חיבור קדום מאד, אך ה"שדי חמד" נוקט לשון ראשון עיקר, וראיתו היא מכך שספר

להתגרות בהם. (אָבן שְׁלֵמָה פֶּרֶק ח' אות כ"ו).
עקר הגאָלָה בְּלִמּוּד הַקְּבָלָה: הַגְּאָלָה לֹא
תִּהְיֶה, בְּרַק עַל יְדֵי לִמּוּד הַתּוֹרָה, וְעֵקֶר הַגְּאָלָה
בְּלִמּוּד הַקְּבָלָה. (אָבן שְׁלֵמָה פֶּרֶק י"א אות ג').

פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם תִּיִּים לְנַפְשׁ:
פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם תִּיִּים לְפְנִימִיּוֹת הַגּוּף
שְׁהוּא הַנֶּפֶשׁ וְהַחִיצוֹנִיּוֹת לְחִיצוֹנִיּוֹת הַגּוּף,
וְהַעוֹסֵקִים בְּרָמָז וְסוּד אֵין יֵצֵר הַרַע יְכוֹל

הבהיר אשר לשונו דחוקה, וזאת משום שלא רצה המעתיק לשנות מדברי הזוהר בלשון הארמי, ומוסיף וכותב הגאון הנ"ל, שמכל מקום אין ספק כי היה קיים בזמן הרב הקדוש ר' חיים ויטאל ספר זוהר בלשון הקודש. שכן בפירושו על זוהר בראשית (דף ל"ה ע"ב) הזכיר רבי חיים דברים מן הזוהר תוך ציון מקורם: "זוהר לשון הקודש".

רבי ישכר בער בן רבי פתחיה מק"ק פראג - שחי בזמנו של רבי חיים ויטאל - חיבר ספר מופלא, "מקור חכמה" בו תרגם מארמית ללשון הקודש

כמו כן כמה גדולים¹³¹ תירגמו חלקים ניכרים מן הזוהר הקדוש ללשון הקודש והידוע והמיוחד הוא הגאון המקובל רבי ישכר בער בן רבי פתחיה מק"ק פראג - בעל הפירוש "אמרי בינה" על הזוהר

את החושך והעלטה השוררים בארץ. ולעצם הענין של ליקוטי נגלות הזוהר הקדוש ותרגומן ללשון הקודש, להדפיסם ולהפיצם בעולם אין צריך להסכמת ידידי ודכוותי, אחרי שכבר הסכים לכך הגאון הק' שר התורה וכו' וכו' רבי חזקי' מדיני בעמ"ח הספרים הנפלאים "שדי חמד", שכתב ע"ז תשובה מבוררת, להגאון המפורסם רבי יהודה ראזנבערג זצ"ל, ... ואין זה בגדר המותר בלבד, אלא בגדר של מצוה רבתא, ובמיוחד בדור הזה, כאמור.

ואברכם שיצליח ה' דרכם להדר ולפאר הדר זיוה של התורה הק' והזהר הק'

טז. מדברי הגאון הצדיק רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א, ר"מ בישיבת "שער השמים" ללימוד תורת הנגלה והנסתה, פיעה"ק ירושלים תובב"א

וז"ל: ... וביחוד שהשכילו להוסיף עליהם את כל נגלות הזוהר הקדוש מתורגמים ללשון הקודש שבזה יזכו להחדיר רוח טהרה ורוח הקדושה של הזוהר הקדוש, שהוא חשוב מאוד ודבר בעתו מה טוב הנצרך מאד, בפרט בדורנו דור עקבתא דמשיחא כאשר החושך יכסה ארץ, והזוהמא אוכלה כל חלקה טובה, שתפקידנו בזמנים אלו להרחיב גבולות הקדושה ולהרבות אור שידחה

הקדוש, שחי בזמנו של ר" חיים ויטאל - אשר חיבר ספר מופלא, "מקור חכמה" בו תרגם מארמית ללשון הקודש כל אשר מצאה ידו בזוהר הקדוש ביאורים על התורה בדרך הפשט, תוך שהוא מצמיד לכל פסוק ופסוק מן התורה, מקום מוצא דברי ביאור הכתוב ההוא בזוהר" - כלשונו כהקדמתו.

אמרתי להעמיד חיבורי זה בלשון קצר וצח, להיות לעזר ולהועיל לכל יוצא צבא בצבא העבודה, דת תורתנו הקדושה

רבי ישכר בער בהקדמתו מגלה את הסיבה שהניעתו לשנות מהלשון המקורית של הזוהר הקדוש ללשון הקודש, וזל"ק: "מאחר שאין תועלת בהבאת דבריו [של הזוהר] בלשונו כהוויתו וצורתו... באשר שכל דברי לשון הזוהר הם סתומים וחתומים לרוב המון בני העולם... ככן אמרתי להעמיד חיבורי זה בלשון קצר וצח, להיות לעזר ולהועיל לכל יוצא צבא בצבא העבודה, דת תורתנו הקדושה... כאשר כל דברי הזוהר יהיו בעזר ה' יתברך פתוחים ומבוארים לעין כל הרואים וקוראים בו"

הרי שלא מצא הגאון הנ"ל שום פסול בתרגום הזוהר הקדוש מארמית, אלא אדרבא, תועלת גדולה ראה בכך לרוב המון העם. גם מצא לנכון לקצר בסגנון הזוהר הקדוש - למען יקל יותר להבין את תוכן דברי הזוהר הקדוש.

בכו"ח לכבוד מפיצי תורת הנגלה והנסתר
יעקב מאיר שכטער

(מתוך הסכמה על זוהר לשון הקודש על החומש מקראות
גדולות הבהיר)

שעל ידו יפקון מבי גלותא ברחמי, ויזכו
לשפע טובה וברכה, לרוב נחת דקדושה
בבריאות גופא ונהורא מעליא ואן טוב
וחסד ירדפום כל הימים.

חיבורו החשוב "מקור חכמה" זכה להסכמות בעל השל"ה הקדוש ובעל הלב"ש

יש לציין כי חיבורו החשוב "מקור חכמה" שהופיע לראשונה בשנת ה' אלפים שס"ט - זכה להסכמות נלהבות ממצוקי ארץ, ביניהם בעל השל"ה הקדוש ובעל הלב"ש, זכותם תגן עלינו, אף מחבר הספר "שבחי האר"י", רבי שלמה שלומל, כותב באגרת למחבר: "באתי להודיעו כי אותיותיו, אותיות קדושות פורחות, הגיעוני, וחבלים פרחו בנעימים בשמעי את שמע חכמתך, מוצא מחקר תעלומות חכמה הסתומים והחתומים בספר הזוהר: מי ידמה לך אביר בכל המון ישראל" כשהוא מרעיף עוד שבחים על המחבר, "רבי ישכר בער".

ה"חפץ חיים" זיע"א העתיק בספריו קטעים מן הזוהר הקדוש, תוך תרגומם ללשון הקדש

בין גדולי ישראל האחרונים שהעתיקו בספריהם קטעים מן הזוהר הקדוש, תוך תרגומם ללשון הקדש, אנו מוצאים את ה"חפץ חיים" זיע"א ובפרט בספרו נדחי ישראל.

מגדולי מתרגמי הזוהר הקדוש היה הצדיק הקדוש "רבי יהודה רוזנברג" זצ"ל מזורשה, בספר "זוהר התורה" העתיק הרבה מנגלות הזוהר הקדוש על סדרי הפרשיות והעמיד זה בצד זה את לשון הזוהר ואת תרגומו

מגדולי מתרגמי הזוהר הקדוש היה "רבי יהודה רוזנברג" זצ"ל מזורשה, אשר חיבר את הספר "זוהר התורה" על כל חמשה חומשי תורה, ועוד על חלקי הנ"ך, בו העתיק הרבה מנגלות הזוהר הקדוש על סדרי הפרשיות והעמיד זה בצד זה את לשון הזוהר ואת תרגומו.

בשנת תרנ"ב כשעמד הגר"י רוזנברג להדפיס את ספרו "זוהר התורה", התלבט רבות אם מותר לתרגם את לשון הזוהר ללשון הקודש וכתב לגאון ישראל והדרו, רבי חיים חזקיה מדיני, בעל ה"שדי חמד" צוק"ל, ושטח לפניו את ספקותיו ושאל:

א. אולי נכתב הזוהר הקדוש בכוונה תחילה בלשון הארמית, כדי להסתירו מהמוני העם, שלא יבינו את הנכתב, כדברי חז"ל (חגיגה, דף י"ג ע"א): "כבשים ללבושך" (משלי כ"ז) - דברי שהם כבשונו של עולם [סתרו של עולם - רש"י] "יחיו תחת לבושך".

ב. שמא יש טעם כמוס בכך שהזוהר הקדוש נכתב בלשון ארמית כמו למשל, נוסח הקדיש.

לא היה שום טעם כמוס בכתיבת הזוהר הקדוש מארמית דווקא, דלשון הארמית אין קדושה יותר מלשון הקודש

ה"שדי חמד" שלל מכל וכל את חששותיו של הגר"י רוזנברג, ובתשובה מנומקת היטב השיב לו כדברים האלה:

א. החשש שמא נכתב הזוהר בלשון הקודש כדי להסתירו אינו נראה כלל, להיפך, הזוהר הקדוש הוא מקור יסודות האמונה שלנו, ואיזה כוונה תוכל להיות בזה להסתיר יסודות האמונה מן העולם?! ואדרבא - הלא אין דבר שיוצרך להשריש אותו בלב, בכל מיני התחזקות, כמו האמונה!

ב. הלא כבר היה מעולם זוהר מתורגם ללשון הקודש.

ג. הלא גדולי ישראל חיברו פירושים על הזוהר הקדוש, "על פי קבלה עמוקה", וזאת דווקא כדי לגלות את הזוהר לעולם.

ד. אם מתרגמים רק את נגלות הזוהר, כדי לבאר בהם את המקראות על דרך הפשט, שוב אין החשש של "כבשים ללבושך", שהרי דרש זה נאמר רק על מעשה מרכבה.

ה. לא היה שום טעם כמוס בכתיבת הזוהר הקדוש מארמית דווקא, דלשון הארמית אין קדושה יותר מללשון הקודש.

ארמית שימשה דווקא כשפת חולין בימי חז"ל, וכמה דברים שבקדושה הותקנו בשפה זו, רק בשביל שיובנו לכל. כגון "כל חמירא" - שכל איש ואישה יבינו לבטל בלב את החמץ, ואמירת קדיש - בשביל שכל יתום יבין את פירוש המילים ויכון בהם, שיועיל לטובת נשמת המת. וכל זה לדידהו, אבל לדידן בודאי מוטב היה שספר הזוהר יחובר בלשון הקודש המובן לנו יותר...

בזוהר פרשת תרומה (דף קכ"ט ע"א וע"ב) מובא, ש"לשון הקודש - השכינה מתחברת בה", ואילו לשון ארמית היא לשון הסטרא אחרא

ובפרשת תרומה (זוהר"ל דף קכ"ט ע"א וע"ב) מובא, ש"לשון הקודש - השכינה מתחברת בה", ואילו לשון ארמית היא לשון הסטרא

בעשרה, בגין דלשון הקדש שכינתא מתחברא בהדיה. ובכל קדושה דשכינתא אתגא, לאו איהו אלא בעשרה. דקתיב, (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו', בני ישראל אינון לשון הקדש ודאי, ולא שאר עמיו דאית לון לישון אחרא.

לשון הקודש

הקדושה שבסוף היא תרגום, כמו שבארנו, וזה אפלו יחיד ויכל לומר אותה,

יז.

לשון הזוהר

השכינה מתחברת עם היהודי האומר בלשון הקודש

קדושה די בסופא, איהי תרגום, קמה דאוקימנא. ודא אפילו יחיד יכיל לומר לה, אינון מלי דתרגום. אבל מלין דלשון הקדש דקדושה, לאו אינון אלא

שהם משלשים. אבל קדשה זו היא עולה בכל הַצְדִּים, למעלה ולמטה ולכל צדדי האמונה, ושוברת מעולים וחוממות של ברזל וקלפות רעות [חוממות של ברזל והם הקלפות שהם כמחיצה של ברזל בינינו לבין אבינו שבשמים, ומעלת הקדיש היא, להעלות שבחו יתברך למעלה, ולשבר כל הקלפות כולם (דרר אמת-סלם)] (וזהו השבח שמתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר משבח אחר. והעלות זו יתרה מהכל, מה הטעם? משום שהוא גורם להרפות את הצד האחר ולהעבירו) להעלות את כבוד הקדוש ברוך הוא על הכל.

לשון הזוהר

לשון של הצד האחר הוא לשונו של הסטרא אחרא

ואנו בעינינו למימר לה בלישנא דסטרא אחרא, ולא תבא בחילא תקיף, אמן יהא שמייה רבא מברך, בגין דיתבר חילא דסטרא אחרא, ויסתלק קדשא ברין הוא ביקריה על כלא. וכד אתבר בקדושתא דא חילא דסטרא אחרא, קדשא ברין הוא אסתלק ביקריה, ואדכר לבנו, ואדכר לשמייה. ובגין דקדושתא ברין הוא אסתלק ביקריה בקדושתא דא, לאו איהי אלא בעשרה.

לשון הקודש

ואנו צריכים לומר אותה בלשון של הצד האחר [שהוא לשונו של הסטרא אחרא (מפרשים)] ולהשיב בלח חזק: אמן

אותם דברי התרגום. אבל דברי לשון הקדש של הקדשה אינם אלא בעשרה, כי השכינה מתחברת עם לשון הקדש [ומתחברת עם היהודי האומר בלשון הקודש (רמ"ק ורא"ג)], ולכל קדשה ששכינה באה, אין זה אלא בעשרה, שכתוב (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו'. בני ישראל הם לשון הקדש ודאי [שבני ישראל הם נקראים לשון הקודש ודאי (רמ"ק ורא"ג)], ולא שאר עמים שיש להם לשון אחרת.

לשון הזוהר

מעלת הקדיש היא, להעלות שבחו יתברך למעלה, ולשבר כל הקלפות כולם
ואי תימא, הא קדושתא דקדיש, דאיהו תרגום, אמאי לאו איהו ביהודי. תא חזי, קדושתא דא, לאו איהו כשאר קדושתא דאינון משלשין. אבל קדושתא דא, איהי סלקא בכל סטרין, לעילא ותתא ובכל סטרי מהימנותא, ותברא מנעולין וגושפנקו דפרזלא, וקליפין בישין, (ס"א ודא איהו שבחא דאסתלק ביה יקרא וקדושתא ברין הוא תיר משבחא אחרא. ואסתלקו דא תיר מכלא, מאי טעמא, בגין דאיהו גרים לאתרפאי סטרא אחרא ולאסתלקא) לאסתלקא יקרא וקדושתא ברין הוא על כלא.

לשון הקודש

ואם תאמר, הרי הקדשה של הקדיש, שהיא תרגום, למה אינה ביהודי? בא וראה, קדשה זו אינה כשאר הקדשות

ומקדשים ומברכים שמו בעולם, ואין אומרים דבר שבקדושה בפחות מעשרה, אז יעשה החשבון של כל אחד לחשבון מאה, ואמר הקרא מאה זכותים יש לך בשעה שה' אלקיך, וזה רמז כי אתה תשלם לאיש כמעשהו, פרוש לפי הפעולה שפעל אם זכה הרבים בזה הפעולה, אז זכות הרבים תלוי בו ועולה זכותו למאות ולא לפים.

לשון הזוהר

תרגום הוא לשון הסטרא אחרא שנאחז ונכלל בו, לכן נשבר כוחו על ידי זה ובלישנא דא, על כרחיה דסטרא אחרא אתפפא, ואתתבר חיליה, ואסתלק קרא דקודשא ברין הוא, ותבר מנעולין וגושפנקון ושלשלאן תקיפין, וקליפין בישין, ואדפר קדשא ברין הוא לשמיה ולבנוי. זכאין אינון עמא קדישא דקודשא ברין הוא יהב לן אורייתא קדישא, למזכי בה לעלמא דאתי.

לשון הקודש

ובלשון זו על כרחו של הצד האחר הוא נכפה, ונשבר כחו, ומתעלה כבוד הקדוש ברוך הוא ושובר מנעולים וחותמות ושלשלאות חזקות וקלפות רעות, לפי שתרגום הוא לשון הסטרא אחרא שנאחז ונכלל בו, לכן נשבר כוחו על ידי זה] ונזכר הקדוש ברוך הוא את שמו ואת בניו [וזוכר הקב"ה את שמו המחולל בגוים ואת בניו שהם בגלות (ממ"ד)]. אשריהם העם הקדוש שהקדוש

יהא שמיה רבא מברך, כדי שישתבר כחו של הצד האחר, ויתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו על הכל. וכשנשבר בקדשה זו כחו של הצד האחר, הקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו, ונזכר לבניו, ונזכר לשמו. ומשום שהקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו בקדשה הזו, אינה אלא בעשרה.

[הערת העורך למעלת קדושה בעשרה]:

באר מים חיים פרשת תצוה (כתב יד דף כ"ד)

גם יאמר על מאמר רז"ל "בתוך כל אחד ואחד" כי אמרו ז"ל המזכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו, וענין זכות הרבים תלוי בו הוא על דרך משל, שבאו עשרה אנשים להתפלל יחד, ולקדש שמו בקדוש מצוה, ולברך שמו בברכו הנאמר בעשרה, אז לבד מזה שכל אחד עושה מצותו שבא למקום קדושה לברך שמו יתברך ברבים, ולבד זה גם מזכה את התשעה שעמו ואז זכות הרבים תלוי בו גם כן להיות בו זכות עשרה עושה מצוה.

והנה לפי מאמר חז"ל בסוטה בענין הערבות, האיך שכל אחד ואחד מישראל נעשה ערב בעדו ובעד חברו ובעד כל הערבות של ששים רבוא שעליו, אם כן כל שכן במדה טובה כשאדם זוכה בזכות אלו עשרה זוכה ככל עשרה זכותים אשר לחברו, ואז עולה זכות כל אחד ואחד לזכות מאה, וזה רמזו רז"ל "מה ה' אלקיך שואל מעמך" שדרשו אל תקרי מה אלא מאה, כי ה' אלקיך נאמר על השעה שישראל מקבלים עליהם עול מלכותו,

אחרא, ולכך תיקנו לומר קדיש כלשון הסטרא אחרא, כדי שבכך ישבר כח הסטרא אחרא שמוכן להם.

מעליותא היא לתרגם את הזוהר הקדוש ללשון הקודש, וקדושה יתירה בלשון הקודש, שמחוברת אל השכינה הקדושה

הרי שלא רק מותר לתרגם את הזוהר ללשון הקודש, אלא דווקא מעליותא היא לתרגם את הזוהר הקדוש ללשון הקודש, כי בימינו המון העם אינו מבין ארמית, ואדרבא, קדושה יתירה בלשון הקודש. שמחוברת היא אל השכינה הקדושה.

ועל ידי שכל העם יתאחדו בלימוד הזוהר הקדוש (ותנעל דלת התירוצים בפני היצר הרע), בכך כולנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, ובסגולתו "וקראתם דרור"

ועל ידי שכל העם יתאחדו בלימוד הזוהר הקדוש (ותנעל דלת התירוצים בפני היצר הרע), בכך כולנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, ובסגולתו "וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בביאת בן דוד משיחנו, מלך ביופיו יבוא ויגאלינו, ב"עז" והדר לאלוקינו, ובשכר זאת א-ל חי צורנו חלקינו, יזכינו בחיינו, ל" ונחה עליו רוח יהוה רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יהוה: (ישעיה פרק י"א ב.). ויקוים בנו נבואת הנביא מלאכי: "הנני שלח מלאכי ופנה דרך לפני ופתאם יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים ומלאך הברית אשר אתם חפצים הנה בא אמר ה' צבקות" (מלאכי פרק ג' א'), יראו עיננו וישמח לבנו, על גאולתינו ועל פדות נפשנו בגאולת עולמים בב"א.

מעלת וחשיבות לימוד הזהר

הנה אם אמרנו לבאר גודל מעלת לימוד הזוהר, קדושתו ועומקו ורומו, מה אנו ומה כוחנו, כי כל ספרי המוסר והחסידות והיראה מלאים מזן אל זן, אך לקטנו מעט כדי להלהיב את הלבבות אשר לא ראו מאורות, ועתה יפעמו הלבבות בסיעתא דשמיא.

הַבְּעַל שֵׁם טוֹב צִוָּה לְאַנְשָׁיו שֶׁקִּדְּם כָּל תְּפִלָּה יִלְמְדוּ מֵאַמֵּר זֵהָר וְתִקְוִינִים

מעלת לימוד הזוהר קודם התפילה אשר בכוחו להסיר את טמטום הלב ושאר המונעים את התפילה, מבואר בדברי הרב בעל התניא זצ"ל (ליקוטי תורה כי תבא), וז"ל: להסיר כל המונעים בתפילה וכו', הוא עסק ולימוד דברי מוסר הנמצאים בזוהר, (שזוהר הוא) מלשון הארה שמאור במקום החושך, עכ"ל, וכן כתוב בספר מאה שערים (מאמרי בעל התניא זיע"א) וז"ל: טמטום הלב היא שנעשה לב האבן וכו' ועצה היעוצה לזה ללמוד ספר הזוהר כי זוהר מלשון הארה שמאיר במקום החשך, עכ"ל. וכמו כן כתב המגיד הקדוש מהר"מ מטשערנאביל זצ"ל (בליקוטי תורה הלכה ז'), וז"ל: אדם שפגם ולבו מטומטם ואינו יכול לדבר דיבורים זכים, אז צריך להתבונן מגדלות הבורא יתברך וכו' כמו שכתוב בשם הבעש"ט שציוה לאנשיו שקודם כל תפילה ילמדו מאמר זוהר ותיקונים, עכ"ל.

לְמוֹד הַזֵּהָר מוֹעִיל לְהַשְׁגָּה, וּדְבָרָיו מְאִירִים פְּנֵי הָאָדָם, וְנוֹתְנִים כֹּחַ וְחֵיל לְנִשְׁמַת הָאָדָם

עוד מבואר בספרים הקדושים תוספת הכוח והחיזוק הבאים לנשמה עם ביעור הקליפות הבאים בהתמדת הלימוד הזה, וזה לשון בעל טהרת הקודש הקדמון (למהר"מ גבאי זצ"ל): וגם דע לימוד הזוהר מועיל

להשגה, כי דבריו הרמים לבד מאירים פני האדם, ונותנים כח וחיל לנשמת האדם העוסק, וכו' ודבריו הקדושים (של רשב"י) צריכים אנו ללמוד, ועל ידם אולי יזכה להשיג דבר מה, כי אם לא יועיל להשיג בפעם אחת כולו, יועל מקצתו, כי קליפה אי אפשר להסיר בפעם אחת, כי אם מעט מעט אגרשנו עכ"ל.

בְּלִמּוּד הַזֹּהַר יוֹסִיף שְׁלֵמוֹת לְהַשְׁכִּיל בְּהַבְנָה אֶת כָּל חֻלְקֵי נִגְלוֹת הַתּוֹרָה

כאשר תגבר ידו בעסק הלימוד הזה, יוסיף חיילים ויתרחב ויתרבה קניינו בשלמות נגלות התורה, כאשר כתב הרמ"ק (בספרו בספרו אור יקר כרך יד שער ג' פ"ג): כי על ידי לימוד ספר הזוהר זוכה להוסיף שלימות להשכיל בהבנה את כל חלקי נגלות התורה, עוד שם (בפ"א): שזוכה ע"י הלימוד בספר הזוהר כי גם חלק הנגלה מתברך בזכרונו, ע"כ.

מֵהַנִּגּוֹן שֶׁל הַתְּקוּנִים בְּחֹדֶשׁ אֵלוּל, וּמֵהַחֲלִישׁוֹת הַלֵּב בְּשִׁמְתֵּי אַחֲרָיִם, נַעֲשֶׂה דְבָרִים עֲלִיוֹנִים וְתְּקוּנִים גְּדוּלִים לְמַעַלָּה

כתוב בספר שיחות הר"ן (אות, קכ"ז): פעם אחת הָיָה רַבֵּינוּ ז"ל מְדַבֵּר מֵעֲנֵן אֵלוּל, וְאָמַר שָׁמָּה שְׁנוּהֲגִין לומר תקונים בְּאֵלוּל, שֶׁהַנִּגּוֹן שֶׁל הַתְּקוּנִים, וְגַם מֵהַחֲלִישׁוֹת הַלֵּב שֶׁיֵּשׁ לְכָל אֶחָד אֹז, מִחֲמַת שֶׁכָּל אֶחָד מֵאַחֵר אֹז בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ יוֹתֵר מֵרִגְלוֹתוֹ, מִכָּל זֶה נַעֲשֶׂה דְבָרִים עֲלִיוֹנִים וְתְּקוּנִים גְּדוּלִים לְמַעַלָּה.

עַל יְדֵי לְמוּד הַזֹּהַר יֵצְאוּ מִן הַנְּלוֹת בְּרַחֲמִים וַחֲסָדִים

לימוד הזוהר הקדוש מקרב הגאולה, כדאיתא ברעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכ"ד ע"ב) וזה לשונו (עם ביאור מתוק מדבש כרך י"ב עמוד קי"א): ובגין דעתידין ישראל [ביאור: ולפי שעתידים ישראל הם

התלמידי חכמים שעד עתה עסקו בפשטות התורה, אבל באחרית הימים גם הם עתידים] למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר, [ביאור: לטעום מעץ החיים שהוא ספר הזוהר, ובזכות זה] יפקון ביה מן גלותא ברחמי [ביאור: יצאו על ידו מן הגלות ברחמים וחסדים], ויתקיים בהון [ביאור: ויתקיים בהם מה שכתוב] "ה' בדד ינחנו" [ביאור: במידת רחמיו שהוא שם הוי"ה יוצאינו וינחנו מן הגלות], ואין עמו אל נכר [ביאור: שלא יהיה עוד שום קטרוג על ישראל]. אכי"ר.

רשב"י המשיך תקונים כאלה, שפכל דור ודור עד הסוף, שפכל מי שירצה לשוב יוכל להתקרב להשם יתברך מכל מקום שהוא

... כל השמחה היא מה שזכינו שהיה צדיק וקדוש כזה שגלה תורה נוראה כזאת ותקן תקונים כאלה בתורתו הקדושה, עד שעל ידי זה אנו בטוחים שלא תשכח התורה מפי זרענו, וזה גמר דיקא על ידי הסתלקותו, שאז דיקא תקן הפגם של תלמידי רבי עקיבא שמתו קדם זמנם, וגלה אז האדרא זוטא, מלבד מה שגלה כל ימי חיי האדרא רבא וספרא דצניעותא וכל ספר זהר הקדוש, שעל ידי כל זה המשיך תקונים כאלה שפכל דור ודור עד הסוף, שכל מי שירצה לשוב יוכל להתקרב להשם יתברך מכל מקום שהוא על ידי תקון הצמצומים שתקן בחייו ובפרט ביום הסתלקותו הקדוש, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם. (ספר לקוטי הלכות תפלת המנחה הלכה ז' אות נ"ו)

אפלו הבחורים ופשוטי העם יעסקו בספר הזהר הקדוש

הזוהר הקדוש מלא מוסר והתעוררות ודרושים המעוררים ומלהיבים את לב האדם לעבודת הבורא, ומטעם זה הורו גדולי ישראל בדורות האחרונים, שאפילו הבחורים ופשוטי העם יעסקו בספר הזוהר הקדוש, וכמו שמובא בהוספות לספר יסוד יוסף.

למוד הזוהר הקדוש, זו היא בחינת השתטחות על קברי צדיקים

בספר מאיר עינים (ליקוטים מס' שבת) כתב, שהלומד דברי התנא ומכוון לקשר חיותו עם חיות התנא הקדוש, וכן לייחד שכלו והבנתו שמבין המאמר שהוא עם שכל התנא, הרי בזה הוא מדבק רוחו עם רוח הצדיק, ומתוך כך שפתותיו של הצדיק דובבות בקבר, וזו היא בחינת השתטחות על קברי צדיקים, כי החיות והשכל, דהיינו המוחין של הצדיק טמון וקבור בתוך דיבוריו, וכשלומד דבריו של הצדיק בכוונה זו להמשיך החיות והמוחין לתוך דבריו, הרי הוא מכניס חיות מחדש לתוך הדיבורים, ומחיה אותם, ובזה מתדבק רוחו עם רוחו של הצדיק.

למוד הזוהר בדחילו ורחימו נחשב שלומד אצל התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי

וכמו כן כתב בספר ליקוטי אמרים מהרה"ק המגיד הגדול ממעזריטש זצ"ל (מובא בבכעש"ט על התורה פרשת שלח בהג"ה אות א) וזה לשונו: כשלומד וכו' אמר רבי שמעון, תיבת שמעון הוא חיות התנא, וכן שם כל אדם הוא חיות שלו, (ויכוין כי) ושם הוי"ה הוא מחייה ומקשר עם החיות עם המוחין, (והמאמר) והדין שאומר (רבי שמעון) הוא השכל שלו דהיינו המוחין, נמצא כשלומד בדחילו ורחימו מקשר עצמו לרבי שמעון ולומד אצלו, עכ"ל.

יכול אני לפטר את כל העולם פלו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה

כמה גדול כח הלומד בזוהר הקדוש שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י עליו השלום, ממש כפשוטו, לרחם עלינו, כמו שאמרו בגמרא (סוכה דף מה ע"ב): ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטר את כל העולם

כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיהו אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

בְּכָל רֵגַע תּוֹכְלוּ לְהִתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הָרֶשֶׁבִי

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י¹ - ולזכות לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם

רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא: מאי קראה? "וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר.

ופירש על זה בספר יערות דבש (חלק שני - דרוש ז): ... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכך שפיר אמרינן דר בב' עולמות,

יח. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב), וזה לשונו: פירשו רבותינו ז"ל, שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר, ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים... כתוב בספרים, שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיץ, והציל לאחד מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צו ע"א): ...אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דר' יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, יהי

תרגום הזוהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהי יוצאין לקראתו לקבל פניו (הגאון מהרח"א איסטורולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב. וכן שמעתי דכבר אמרה רבי יהודה חסיד זי"ע).

בעולם הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל, (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז).

[ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל (רבי משה חיים לוצאטו) בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחת המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לע"ל, ואותה הקדושה השורה עליו נק' הבלא דגרמי].

ובספר "תורה וחיים" להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חת) כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנון אתר פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גבייכו, דתנינן דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר ואתי ליה לגביה, וכל שכן כד שראן בגויה צדיקייא אחרנין, לחדתא בההוא אתר דאמרין מלי דאורייתא, כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אלין צדיקייא מחדתין מלין דאורייתא, ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

טובה ותושפעו ממקור הברכות¹⁰¹, שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

בואו חֶשְׁבוֹן מַה שִׁיהוּדֵי אֶחָד יִכּוֹל לְזַכּוֹת עַל יְדֵי לְמוּד הַזוהר בֵּין בִּימֹת הַחֹל וּבֵין בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ

רְבוּתֵינוּ הַפְּלִיגוּ בְּשִׁבְחָה וְעִרְכָּה שֶׁל תּוֹרַה הַנִּלְמָדַת בְּשַׁבָּתוֹת עַל פְּנֵי זו הַנִּלְמָדַת בִּימֹת הַחֹל, כְּלִשׁוֹן הַזוהר הַקְּדוּשׁ סוֹף פְּרֻשֵׁת "שְׁלַח לך" – זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּכָל אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִיתָא, יוֹמָא דְשַׁבְּתָא מִשְׁאַר יוֹמִין".

מְרַנָּא הַרִי"ח הַטּוֹב, בְּסִפְרוֹ "בֵּן אִישׁ חֵי" פְּרֻשֵׁת שְׁמוֹת שְׁנָה שְׁנִיָּה, כְּתַב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים ז"ל, דְּגָדוּל פֶּעַל הַנְּעֻשָׁה מֵעֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שַׁבָּת, אֶלְף פְּעֻמִּים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׁה מֵעֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל יָמֵי הַחֹל, עַכְל"ק.

וּבְאוּרוֹ עַל פִּי מְאָמֵר חֲז"ל, דְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקֶּבֶ"ה אֶלְף שְׁנַיִם, שְׁנַאֲמֵר "כִּי אֶלְף שְׁנַיִם בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל" וְגו' – וְשַׁבָּת קוֹדֶשׁ הִיא מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא – זֹאת אוֹמְרֵת, כְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקֶּבֶ"ה (מְצָא חֵן בַּמְּדַבֵּר).

הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

יט. כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברוחניות ובגשמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד אפשרות להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו השלום ולעורר זכותו, ועל ידי כן בודאי יצליח בכל עניניו.

הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק: בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהר"ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמון, לספר "צדקה ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ריז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמון, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל

אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אֵלַף ידות, לערף ימי החול.

ובנוסף לזה, נודע דברי הפסא מֵלֶךְ, והובא פסקו בכף החיים בסימן קנ"ה, דבִּלְמוּד שְׁעָה אַחַת זֶהֱר הַקְּדוּשׁ, עוֹלָה לְעֶרְף לְמוּד שָׁנָה תְּמִימָה בְּלִמּוּד הַפְּשֹׁט.

היוצא מדברי רבותינו אלה, דהלומד שְׁעָה זֶהֱר הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוּדֶשׁ, כְּלוּמַד אֵלַף שָׁנָה פְּשֹׁט בְּיוֹם חוֹל.

ולפי זה, אם יִזְכֶּה לְלַמֵּד שֵׁשׁ שָׁעוֹת זֶהֱר הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוּדֶשׁ, הֲרִי שְׂזָכָה לְתַקֵּן כָּל הַשִּׁית אֶלְפִין יְמֵי הַבְּרִיאָה.

זאת ועוד לפי מה ששהאיר עינינו בעל "הכסא מֵלֶךְ" דלמוד הזהר הַקְּדוּשׁ עוֹלָה שְׁעָה אַחַת לְעֶרְף שָׁנָה שֶׁל לְמוּד הַפְּשֹׁט, וּמִרְנָא הַרִי"ח הַטּוֹב זי"ע בְּסִפְרוֹ "בֵּן אִישׁ חִי" דלמוד בְּשַׁבַּת קוּדֶשׁ עוֹלָה אֵלַף פְּעֻמִּים מִיְמֹת הַחוֹל, וּבְנוֹסָף עַל כֶּף חֲדוּשׁוֹ שֶׁל בְּעַל אוֹרְחוֹת צְדִיקִים הַמְּבָאֵר: דלמוד (וכל מצוה) הַנֶּעֱשֶׂה בְּשִׂמְחָה עֲרַכּוּ כָּפוּל אֵלַף – עוֹלָה מְדַבְּרֵי רְבוּתֵינוּ זי"ע:

כְּאֲשֶׁר יְהוּדֵי לוּמַד בְּשַׁבַּת קוּדֶשׁ וּבְשִׂמְחָה תּוֹרַת הַרְשָׁבִי – "הַזֶּהֱר הַקְּדוּשׁ" עוֹלָה בְּשְׁעָה אַחַת לְעֶרְף שֶׁל מִלְיוֹן שָׁנָה (לְמוּד פְּשֹׁט בִּימֵי הַחוֹל).

רַבְּנוּ מְרַדְכֵי שְׂרַעְבֵי הַתְּבֵטָא פִּעַם בְּאַזְנֵי מְקַרְבֵּיו וְאָמַר: "שְׁעָה שֶׁל לְמוּד תּוֹרָה עַל דֶּרֶךְ הַפְּשֹׁט בְּיוֹם הַשַּׁבַּת, שְׁוֶה לְלִמּוּד שָׁנָה שְׁלֵמָה בְּיוֹם חַל. וְשְׁעָה אַחַת שֶׁל לְמוּד זֶהֱר וְקִבְלָה בְּיוֹם חַל, הִיא כְּמוֹ שָׁנָה שֶׁל לְמוּד פְּשֹׁט בְּיוֹם חַל. לְמוּד קִבְלָה וְזֶהֱר בְּיוֹם שַׁבַּת בְּמִשְׁךָ שְׁעָה שְׁוֶה לְלִמּוּד שְׁבַעִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה בִּימֹת הַחַל"י.

כ. הערה מאת רש"ר: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את התורה, וכנזכר בפרשת "ויצא" ברעיא למוד המשנה כחציר וכתבן אצל סודות

חֲשׁוֹבֵן אֲמַתֵּי שֶׁל זְכוֹת הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ, לַיהוּדֵי אֶחָד שֶׁקִּבֵּל עַל עֲצֻמוֹ
לְלַמֵּד זֶהָר שְׁעָה אַחַת בְּיוֹם

הִידְעָתָּ!!! - לְשׁוֹן הַכֶּסֶף מְלֻךְ (תְּקוּנֵי זֶהָר מ"ג): וְכִיּוֹן שִׁדְעָתָ כְּמָה גְדוּלָה
מִעֲלַת לְמוּד חֲכָמַת הָאֲמֵת כּו'... יוֹדֵעַ גְּדֹל הַחַיּוּב וְגִדְל
הַשְּׂכָר לְמִי שֶׁלּוֹמֵד הַקְּבֵלָה^{כ"א}, כִּי לְמוּד הַזֹּהָר בְּגִירְסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה
עֲלָמִין, וְכָל שָׁכֵן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין פְּרוּשׁ מֵאֲמַר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ
תְּקוּן לְמַעֲלָה בְּשַׁעָה אַחַת מֵה שְׁלֹא יַעֲשֶׂה בְּלְמוּד הַפֶּשֶׁט שָׁנָה תְּמִימָה.

**וְהַחֲשׁוֹבֵן שֶׁל שְׁעָה אַחַת לְמוּד זֶהָר בְּיוֹם, הוּא שׁוֹה לְ-3540 שְׁעוֹת
בְּשָׁנָה (10 שְׁעוֹת לְמוּד שֶׁל אֶבְרֶךְ בִּש"ס בְּיוֹם, 354 יָמִים בְּשָׁנָה).**

**בְּמִשְׁךְ 50 שָׁנָה לַיהוּדֵי בּוֹדֵד יַעֲלֶה הַמְּאֻזָּן: 172,500 שְׁעוֹת תּוֹרָה.
שִׁיבְטֵבֶר ב־11 דוֹרוֹת בְּהַתְחַשֵּׁב בְּמִשְׁפָּחָה בֶּת 5 יְלָדִים^{כ"ב}
לְמִסְפַּר עֲצוּם שֶׁל אֲנָשִׁים: 48,828,125 שֶׁל הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן.**

**סֶךְ הַכֹּל שְׁעוֹת הַתּוֹרָה: 84,228,515,625,000 שְׁעוֹת, כְּלוּמֵר כְּ-84,000
מִלִּיאָרְדֵי [בִּלְיוֹן] שְׁעוֹת תּוֹרָה (48,828,125 מְכַפֵּל ב־172,500).**

**וְכָל הַזְכוֹת הָעֲצוּם מִכּחוֹ שֶׁל יְהוּדֵי אֶחָד שֶׁקִּבֵּל עַל עֲצֻמוֹ לְלַמֵּד אֶת
הַזֹּהָר וְצִאָצְאָיו הִלְכוּ בְּעִקְבוֹתָיו.**

כ.א. וּמִי שֶׁאִינוּ יוֹדֵעַ קְבֵלָה, וְלוֹמֵד זֶהָר
הַקְּדוּשׁ אֲפִילוּ בְּגִירְסָא בְּעֵלְמָא, נֶחֱשֵׁב לוֹ
כְּלְמוּד קְבֵלָה. (כִּפְּר הַחַיִּים סוֹפֵר ס"י קנ"ה)

כ.ב. הָעֶרְה:

חֲשׁוֹב מִסְפַּר הַצִּאָצְאָיִם בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן:

מִהִמְנָא (דף עה): "וְיִי לְאִינוּן דְּאֶכְלִין תְּבָן
בְּאוּרִיקָא וְלֹא יָדְעִין בְּסִתְרֵי דְאוּרִיקָא".
וְעוֹד הִבִּיא מוֹרְנוּ הֶרֶב חַיִּים וְיִטְאֵל
בְּהַקְדָּמָתוֹ ל"שַׁעַר הַהַקְדָּמוֹת", לְשׁוֹנוֹת
וּמְקוֹרוֹת שׁוֹנִים שֶׁקוֹרְאִים לְלְמוּד הַנִּגְלָה
שֶׁפָּתַח וְקִלְפִּין לְעַמַּת תּוֹרַת הַקְּבֵלָה.

השבון אמתו של גדל זכות למוד הזוהר הקדוש בשבת קודש
 יהודי הלומד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללמוד תורה של
 75 שנה בימות חול.

כלומר, אם למדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפעל הנעשה
 מלמוד תורה במשך 75 שנה.

לשון ספר דרך צדיקים מהצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זכר צדיק
 לברכה, זי"ע:

למוד קבולה זוהר ביום שבת במשך שעה שווה ללמוד 75 שנה
 בימות החול

החשבון בשעות יהיה:

$$637,200 = 75 \times 354 \times 24 \text{ שעות תורה בנגלה.}$$

זה מבסס על 24 שעות למוד תורה ביום.

יוצא ששעה אחת בלמוד זוהר בשבת קודש בשבעים שנות חיים
 של אדם יעלה החשבון:

$$2,319,408,000 = 637,200 \times 52 \times 70 \text{ והיינו 2 מיליארד 319 מיליון 408 אלף.}$$

1,953,125 .9	3,125 .5	5 .1
9,765,625 .10	15,625 .6	25 .2
48,828,125 .11	78,125 .7	125 .3
	390,625 .8	625 .4

* מעלות הזוהר *

לט

זאת אומרת, אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון יותר משני מליארד שעות, והרי זה בהשג ידו של כל יהודי, ועכשו אפשר להבין למה כל גדולי הספרדים עודדו ואמרו שבזכות הזוהר הקדוש נגאל במהרה. מבסס על 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים צ') 52 שבתות בשנה.

עכשו תבינו אם אתה מזכה רק ליהודי אחד שילמד שעה בזהר בשבת זכית לקבל מליארד שעות תורה שיצטבר ב-11 דורות! בהתחשב במשפחה בת 10 ילדים י"ו למספר עצום של אנשים: 100,000,000,000 של הדור האחרון זאת אומרת מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זהר שוה:

סך הכל שעות התורה: 2,319,408,000 מכפל ב-100,000,000,000 מליארד - 223,020,000,000,000,000 שעות, כלומר ב-223 קונטיליון 20 קנדריליון שעות תורה.

וכל הזכות העצום מכחו של יהודי אחד שקבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלכו בעקבותיו.

כג. כיון שנותרו לכל היותר כ-230 שנה עד 6000 שנה שזה הזמן שמזכר בגמרא לקיום העולם הזה, (מסקת סנהדרין דף צז, א: אמר רב קטינא, שית אלפי שני הוו עלמא וחד חרוב שנאמר ונשגב השם לבדו ביום ההוא), ומשך דור בגמינו הינו כ-20 שנה, הרי בזמן שנותר יש מקום ל-11 דורות.

10000000000 .9	100000 .5	10 .1
100000000000 .10	1000000 .6	100 .2
1000000000000 .11	10000000 .7	1000 .3
	1000000000 .8	10000 .4

זאת אומרת 100 מליארד צאצאים.

כד. הערה: חשוב מספר הצאצאים בדור

באו נתגיים בלנו, הגדולים עם הקטנים, גאונים עם פשוטים, צדיקים ובינונים, זקנים עם נערים, מלמדים עם תינוקות של בית רבן, ונפעל לקרב ולהביא את משיח צדקנו ברחמים

בואו נתגיים כולנו, הגדולים עם הקטנים, גאונים עם פשוטים, צדיקים ובינונים, זקנים עם נערים, מגידי שיעורים עם בחורים, מלמדים עם תינוקות של בית רבן, התחילו ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את לימוד הזוהר הקדוש, ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את משיח צדקנו ברחמים.

תגובת המערכת: אכן הננו פועלים על כך שילמדו כלם את הזוהר הקדוש, וכך לא יהיו עוד צרות חס ושלום.

וכן יודעה קריאת רבני ירושלים משנת תרפ"א אשר חתומים עליה כל הבית דין דאז, וכתוב שם פי למוד הזוהר הוא מעורר הרחמים ונשמתו של משיח, ויתגלה ויבנה המקדש וישאל ישכן לבטח, והלומד בו בטוח שלא יסבל צער חבלי משיח.

ומהרבנים הגאונים בד"ץ ענה התרדית תשס"ב, הרב ישראל יעקב פישר זכר צדיק לברכה, הרב מאיר גראנדסדאך פער זכר צדיק לברכה, הרב משה הלברשטאם זכר צדיק לברכה, הרב בנימין ראבינאוויטש זכר צדיק לברכה, הרב ישראל ישראל משה דושינסקיא זכר צדיק לברכה, ולהבדיל בין חיים לחיים: הרב משה שטרנבוך שליט"א, הרב אברהם יצחק אולמן שליט"א: דבר גדול מאד

כה. נעתיק מכתב מספר "אגרות הזוהר":
בסעקטא דשמיא, מוצאי שבת קדש משפטים א' דראש חדש אךד ה'תש"ע:
לכבוד המפעל הזוהר הקדוש העולמי.

הנני רואה ברור השם כבר זמן רב את פעולותיכם החשובות מאד בהפצת הזוהר הקדוש. רציתי לומר לכם, הרי כל תקופה קצרה מגיעים אל פתחנו לדאבוננו הרב, עלונים עם מקרים קשים הזקוקים להרבה תרומות כדי להלץ מהמצב הקשה כל כך, (השם יתברך יגזר שכבר לא נזדקק לזה ולא יהיו עוד מקרים קשים כאלה ודומיהם). ונהרי אם היו לומדים את הזוהר הקדוש הרי לא היו מגיעים כלל וכלל לזה, אם כן הרי יכולים כך לפעל שכל אחד יעסק בזוהר הקדוש וכך כבר לא יהיו צרות כאלה ודומותיהן (כפי שמפרש כן בזוהר הקדוש עמנו). ואבקשכם באמת לפעל על כך, וכך לא נשמע עוד צרות.

בשורות טובות והרבה הצלחה
מ.ד. גרינברג, ירושלים עיר הקדש

במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ילמד עם בנו, מחנך עם חניכו ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישיים, כך יחדור תלמודם מנערותם, לתלמודי תורה, לישיבות ולכוללים, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עלייה כמו שכתוב בכסא מלך בהקדמה לביאורו על תיקוני זוהר.

רבתינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו בשעת הדחק.

לכן כל אָחַד וְאָחַד יִשְׁתַּדַּל מְדֵי יוֹם לְקַרְא מִסְפָּר דְּפִיּוּם מִסְפָּר הַזְהַר הַקְדוּשׁ לְהַצְלִיחַת כָּלל יִשְׂרָאֵל וּלְקַרֹּב הַגָּאֲלָה

וּמְהֵרָב הַגָּאוֹן הַמְקַבֵּל רַבִּי יַחִיאֵל פִּישָׁל אֵיזִינְבָאָר זְכָר צְדִיק לְבָרְכָה רֹאשׁ מְתִיבְתָא שְׁעַר הַשָּׁמַיִם לְהַנְהִיג לְמוֹד עֲמוּד הַיּוֹמִי בְּסִפְרֵי הַזְהַר, וְעַל יְדֵי הַפְּצַת לְמוֹד הַזְהַר בְּכָל תְּפֻצוֹת יִשְׂרָאֵל, נִזְכָּה לְסוּף וְקֶזֶף לְכָל צְרוּתֵינוּ תַחֲלָה וְרֹאשׁ לְפִדְיוֹן נַפְשֵׁנוּ וְלְהַנְשֵׁעַ בִּישׁוּעַת עוֹלָמִים.

וּמְהֵרָב הַגָּאוֹן הַצְדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי דִּנְיָאֵל פְּרִישׁ זְכָר צְדִיק לְבָרְכָה רֹאשׁ לְקַבֵּעַ לְיִסּוּד שְׁעוֹר קְבוּעַ בְּסִיעֲתָא דְשִׁמְיָא בְּסִפְרָא קְדִישָׁא הַדִּין (סִפְרֵי הַזְהַר) מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, עֲמוּד אָחַד בְּכָל יוֹם, שֶׁהוּא כְּתָרִיס בְּפִנֵּי הַפְּרָעָנוּת לְבִטּוֹל גְּזוּרֹת קְשׁוֹת וְחֻלְאִים רָעִים, וְלְהַשְׁפִּיעַ שְׁפַע קְדָשׁ בְּרָכָה רַבָּה רְפוּאוֹת וּישׁוּעוֹת עַד בְּלֵי דֵי.

וְיַעֲזֹר הַשֵּׁם יִתְבַּרְרַךְ שְׂנוּזָה בְּאֶמֶת לְלַמֵּד הַיֵּטֵב אֶת הַזְהַר הַקְדוּשׁ לְעֲשׂוֹת נְחֻת רוּחַ

הוּא לְהַנְהִיג לְלַמֵּד דָּף זְהַר בְּכָל יוֹם, וְהוּא כְּתָרִיס בְּפִנֵּי הַפְּרָעָנוּת וּלְבִטּוֹל גְּזוּרֹת קְשׁוֹת וְכוּ' וְלְהַשְׁפִּיעַ שְׁפַע קְדָשׁ עַל עַם הַקְדָּשׁ, וְאַשְׁרֵי הַמְקַמְמִים כֵּן בְּכָל יוֹם אָמֵן. וְכֵן מְהֵרָב הַגָּאוֹן פּוֹסֵק הַדּוֹר הַרַב שְׁמוּאֵל הַלּוֹי וְאַזְנֵר שְׁלִיט"א בְּשֵׁם הַחֲזוֹן אִישׁ וְצ"ל שְׁאִין לָךְ מְאֲמָרֵי חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבָרְכָה הַמְלַהֲבִים כָּל כָּף לְיִרְאָה כְּמוֹ מְאֲמָרֵי הַזְהַר הַקְדוּשׁ".

וְכֵן מִתּוֹךְ קְרִיאַת הַגָּאוֹנִים הַצְדִּיקִים: רַבִּי יִצְחָק פְּדוּרִי זְכָר צְדִיק וְקְדוּשׁ לְבָרְכָה, רַבִּי יַחִיאֵל פִּישָׁל אֵיזִינְבָאָר זְכָר צְדִיק וְקְדוּשׁ לְבָרְכָה. וְלְהַבְדִּיל בֵּין חַיִּים לְחַיִּים הַגָּאוֹנִים הַצְדִּיקִים: הַגָּאוֹן הַצְדִּיק רַבִּי עוֹבְדָהּ יוֹסֵף שְׁלִיט"א, הַגָּאוֹן הַצְדִּיק הַמְקַבֵּל רַבִּי בְּנֵיהוּ וְשִׁשְׁכָר שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, רַבִּי רְאוּבֵן אֶלְבָּז שְׁלִיט"א, וְעוֹד: שֵׁשׁ לְהַתְחַזֵּק בְּדַבְרֵי קְדָשׁוֹ שֶׁל הַתְּנַא הַאֲלֵהִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זְכוּתוֹ יְגַן עֲלֵינוּ אָמֵן, הַמְבַטֵּחַ שְׂבוּכוֹת הַקְרִיאָה בְּסִפְרֵי הַזְהַר הַקְדוּשׁ נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, (אִף לֹא הִבְנֵה כָּלל, כִּידוּעַ מְדַבְרֵי

מִלְמַד צְרִיךְ שְׂיִלְמַד זֶהָר, שֶׁהוּא בְּחִינַת "עֵץ חַיִּים", וְיֻכַּל לְהַמְשִׁיךְ
נִשְׁמָה לְתַלְמִידִים, כִּי בְּזֶה שֶׁהָרֵב נֹתֵן שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל לְתִינוּק, בְּזֶה מְנִיחַ
נִשְׁמָה אֲמִיתִית

וְכִבֵּר פֶּסֶק רַבִּי פִּנְחָס מִקֶּאֱרִיץ זצ"ל, מִלְמַד צְרִיךְ שְׂיִלְמוּד זוהר, שֶׁהוּא
בְּחִינַת "עֵץ חַיִּים", וְיֻכַּל לְהַמְשִׁיךְ נִשְׁמָה לְתַלְמִידִים, כִּי בִזֶה
שֶׁהָרֵב נֹתֵן שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל לְתִינוּק, בִּזְוֵה מְנִיחַ נִשְׁמָה אֲמִיתִית.

כְּשֶׁאֵב שׁוֹלַח בְּנוֹ לְמִלְמַד לְלַמְדוֹ אֲצִלוֹ תוֹרָה, דְּבַר הָרִאשׁוֹן צְרִיךְ לְבַרֵּר,
אִם הַמְלַמֵּד שֶׁל בְּנוֹ לֹמֵד זֶהָר

בִּסְפָר חֲכָם הַרְזִים הוֹסִיף עַל דְּבַרְתּוֹ: כְּשֶׁאֵב שׁוֹלַח בְּנוֹ לְמִלְמַד לְלַמְדוֹ
אֲצִלוֹ תוֹרָה, דְּבַר הָרִאשׁוֹן צְרִיךְ לְבַרֵּר, אִם הַמְלַמֵּד שֶׁל בְּנוֹ לֹמֵד
זוהר, כִּי אִם לֹא, אִזּוֹ מִי יוֹדֵעַ אִיזֶה נִשְׁמָה הַמְלַמֵּד יִמְשִׁיךְ לְבְנוֹ - וְגַם אִי
אֲפֻשֶׁר שִׁיְהִיָּה לְהַמְלַמֵּד קִצַּת יְרֵאת שָׁמַיִם בְּלִי לִימוּד הַזוהר הַקְּדוּשׁ
כַּמְבוּאָר בִּסְפָרִים הַקְּדוּשִׁים.

בְּרוּר הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת פּוֹעֲלִים תִּקְוֹנִים גְּדוֹלִים בְּעוֹלָמוֹת
הָעֲלִיּוֹנִים

דַּע כִּי כָל מַדְרָגוֹת הַנִּבְרָאִים, דּוֹמֵם צוֹמַח חַי וּמְדַבֵּר, אֲשֶׁר מֵאֵז שֶׁשָּׂה
יְמֵי בְּרֵאשִׁית עַד אֶלֶף הַשְּׁבִיעִי, מְבַרְרִים תְּמִיד נִיצוּצוֹת קְדוּשׁוֹת
מֵהַקְּלִיפּוֹת, וְאֲפִילוֹ הַמַּעֲשִׂים הַגַּשְׁמִיִּים שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ אֲכִילָה
וּשְׁנִינָה, גּוֹרְמִים בִּירוּר הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת וּפּוֹעֲלִים תִּקְוֹנִים גְּדוֹלִים
בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים.

וְרֵאָה נָא מָה כָּתַב הַרְה"ק הַמְּקוּבֵּל הָאֱלֹהִים" רַבִּי סַלְמָאן אֱלִיהוּבִי זְצוּק"ל
בִּסְפָרוֹ כֶּרֶם שְׁלֵמָה בְּפִירוּשׁוֹ עַל עֵץ חַיִּים (שַׁעַר י"א פ"ה) וּז"ל:
מְבַרֵּיאת הָעוֹלָם וְעַד סוּף אֶלֶף הַשִּׁישִׁי, כָּל מָה שֶׁהָעוֹלָם יִגְעִים, בִּימֵים

לְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִבּוֹא הַמְּשִׁיחַ כֹּהֵן וּמְסוּפָר עָלָיו שְׁעוֹד בְּצַעֲרֵירוֹתוֹ הִיא
בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן. גִּיל לְקוֹם מִפְּנֵי כָל אָדָם, וְאָמַר, אִם

ובנהרות ובעיירות וביבשה ובמדברות, ובמלאכות ובסחורות ובמשא ומתן, ובתלמוד התורה ובתפילות ובמצוות, החיים והמתים, בשמים ובארץ, החסידים והצדיקים, והבינונים, והרשעים, האנשים והנשים והטף והילדים, והחיות והבהמות והעופות הטהורים והטמאים והצמחים והרומשים, וכל מין מזה, כלול כמה אלפים ורבבות מינים ממינים שונים של בירורים (ולכן כל מין ממינים הנזכרין יש בהם אלפים ורבבות ברואים), אשר אין בריה דומה לחברתה, כל היגיעה הזאת בכל משך הזמן הזה של ששה אלפים שנה של בריאת העולם הכל הוא כדי לברר ולתקן (את הניצוצות שנפלו בין הקליפות), עכ"ל.

הספר הזה נדפס באותיות מרובעות, למען לזכות את בני ישראל הקדושים אשר לא נכנסו עדיין לחכמת הנסתר, שישתעשעו אף הם במאמרי הזוהר הקדושים ויתעורר לבבם¹⁰ לעשות נחת רוח לאבינו שבשמים.

לְכַבֵּד הַרְבָּנִים הַחַשׁוּבִים מְזִכֵּי הַרְבִּים
מִמֶּפְעַל הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ הָעוֹלָמִי, שְׁלוֹם
וּבְרָכָה!
אַחַר דְּרִישַׁת שְׁלוֹמְכֶם הַטוֹב - וּבְרוּן
וּבְרַנְנִים - לְרַגֵּל הַיּוֹם הַזֶּה הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא
מִשְׁנַכְנֵס אֶדְרֵי מְרָבִים בְּשִׁמְחָה - וְכִפֵּי
שְׂמִסְבִּיר הַמְּאוֹר עֵינַיִם שְׂאֵד"ר הִינֵנו: א'
דָּר, אֶלּוּפוֹ שֶׁל עוֹלָם דָּר, וְכָל הַרוֹצֵה
שִׁיתְקִימוּ נְכִסְיוֹ יִטַע בְּהֵן אֶד"ר וְכו' כִּידוּעַ
לְלוֹמְדֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ. אֲשֶׁרֵיהֶם וְאֲשֶׁרֵי
חֻלְקָם! חֻלְקָ הַוּוִי"ה נְחֻלְתָּם! כִּי חֻלְקָ הַוּוִי"ה
עִמּוֹ! יַעֲקֹב חֻבֵּל נְחֻלְתּוֹ! כִּידוּעַ וְכו'.

צעיר, בוודאי יש לו פחות עונות ממני,
ואם זקן, בוודאי שמלא תורה ומצוות
יותר ממני, ולכן אני קם מפני כל אדם.
וכששמע זאת מרנא רבינו יוסף חיים
זי"ע, אמר, שבוודאי יזכה ליראת שמים,
ודרש את הפסוק (ויקרא פרק י"ט ל"ב)
"מִפְּנֵי שִׁיבָה תִּקְוֹם וְהִדַּחַת פְּנֵי זָקֵן וְיִרְאַתָּ
מֵאֱלֹקֶיךָ אֲנִי ה'" כך: שאם מקיימים
"מִפְּנֵי שִׁיבָה תִּקְוֹם וְהִדַּחַת פְּנֵי זָקֵן",
מובטח שזוכים ל"יִרְאַתָּ מֵאֱלֹקֶיךָ".

כז. וְנַעֲתִיק מִקְּטָב שְׁקַבְּלוֹנוּ:

היום בזמן הגלות אשר יש הסתר, וכדאי תא אסתר מן התורה מנין דכתיב ואנוכי הסתר אסתיר, עושה, ומשתה ויום טוב ליהודים.

תגידו לי אתם! - כן אתם הקוראים את דברי אלו ברגע זה ממש! האם ראיתם מימיכם מי שהוא שלומד זהר ואין כל מהותו מקושה של שמחה ומשתה ויום טוב ליהודים "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר" (אסתר ח, טו). הרי כל לומד זהר מרגיש בעצמו כי זה "משתה ויום טוב ליהודים"!!!

ואספר עובדה נפלאה: באחד מן הימים העבר עלינו לטובה נסעתי לציון קדשו של הקדוש מורנו רבי ליב בעל היסורים זיע"א ועכיע"א, ומה עושה יהודי כשמגיע למקום כזה? - לומד זהר! בקצור, לקחתי אל ידי את הזהר הקדוש ששלחתם לי לפני 3 חודשים, והתחלתי לקרא, ומיד התחיל הצר הצורך הידוע ה"קלפת המן עמלק" היצר הרע ימח שמו וזכרו והסיתני לחשוב מחשב גאוה לאמור - כי אני חשוב ונכבד הנה אני היחיד [חס ושלום] שלומד כֵּאן את הזהר הקדוש, וכמעט שלא נפלתי לרשת הפרוסה הלזו.

מיד רחם עלי מלך המלכים הקדוש ברוך הוא, והזכיר לי כי עדין לא התפללתי את תפילת המנחה, לכן נגשתי מיד אל הישיבה של העיר צפת וראיתי מול עיני מחזה אשר לא ישכח מלבי

(מבואר בזהר הקדוש על האושפזיון היורדים בחג הסכות לשבת עמנו בסכה הקדושה המקיפה ומסבבת את כל אחד ואחד מישראל - עיין שם בזהר הקדוש ותראה דברים נפלאים ועצומים, מזהב ומפז מבהיקים, ברוך וברננים זהרים, לאין קץ ולאין תכלה שמחים, ככלה [היא התורה, יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ביחוד השלם. אוריינתא וקודשא בריך הוא וישראל חד] מקשטת בהינומים, מ"ה יפית ומ"ה נעממת בתענוגים).

מה נכבד העת הזה כאשר בכל מקום ומקום יושבים יהודים ולומדים את הזהר הקדוש ומקורבים את הגאולה בפועל ממש, ובכל המחשבה דבור ומעשה שלהם, אשרינו מה טוב חלקנו!!! הרי רשב"י הקדוש יושב עם כל פמליא של מעלה - הם הצדיקים שכבר אינם בינותינו - ומהם צדיקים קדושי עליון החיים עמנו עכשו - ונראים כאילו הם בתוך מלבוש של בשר גידים ועצמות - אך כל מהותם מאד נשגבה, ויושבים יחד ומשיחים ואומרים, הראיתם את פלוני זה הלומד את הזהר הקדוש? ועולים אל היכלו של משיח, ואומר להם משיח, הנה הנני מוכן וכבר ארד לגאולה, הכל בזכות פלוני זה ודעמיה הלומד ולומדים את הזהר הקדוש.

הרי בכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך, הוא מלכו של עולם, מגיעים, שמחה וששון ליהודים, כולם לומדים וגורסים בזהר הקדוש, וכמאמר מרדכי, הוא הצדיק דבכל דרא ודרא, אשר אסתר,

בראותינו את גודל השתוקקות של אחינו בני ישראל לקדושה וטהרה ולהתקרב לאבינו שבשמים, וצמאים ללמוד דברי אלוקים חיים מאמרי התנא אלוקי רבי שמעון בר יוחאי הקדוש זי"ע, ומשתוקקים להבין מאמרי ספר הזוהר המדברים על חיי ימינו, כדי שיוכלו להתמיד ולאחוז באש האהבה ולייחד כל עשיותיהם לשמים, העמסנו על שכמנו את המלאכה הנפלאה והכבירה להוציא לאור את הזוהר הקדוש בלשון הקודש, וכל אחד יוכל ללקט את המאמרים השייכים אל חיי היום יום, שבתות ימים טובים, ומצוות תפילין ומזוזות וקדושת התפילה, קדושת האכילה, וסדר יומם של בני ישראל, מההשכמה עד השכיבה עם כל פרטיו, בכניסה לבית הכנסת, הנהגת הלימוד, להאיר ולקדש את כל יהודי ויהודי.

צא ולמד, עד פמה הִנֵּה חֲבִיב לַמּוֹד תּוֹרַת הַסּוּד עַל תְּלִמְיָדֵי הַבְּעַל שֵׁם טוֹב וּמְמַשִּׁיכֵי, וַיֵּשׁ לָנוּ לְלַמֵּד מִמֶּה שֶׁהָרַב הַקְּדוֹשׁ מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי יִצְחָק אֵיזִיק מִזִּידִיטְשׁוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן, הַעִיד בְּעַצְמוֹ וְאָמַר, שְׁלֶמֶד וְשִׁנָּה הַפְּרִי עֵץ חַיִּים מֵאֵה פְּעָמִים וְאָחַד. וְעוֹד רַבִּים הַפְּלִיגוּ בְּמַעֲלַת הַלּוּמְדִים אֶת סֵפֶר הַזְּהַר הַקְּדוֹשׁ.

ובברכה שִׁנְזָה כּוֹלָנוּ יְחַד בְּהַאי שְׁתָּא
 [בְּשִׁנָּה הַזֹּאת] לְגֵאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה, בְּרַחֲמִים
 וּבְחֻסְדִּים גְּלוּיִים נִרְאִים וְנִגְלִים.

יוסף דוד בורוכוביץ

נִכְד רַבְּנוּ הָרַב הַקְּדוֹשׁ, אֲשֶׁר מְלַאכִּים וּשְׂרָפִים
 יֵרָאִים מִגִּשְׁתֵּי אֱלֹהֵי הָרַבִּי רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ מְלִיץ וְנֹסֵק
 זְצוּקְלָה"ה זִיע"א וְעַכ"א, וְנִכְד הַרַה"ק רַבִּינוּ
 אֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים אֲשֶׁר כָּל צְבָא הַשָּׁמַיִם חָלִים
 וְרוֹעֲדִים מִפְּנֵי רַבִּי יִשְׂרָאֵל בְּעַל שֵׁם טוֹב
 זְצוּקְלָה"ה זִיע"א וְעַכ"א

יָמִים רַבִּים - 120 בְּחוּרִים וְאַבְרָכִים (בְּעֵבֶר
 הֵייתָ עוֹשֶׂה כָּאֵן סִימֹן שֶׁל: !!!, אֵךְ הַיּוֹם אֲנִי יוֹדֵעַ
 שְׂאִין זֶה פְּלֵא קָלִיל!) יוֹשְׁבִים וְלוּמְדִים
 בְּהַתְמַדָּה עֲצוּמָה אֶת הַזְּהַר הַקְּדוֹשׁ.
 אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל!!! אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל!!!
 אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל!!! אֲשֶׁרִינוּ שְׁאֲכִינוּ מֵה
 נְעִים וּמֵה טוֹב חִלְקֵנוּ!!! זְכוּת רַבִּי שְׁמַעוֹן
 בֵּר יוֹחָאִי יִגַּן עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן!
 בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה עַל שְׂצִיכִיתִי לְהִיּוֹת נִמְנָה
 עִם מְזִכֵּי הָרַבִּים וְעִם לּוּמְדֵי הַזְּהַר הַקְּדוֹשׁ.

ממעלות העוסק בספר הזהר:

מקרב גאלת ישראל ברחמים.

מבטל גזרות קשות.

זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מכל סיג ופגם עד שמרפאה לגמרי.

מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע.

ישמר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא.

ינצל מתאוות רעות וממדות רעות.

הרי הוא כהוגה ומפרש את השם שיש בכחו לעשות נסים.

יזכה לחזות בנעם השם.

נצל מטמטום הלב והופך לב האבן ללב מאיר ומבין.

זוכה להבין את למודו ומתקים בידו.

למוד בספר הזהר הקדוש לעלוי נשמת נפטרים מסגל ביותר לתקן נשמתם ולהעלותם למקומם העליון ולהצילם מכל דינים.

”כדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו בשעת הדחק”, שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, נושע בכל הנצרך לנו.

תבת “ורפאתיו” עולה בגימטריא (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703), כי בזכותו נמשכת רפואה לאדם לגופו ולנשמתו.

ועל ידי זה ישפיע שפע רב בכל העולמות, ראשי תבות רשב"י, שהעוסק בתורתו יזכה בסיעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי, אכ"ר.

ונעתיק כּאן מאגרת קדש – מספר 'ויקהל משה' (דף ל"ז): ואני הדל כתבתי מעט מזעיר ואמר והודיע לנו שהכלל בריאת העולם והאדם וכל הברואים בכלל הכל כדי להודיע לנו גדל עז אלקותו וחסדו וגבורתו וממשלתו ותפארתו, כאשר אמר דוד לשלמה בנו "דע את אלקי אביך ועבדהו", שאין להקדוש ברוך הוא נחת רוח יותר בעולם אלא ממי שמכיר באלקותו, זה נקרא בן להקדוש ברוך הוא ויש לו רשות לחפש בגנוי דמלכא והקדוש ברוך הוא משתבח עמו בפמליא שלו בכל יום ודיוקנו נרשם למעלה בין אוהבי דמלכא ומכריזין לפניו הוי זהירין בדיוקנא דפלגיא, הקדוש ברוך הוא גוזר והוא יש לו רשות לבטל, צדיק מושל ביראת אלקים, מי מושל בי צדיק. ובשעה שהנשמה יורדת בזה עולם השפל משביעים אותה קדם ומראה לה רזי דרזין, אוצרי וגניזין דמלכא ומשביעין אותה וגוזרין עליה שלא תרדה לעולם אלא כדי לחקר ולדרש ברזין דאורייתא. וגם הוכחתי מכמה מאמרי זהר של הרבי שמעון בן יוחאי נתן רשות והורמנא מהקדוש ברוך הוא ושכינתיה עם כל פמליא שלו בצרוף כל הנשמות דצדיקיא דגן עדן עליון ותחתון לגלות לנו הזהר, כדאיתא בהקדמת תקוני הזהר ע' אנפין קח צנצנת המן למשמרת עד דרא בתרייתא ויטעמון. בחבורא דילך יפקון ישראל מן גלותא בלא נסיון כלל זיהרא דאימא עלאה משם יצא לעולם חיים ושלוש רזא דאורייתא הגאולה והחרות והשמחה ובהתעוררות התחתון אנו מעוררים המקור העליון. עד כאן לשונו.

ומוכא בספר אור ישרים מירא דכיא שכתב: קדם ביאת המשיח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם. העצה לזה לזהר

בשלושה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זהר, אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זוהר מסגלת לטהרת הלב... עין שם.

במיוחד שנה זו "תש"ע" שהיא בגימטריא 'ספ"ד או"ר הזוה"ר' – תש"ע גם בגימטריא 'רפ"י שמעון ב"ן יוחאי' עם הד' תבות ועם הפולל. נתחזק פלנו לקרב את ביאת משיח צדקנו ללא צער ומכאוב "דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי", אמן כן יהי רצון.

וזאת למודעי, שספרים האלו מתר ומצוה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באילו שפה ולשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגדל פח זכות הרבים של העוזרים והמסיעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדשה, עד אשר נזכה בקרוב שיצרה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, ותקים הבטחת הרעיא מהימנא "בהאי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" בביאת גואל צדק במהרה בימינו, אמן.

"בזכותך הגעת! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמיים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעת! לך יש חלק בגאלת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעת".

הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה

על פן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך פולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

וכלנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, ובסגולתו ויקראתם דרור", ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, ב"עוז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה פבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלכינו, אכ"ר.

המוציאים לאור

דברי קדשו של הצדיק המקבל אלוקי רבי יודיל ראזנבערג
זי"ע בעל "אהר תורה"

ראינו לנכון להביא את דברי קדשו של הצדיק המקבל אלוקי רבי יודיל ראזנבערג זי"ע בעל "זוהר תורה":

הקדמת המחבר, בלב נדכה ידבר,

לא עליון ישפך שיהו, ולפני אנשים יציע רוחו,

ישמחו השמים ותגל הארץ, השמים אלו אנשי אלהים בעלי מדרגות גבוהות, והארץ אלו אנשים הבינונים, בצאת ספרי זה לאור עולם, ואם אמנם ידעתי כי ספרי זה לא בשמים הוא, כלומר שלא נצרך לאנשים הגדולים הדומים למלאכי אלהים אשר עולים בסלם החכמה השמימה, אבל הלא ישמחו גם המה בגילת הארץ, בראותם התעוררות מאנשים הבינונים ללמוד ולהבין מאמרי זוהר הקדוש, כי זה אות

שקרובה הישועה להגלות, כדברי אליהו לר' שמעון, וז"ל, רבי רבי כמה זכאה אנת דמהאי חבורא דילך יתפרנסון כמה עלאי עד דאתגליא לתתאי בסוף יומיא, ובגיניה ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשובו וכו', ובמקום אחר איתא, וז"ל, וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך כד אתגליא לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה וקראתם דרור בארץ וגו', ועוד איתא, וז"ל:

**וּבְגִין דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מַאֲלֵנָא דְחַיֵּי דְאִיהוּ סֵפֶר
הַזוֹהַר יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא**

ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא, וכידוע שיש עוד הרבה מאמרים מפוזרים בהזוהר וזוהר חדש ותקוני הזוהר המלאים זיו ומפיקים נוגה מוכת כנסת ישראל אשר תצמח ע"י למוד ספר הזוהר, ואין לומר שזאת מוסב רק על גדולי הדור בלבד שהם אחד בעיר ושנים במשפחה, כי מה שאומר אתגליא לתתאי בסוף יומאי ובדרא בתראה, מורה שמלבד זאת שזה כמה מאות שנה שנתגלה ספר הזוהר ושלומדים בו רק יחידי סגולה, עוד תבא התגלות חדשה לכלל ישראל, שגם הכלל ישראל עתידים למעם מאילנא דחיי.

כִּלְ אֹתָם שְׂיֻזְכוּ לְלִמּוֹד זֵהָר הַקְדוּשׁ יִזְכּוּ לְגַאֲלָה

וכן איתא בספר חסד לאברהם מהר"א אזולאי זצ"ל, וז"ל, ודע כי עיקר כוונת הרשב"י ע"ה בחבור הזוהר היה לזה להיות אור הלאומי [היינו השכינה] באפס שפע באין תומך ובאין עוזר לה, ורצה לעשות לה סמך ליחדה בבעלה יחוד מועט ע"י חבור הזוהר וכו', וספר זה עתיד להתגלות בימי מלכא משיחא כדי ליתן סעד לשכינה, וכל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה, כי העבודה זו המועטת בזמן הזה היא יותר חשוב מכל אילי נביות שהיו בזמן שהיה ביהמ"ק קיים וכו' ע"ש, הרי מבואר גם מדבריו

שעתיד ספר הזוהר להתגלות בהתגלות חדשה מפורסמת בדור האחרון, והתגלות זו היינו התפשטות בין הכלל ישראל, אפילו בין אותן שהם בזמן הזה במדרגת בינונים.

אמנם נשפטה נא ונראה בעיני המדע איך תוכל להיות התגלות הזאת אם לשון הזוהר הוא בשפת ארמית שאינה מובנת כל כך כי אם ליחידי סגולה, היקנה אדם ספר שאינו מובן, ואנו רואים בעוה"ר שספרי מינות מתרבים מאד בעתים הללו וקונייהם מרובים וכמעט צודים נפשות בהרמם ע"ז שמיפים ספריהם בכל מיני יופי, והעיקר שנכתבו בלשון צח וקל, וספרים הקדושים המלאים זיו של אור התורה הקדושה מונחים בקרן זוית, ובפרט ספר הזוהר הקדוש שמביטים עליו כעל דבר נסתר שאינו מובן כמו על איזה קמיע, ולא שדי אינש זווזי בכדי, ואחד מאלף כמעט אשר דברי האזולאי בעל עבודת הקדש זצ"ל נכנסים בלבו שכתב שם בספרו, וז"ל, למוד ספר הזוהר מרומם על כל למוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו, והוא תקון גדול לנשמה וכו', שספר הזוהר מן הסודות עצמן בגלוי, והקורא ידוע שהם סודות וסתרי תורה, אלא שאינו מובן מקוצר המשיג ועומק המושג עכ"ל.

איך יוכל ספר הזוהר לבא להתגלות חדשה ולהתפשט יותר בין הכלל ישראל?

אבל גם הם המאמינים בדברי האזולאי אם אינם מבינים דברי הזוהר, הלא קוראים ומצפצים ומהגים בו בלי שום רגשי התפעלות הלב, כיון שאינם מבינים מה שידובר, ואיך יוכל באופן הזה ספר הזוהר לבא להתגלות חדשה ולהתפשט יותר בין הכלל ישראל, ומה גם שיש לומר שדברי בעל עבודת הקדש אינם אמורים רק על הסודות והסתרי תורה שבספר הזוהר כמו שנוצר שם בפירושו, אבל הלא בערך ב' חלקים מספר הזוהר יכול להיות מובן כמעט לכל בר דעת, לולא זאת שהוא בלשון

ארמית, ושהדי במרומים שהרעיון הזה לא נתן שנה לעיני ומנוחה לנפשי זמן רב, והכריח אותי בחזקה לקחת עלי עבודה קשה כזו להעתיק מספר הזוהר בלשון הקדש כל המאמרים המבארים עומק הפסוקים אשר יוכלו להיות מובנים לכלל ישראל לכל מי שהוא רק בכלל הלמוד, וגם ללקט אותם מן המקומות המפוזרים בכל חלקי הזוהר ולסדרם על מקומם בכל סדרא וסדרא, כדרך שעשה בעל ילקוט השמעוני על המדרש.

רבי חיים ויטאל זצ"ל הנה לו ספר הזוהר בלשון הקדש, כמו שמובא בפירושו "דרך אמת"

והנה כאשר החלתי לעסוק בזה ראיתי כי לא ראשון אנכי ברעיון הזה, כי הלא הרב חיים ויטאל זצ"ל היה לו ספר הזוהר בלשון הקדש, כמו שמובא בפירושו "דרך אמת" שעל הזוהר בכראשית דף (לד:) ובמשפטים דף (קטו:) מזכיר בדרך אמת ספר זוהר קטן, מוכח מזה שכבר היה בעולם זוהר מלוקט מן הזוהר הגדול שלא היה נמצא בו כל הזוהר בשלמות, וכן קם גדול אחד בימי השל"ה והלבוש ה"ה הרב הקדוש וכו' מזה"ר ישכר בער זצ"ל בעל המחבר פירוש "אמרי בינה" שעל הזוהר, והעתיק מאמרי הזוהר המובנים בנקל על לשון הקדש וסידר אותם על סדר הפרשיות שבתורה ויקרא ספרו בשם "מקור חכמה", והרב הקדוש בעל השל"ה זצ"ל וגם הגאון מזה"ר מרדכי יפה בעל הלבוש זצ"ל ועוד גדולי הדור הסכימו על הדפסת ספרו, וכתב שם בהקדמתו שחבורו זה יהיה לעזר ולהועיל שכל דברי הזוהר יהיו פתוחים ומבוארים לעין כל קורא בו, וז"ל בהקדמתו:

אמר הצעיר ישכר בער וכו' אחר אשר כל דברי הזוהר הם על שני פנים בנויים, האחת דעת בפשוטי יושב הכתובים דברים מתוקים מנופת צופים אשר המה סלם לעלות למעלה בית אל, והשנית ידיעת העליונים על פי הסוד הנעלם והיא חכמת הקבלה, בשמן משחת קדש כלולה,

ולמעלה מן השכל עולה, ולכן בעיני אנשי הדור אין מסלתה צלולה, כי בה לא יחפצו, וממנה לא יתרכזו, והאמת במקומה עומדת, באמת וביושר מצומדת.

ע"ל כן נדבה רוחי לחבר ספרי זה משפטי הזוהר איש איש על מקומו בלשון צה ונקי להיות חיבורי זה נחמד אף נעים בעיני הרואים וכו', ומאחר שאין תועלת בהבאת דברי הזוהר בלשונו כהיותו וצורתו מכמה פנים, האחד הוא באשר שכל דברי הזוהר הם סתומים וחתומים לרוב המון בני העולם, ועוד יש כמה מעמים לדבר כהנה וכהנה, בכך אמרתי להעמיד חבורי זה בלשון קצר וצה להיות לעזר ולהועיל לכל יוצא צבא בצבא העבודה דת תורתנו הקדושה, ונוסף על זה באשר שכל דברי הזוהר יהיו בעזרי"ת פתוחים ומבוארים לעין כל הרואים וקורים בו וכו', עכ"ל.

אבל כל מבין וראה שספרו לא פעל מטרת המחבר, כי אין גם אחד שהתלמד מספרו להבין דברי הזוהר, יען כי חסר בו שתי אלה, אחת, שאין מאמרי הזוהר נעתקים בו ללשון הקדש מלה במלה, שנית, שאין דברי הזוהר מוצגים בצד ההעתקה, כי רק ע"פ שני אופנים הללו יוכל הספר להיות לעזר ולהועיל להבין כראוי סגנון לשון הזוהר, להתלמד מזה להבין בהזוהר גם במקום אחר כמובן, ומלבד זה נראה ברור שהספר "מקור חכמה" לא נדפס כלו, כי רק על פרשת בראשית ופרשת נח הובאו בו מאמרי הזוהר המובנים, ומשם והלאה נשמט ונחסר בכל פרשה ופרשה יותר ויותר, ולא נדפס על שאר הפרשיות רק זעיר שם זעיר שם.

ועל כן בראותי שספר כזה הוא נחוץ מאד, ותועלת ותקון גדול יוכל לצמוח מספר כזה לכלל ישראל, חגרתי שארית כחי ואוני מתוך עמל ותלאה לחבר ספר כזה שיהיה שלם בשלמות הראוי בהעתקה צחה

וקלה כדרך לשון המדרש, וגם הצגתי בצדו מאמרי הזוהר שנעתקו, וציינתי מקום מקור מוצאם, ובכל המקומות שחסרתי מדברי הזוהר מחמת שהייתי מוכרח לקצר שם בשביל הפסק ענין אחר או דרוש אחר, רשמתי במקום הזה ב' נקודות כזה, ואם בסוף מאמר רשמתי קו שוכב כזה - וגם הצגתי בדברי הזוהר וכן בהעתקת הלשון קדש נקודות המפסיקות, וגם בהגהה מדויקת, כי בעת העתקתי היו לפני איזה ספרי זוהר מדפוסים שונים, וכ"ז עשיתי בשביל להקל על הקורא שיבין בנקל כדי שיוכל ללמוד בחשקות כראוי, ברגשת התפעלות הלב, ולא רק מן השפה ולחוץ, וכן גם בשביל מטרה זו פירשתי בעזרת החונן לאדם דעת כל המקומות שהם קצת מקושי הכנה בפירוש מיוחד אשר קראתיו בשם זיו הזוהר, ולא יאמר עוד הלומד בספר הזה צר לי המקום להבין בו, ובודאי בעוה"ת תצמח מזה טובה גדולה לכלל ישראל אם יתפשט ויתפרסם למוד ספר הזוהר בעולם בין הכלל ישראל, כי אין דבר שמחזק את האמונה ומתקן את הנשמה ומטהר את הלב למדות טובות כמו למוד ספר הזוהר הקדוש, אשרי כל הוגה בו כי יפקחו עיניו ממש ולא יהיה עוד בכלל איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת, ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, ונזכה בזה להקים סוכת דוד הנופלת ולגרום השפעת השפע הקדושה לכנתם ישראל במלא חפנים נחת ולגאולה שלמה בקרוב, אכ"ר.

עתה באתי להזכיר כאן דברים חוצכים להבות אש בענין זה מה שכתב הרב הגאון הגדול הצדיק המפורסם אשר כל רז לא אניס ליה מוה"ר אברהם אזולאי זצ"ל בספרו היקר חסד לאברהם, וז"ל במעין הראשון נהר כ"ד.

ודע כי עיקר כוונת הרשב"י ע"ה בחיבור הזוהר היה לזה, להיות אור הלאומי באפס שפע באין תומך ובאין עוזר לה, רצה לעשות לה סמך ליחדה בבעלה יחוד מועט ע"י חיבור הזוהר במה שהיה הוא

וחביריו עוסקים בסודות התורה שזה גורם ליחוד קב"ה ושכינתיה ע"י הסוד, שסוד הוא ר"ז בגימטריא או"ר, וגם שע"י החיבור הזה יהיה ביטול הקליפות וקלפות העונות והשבתת הקטרוגים, אשר לוחמים בכל עת ובכל שעה נגד מדות הקדושים והשמות הקדושים שהם בסוד השכינה הקדושה ונגע בני ישראל, והעוסק בתורה נקרא קלע וחרב ורומח שהם בחינות סודות כדי להצילם ברעתם ע"י חיבור זה, וספר זה עתיד להתגלות בימי מלכא משיחא כדי ליתן סעדא לשכינה הקדושה כנזכר, והנה כל אותן שיוזכו אליו יזכו לגאולה, כי העבודה הזאת המועטת בזמן הזה הוא יותר חשוב מכל אילי נביות בזמן שהיה בית המקדש קיים, וכו' עיי"ש עוד, עכ"ל.

ואני תפילה לאל חיי, ויהי נועם ה' אלהינו עלינו, ומעשה ידי יכונן ומכל מכשול וטעות ישמרני, ובאור התורה הקדושה יאיר עיני, ויחזקני ויאמצני, ומן התשת כחי יחלימני, וממצוקתי יוציאני, ויזכני לי ולזרעי עד עולם בכלל כל ישראל ללמוד התורה הקדושה שלמה מתוך נחת והרחבה, ונזכה לראות בבוא לציון גואלנו במהרה בימינו אמן.

קוֹנְטָרַס

שְׂמִיחַת הַזֹּהַר הַחֲדָשׁ

וְהוּא חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים וְהוֹסְפוֹת לְעֶרְפָּה שֶׁל שְׁעָה

בּו יבֹאֵר חֲשִׁיבוֹת כָּל שְׁנֵיה וְשְׁנֵיה בְּחַיִּים שֶׁל הַיְהוּדִי, וְכִמְה שְׂמִיחָה וְאַשֶׁר וְעֶשֶׂר יֵשׁ לְגוֹרְסֵי וְלוֹמְדֵי הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ, וְאַתֶּם הַמְּשִׁיחַ יִשְׂמַח וְיִרְקַד

בְּדַקָּה אַחַת נְאֻמְרוֹת כְּמֵאתִים מְלִים

אָמַר הַחֶפֶץ חַיִּים. "בְּדַקָּה אַחַת נְאֻמְרוֹת כְּמֵאתִים מְלִים! בְּשָׁעָה, כְּתָרִיסֵר אֶלֶף. וְלִמּוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כּוֹלֵם יוֹצֵא שְׁכָל דְּבוּר תּוֹרָה נִכְפַּל ב 613, עֵתָה כָּל שְׁעָה שְׁוֶה עֶרְךָ לְיוֹתֵר מִשְׁבַּע מְלִיוֹן מִצְוּוֹת, [7,356,000] בְּשַׁעוֹר תּוֹרָה אֶחָד שָׁבו 'שׁוֹמֵעַ כְּעוֹנֵה'...". וְאִם בְּשַׁעֲתִים, הָרִי הַחֲשָׁבוֹן עוֹלָה לְכַדִּי אַרְבַּע עֶשְׂרֵה מְלִיוֹן. אַרְבַּע שְׁעוֹת, עֶשְׂרִים וְשְׁמוֹנֶה מְלִיוֹן.

שְׁבַשְׁנֵיה אַחַת בְּלֶבֶד זוֹכִים לְכֶ-28.000 שְׁנֵה תּוֹרָה

וְה"בֵּן אִישׁ חַי" כְּתַב בְּשֵׁם הַמְּקַבְּלִים, שְׁשֹׁכֵר לִמּוּד הַתּוֹרָה בְּשַׁבַּת פִּי אֶלֶף מִיּוֹם חוֹל. הֲוֵי אִמְרָה, שְׂדַקָּה אַחַת שֶׁל לִמּוּד בְּשַׁבַּת, אִמְרָה עַל פְּרִשַׁת הַשְּׁבִיעַ בְּשִׁלְחֹן הַשְּׁבַת, שְׁכָרָה כְּלִמּוּד רְצוּף שֶׁל שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה וַחֲצֵי שְׁעוֹת בְּיוֹם חוֹל, וְשׁוֹת עֶרְךָ לְמֵאָה עֶשְׂרִים וְשֵׁתִים וַחֲצֵי מְלִיוֹן מִצְוּוֹת! - וְצָרִיךְ לְהוֹסִיף בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּבִפְרָט תּוֹרַת הַרְשָׁב"

בלימוד זוהר הקדוש, שבשנה אחת בלבד זוכים לפי-28.000 שנה תורה [הביאור: מאה מליון שנה תורה לחלק לששים, שונה 1,666,666 כלומר מליון ושני שלישי, לחלק לששים שניות, שונה בשנה אחת 27,777.777 כלומר כעשרים ושמונה אלף שנה תורה, בנוסף כל מילה תורה נכפל בשש מאות שלש עשרה, ובשנה אחת אפשר לומר שלש מלים תורה, לפיכך יוצא פחמשים מליון מצוות בשנה אחת].

מֵאָה וְחֲמֵשׁ מִלְיוֹן מֵאָה עֶשְׂרִים אֶלֶף מַלְיָם תּוֹרָה

צא וחשב מה שאמר האורחות צדיקים, שעל מצוה בשמחה מקבלים פי אלף, ותשמח רק מכף, ועוד דברי הפסא מלך ששעה לימוד זוהר הקדוש הוא כשנה, בוודאי כל השבת תלמד זוהר הקדוש כדי להכריע את הפך לטובה, שכל שעה יעלה למליון שנה תורה, ובנוודאי היצר לא יתן לך מנוחה, ואז תתגבר עליו, ותוסיף בזה עוד כפול מאה, כמו שכתוב באבות דרבי נתן, ויהיה לך מליון שנה תורה, רק רגע, הרי בכל דקה אומרים מאתים מלים תורה, כפול 60 דקות, זה 12,000 מלים תורה בשעה, שמוכפלות באלף, ועוד פעם באלף, ועוד פעם במאה, והכל בערך של שנה, רגע, בואו חשבון: כמה שעות יש בשנה? נכפיל 24 שעות ביום כפול 365 יום בשנה, שנה 8,760 שעות כפול 12,000 מלים תורה שיש בכל שעה, שונה מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה (105,120,000), וכל מילה תורה מכפלת ב-613 כי תלמוד תורה כנגד כולם, והחשבון הוא: 105,120,000 כפול 613 שנה 64,438,560,000 [כשישים וארבע וחצי מליארד מצוות], וזה רק בשעה לימוד זוהר הקדוש ביום חול.

תִּקְבַּל אֶת הַשָּׂכָר כְּנֶגֶד כָּל אֶחָד

וזה עוד לפני המאה מליון שהכפלנו, כלומר, כפול אלף בשבת, ועוד כפול אלף בשמחה, ובהתגברות על הצער עוד כפול מאה, עוד לא

גִּמְרָנוּ!!! חֲשַׁב עוֹד רָגַע! אִם בְּבֵית הַכִּנְסֶת שֶׁלְךָ תִּלְמַד בְּמַנְיִן, שׁוֹב יִכְפַּל בְּאַלְף, כִּי כָּל מָה שְׁנוֹתָנִים מִשְׁמַיִם נוֹתְנִים בְּאַלְף (זוֹהַר פְּרֻשַׁת וַיְצַא), וְהָרִי הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה בְּמַנְיִן, וְאִם אַתָּה תִּאָּרְגֵן אֶת הַשִּׁיעוֹר, הָרִי כִּנְגַד כָּל אֶחָד תִּקְבַּל אֶת הַשְּׂכָר!!!

נְהִייתָ הָעֵשִׂיר הַכִּי הַגָּדוֹל בְּעוֹלָם בְּמִצְוֹת, מוֹלְטֵי זִילְיוֹנָר

אַתָּה יוֹדֵעַ מָה? גַּם אִם לֹא שָׁמְעוּ לְךָ, אֲבָל אַתָּה הַשְׁתַּדְּלֵת לְקַבֵּץ אֶת הַמַּנְיִן, גַּם תִּקְבַּל אֶת אוֹתוֹ שְׂכָר, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁפֶל הָעוֹנוֹת שֶׁלְךָ יִמְחָקוּ [כְּדַבְרֵי הַמַּהֲרָח"ו שֶׁעַר הַגִּלְגּוּלִים, הַגֵּר"א מְשָׁלִי, וְאוֹהֵב יִשְׂרָאֵל פְּרֻשַׁת קַרְח], נוֹ! יֵשׁ עוֹד מָה לְחֻשׁוֹב? הָאִם תִּשָּׁב בְּחִבּוּק יָדַיִם? הָרִי נְהִייתָ הָעֵשִׂיר הַכִּי הַגָּדוֹל בְּעוֹלָם בְּמִצְוֹת, מוֹלְטֵי זִילְיוֹנָר!!! הָרִי אַתָּה צְרִיף לְשִׁיר וְלִרְקוֹד כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה כְּמוֹ בְּשִׂמְחַת בֵּית הַשׁוֹאֲבָה שֶׁלֹּא יִשְׁנוּ כָּל הַשְּׁבוּעַ מְרֹב שִׂמְחָה (סְפָה דָף נֹא ע"ב): תִּנּוּ רַבָּנָן מִי שֶׁלֹּא רָאָה שִׂמְחַת בֵּית הַשׁוֹאֲבָה לֹא רָאָה שִׂמְחָה מִיָּמָיו.

עַקֵּר נְתִינַת הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְאֵלּוּ שְׁלוֹמֵיִם אֶת סוּדוֹתֶיהָ

אָמְרוּ חו"ל, לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה אֲלֵא לְאוֹכְלֵי הַמֶּן!!! (רש"י דְּבָרֵי הַיָּמִים ב' ל"א ד') - וּבְזוֹהַר הַקְּדוּשׁ (פְּרֻשַׁת בְּשִׁלַח דָּף סב), כְּתוּב מָה מִיָּחַד בְּאוֹכְלֵי הַמֶּן? שְׂכַאֲשֶׁר אָכְלוּ אֶת הַמֶּן הָיָה מִתְבַּרָּךְ בְּמַעֲשֵׂים וְקִבְּלוּ אוֹר רוֹחָנִי וְרָאוּ מָה שֶׁלְּמַעַלָּה וְזָכוּ לְחֻכְמָה עֲלִיוֹנָה. וְעַל זֶה נִקְרָאוּ דוֹר דְּעָה, וְהֵם הָיוּ בְּנֵי הָאֲמוּנָה וְלָהֶם נִתְּנָה הַתּוֹרָה לְהַסְתַּכֵּל בָּהּ בְּפִנְיֵימִיּוּתָהּ וְלְדַעַת דְּרָכֶיהָ. רוֹאִים מִהַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ שֶׁעַקֵּר נְתִינַת הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְאֵלּוּ שְׁלוֹמֵיִם אֶת סוּדוֹתֶיהָ.

צְרִיף שְׂיִתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה

וּבְאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוּשׁ פְּרֻשַׁת וַיְחִי (מט יא), כְּתוּב, שְׂכַחוּ שֶׁל הַגּוֹאֵל הָעֲצוּם מִלֶּךְ הַמְּשִׁיחַ הוּא שְׂצָרִיף שְׂיִתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה,

ובאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה (גם יין גימטריא "סוד").

בידינו הדבר להחיש את הגאולה ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים

כולנו חפצי חיים!!! כולנו לומדים זוהר הקדוש!!!

הרי בודאי תתעורר ותקח את עצמך בידיים, כי אין לך עצה טובה מזו, לזכות לחיים טובים ומאשרים, רק אל תשכח שצריך לכוון על הכל, ולבקש למענה אלוקים חיים, כלומר, שכל הטובות שאתה צריך זה לכבוד השכינה הקדושה, כדי שתוכל לעבוד את ה' בשמחה, ותתפלל למען כבוד שמים, לפדות את השכינה הקדושה, ולגאלה השלמה, ואז תקבל תפלתך ברצון ובאהבה. - כולנו לשעורי תורה!!! כולנו חפצי חיים!!! כולנו לומדים זוהר הקדוש!!!

צריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו

ויהי רצון שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, כמו שהרעיא מהימנא מצנה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ריט.) עד שישלח לנו משיחנו ויקבץ נדחנו ויבנה בית תפארתנו במהרה בימינו אמן.

מתוך הקדמה לספר "פתח אליהו המבאר"

בספר הזה תרגמנו ופרשנו את התפלה פתח אליהו, ועוד כמה תפלות ומאמרים של הזוהר הקדוש, שנהוג בכל בית ישראל לומר לפני כל תפלה. ובזכות זה יתקבלו התפלות, כמו שכתב הצדיק הקדוש

המלוכין רבי יעקב אבונחצירא (בגדי השרד על הגדה של פסח), והארץ בשכחו החיד"א והבן איש חי זכותם יגן עלינו אמן, ובלי למוד הזוהר הקדוש לפני התפלה אי אפשר שתתקבל תפלתו. - ובשואה הא"מה רחמנא ליצילן שרדו לחיים אלו שהיו רגילים לאמרו כל יום בעל פה קדם התפלה, וראו בעליל שכחו גדול מאד, (עדות ביעקב). - ובכמה דקות שאומר תפלות אלו יכול להפך הכל לטובה ולהיות מבני עליה, לזכות ל"עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחפה לוי", ויטהר נשמתו ויזכה למעלות עליונות כידוע מדברי האריז"ל.

וכל אחד עורר את חברו שיאמר תפלות אלו, וזה רק כמה דקות ביום, ועל ידי זה יזכה לתענוגי גן עדן ועולמות הנצח, ויבין את כל דרכי ה' יתברך שמו, ויזכה לשכר הגדול על כל דקה ודקה שאומר ולומד תפלות אלו, שהלומד זוהר הקדוש שעה אחת בחול כמו מאה אלה שנה תורה, ובשבת, כמו מאה מליון שנה תורה (כסא מלך, הרי"ם הטוב, אורחות צדיקים, אבות דרבי נתן), ובלמוד כעשר דקות יעלה לו: בחול כ-17 אלה שנה תורה, ובשבת: יזכה לכ-17 מליון שנה תורה.

וברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה" על ידי שתזכה לחברך, כל השכר הולך גם אליך. וכאשר כל ישראל יאמרו "פתח אליהו" נזכה שיבא אליהו ויבשר את ביאת הגואל. וכל הלומד שעה זרה"ק בשבת עולה לו למאה מליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ימים טובים, לכל ימי חייו, תגיע ל-640 מליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל-6 טריליון ו-400 מליארד שנה תורה. - ובזוהר הקדוש (פ' ויצא קס"א). כתוב, שכל מה שנותנים משמים הוא באלה, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריא, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלה. תגיע ל-6 זיליון ו-400

טְרִילִיוֹן שָׁנָה תֹרָה. - וּמִי יוֹכַל לַחֲשֹׁב אֶת גּוֹדֵל הַשֶּׁכֶר הַנִּצְחִי שֵׁשׁ לָךְ
מִכֶּךָ בְּוֹדָאוֹת! וְיִזְכֶּה לְאַרְיִכוֹת יָמִים, בְּזֶה וּבִבְּא.

וּבַחֲלוּקַת הַסֵּפֶר הַזֶּה אֶתְּהָ מְזַכֶּה אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל, וְכַתֵּב הַגֵּר"א בְּמִשְׁלֵי
(י"ב, י"ד), גּוֹדֵל הַזִּכּוֹת שֵׁשׁ לְמִזְכֶּה הַרְבִּים וּמוֹכִיחַ אֶת חֲבֵרוֹ,
שְׂאֵם שָׁמַע, מְקַבֵּל שֶׁכֶר עַל כָּל מַה שֵׁיעֲשֶׂה לְדוֹרוֹת, וְגַם אִם לֹא שָׁמַע,
אֲזַי מְקַבֵּל כָּל חֲלָקוֹ הַטּוֹב, וְזֶה שֶׁלֹּא שָׁמַע לֹוֹקֵחַ מִמֶּנּוּ אֶת חֲלָק הַגִּיּוֹנוֹם
שְׁלוֹ. (ועֵיין בְּשַׁעַר הַגְּלִגּוּלִים לְמַהֲרַח"ו הַקְּדָמָה כ', וּבִאוּהַב יִשְׂרָאֵל פ' קֶרַח) וּבְזֹהָר
(פ' תְּרוּמָה קכ"ט ע"א), אָמְרוּ, שְׁצַרִיךְ הָאָדָם לְמַרְדֵּף בְּתֵר חֵיבִיא וּלְמִזְכֶּה
לְהוֹ כְּמֵאֵן דְּרִדִיף בְּתֵר חֵייו, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ. וּבְלִי שׁוֹם סִפְקָ אִם כָּל
הַיְהוּדִים מִנְעֵר וְעַד זָקֵן וּבִפְרֵט תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן בְּהַבֵּל פִּיהֶם הִטְהוֹר
יֵאמְרוּ תְּפִלוֹת אֵלוֹ כָּל יוֹם, נִזְכֶּה לְפִתּוֹחַ אֶת הַשֶּׁעַר לְאַלְיָהוּ הַנְּבִיא זְכוֹר
לְטוֹב שֵׁיבּוֹא וּיְבַשְׂרֵנוּ, וְתַכְּף יְבוֹא מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ וְיִגְאַלְנוּ, בְּרַחֲמִים בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ אָמֵן כֵּן יִהְיֶה רִצּוֹן. - וְעַל יְדֵי קוֹנְטֵרְס זֶה שֵׁיחֵיהָ יֵד הַכָּל מִמְשַׁמְשֵׁין
בָּהּ, יִזְכּוּ לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקִיָּם. וְהוּא יְסוּד גְּדוֹל שְׁבוּ
יִמְצְאוּ אֲדָמוּרִים רַבָּנִים, מְגִידֵי שַׁעוֹר וְרֵאשֵׁי יְשִׁיבוֹת, מְלַמְדִים וּמְחַנְכִים
יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל הַטְּהוֹרִים, וְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר יִלְכוּ בָּהּ, וְאֶת
הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן.

בֹּא וּרְאֵה לְפִי דְבַרֵי הַבָּאֵר מִים חַיִּים פִּרְשַׁת תְּצוּהָ (כַּתֵּב יֵד דָּף כ"ד), כָּל
הַמְזַכֶּה אֶת הַרְבִּים מוֹכֵפֵל זְכוֹתוֹ בְּמֵאוֹת וְאַלְפִים לְבַד מֵהַחֲשִׁבוֹן
הַנִּזְכָּר לְעֵיל.

וּזל"ק: גַּם יֵאמֹר עַל מֵאֵמֶר רַז"ל "בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד" כִּי אָמְרוּ ז"ל
הַמְזַכֶּה אֶת הַרְבִּים זְכוֹת הַרְבִּים תְּלוּי בּוֹ, וְעֵנִין זְכוֹת הַרְבִּים תְּלוּי
בּוֹ הוּא עַל דֶּרֶךְ מִשְׁל, שְׁבִאוֹ עֲשֶׂרָה אֲנָשִׁים לְהַתְּפַלֵּל יָחַד, וּלְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ
בְּקִדּוֹשׁ מִצְוָה, וּלְבַרֵךְ שְׁמוֹ בְּבִרְכּוֹ הַנֶּאֱמָר בְּעֲשֶׂרָה, אֲזַי לְבַד מִזֶּה שְׁכַל
אֶחָד עוֹשֶׂה מִצְוֹתוֹ שְׁבֵא לְמִקּוֹם קִדּוּשָׁה לְבַרֵךְ שְׁמוֹ יִתְבַרֵךְ בְּרַבִּים, וּלְבַד

זה גם מזכה את התשעה שעמו ואז זכות הרבים תלוי בו גם כן להיות בו זכות עשרה עושה מצוה.

והנה לפי מאמר חז"ל בסוטה בענין הערבות, האיך שכל אחד ואחד מישראל נעשה ערב בעדו ובעד חברו ובעד כל הערבות של ששים רבוא שעליו, אם כן כל שכן במדה טובה כשאדם זוכה בזכות אלו עשרה זוכה ככל עשרה זכותים אשר לחברו, ואז עולה זכות כל אחד ואחד לזכות מאה, וזה רמזו רז"ל "מה ה' אלקיך שואל מעמך" שדרשו אל תקרי מה אלא מאה, כי ה' אלקיך נאמר על השעה שישראל מקבלים עליהם עול מלכותו, ומקדשים ומברכים שמו בעולם, ואין אומרים דבר שבקדושה בפחות מעשרה, אז יעשה החשבון של כל אחד לחשבון מאה, ואמר הקרא מאה זכותים יש לך בשעה שה' אלקיך, וזה רמז כי אתה תשלם לאיש כמעשהו, פרוש לפי הפעולה שפעל אם זכה הרבים בזה הפעולה, אז זכות הרבים תלוי בו ועולה זכותו למאות ולאלפים.

חֲשֻׁבוֹנוֹת הַזֵּהָרָה

לחשב מחשבת, מה שיהודי אחד יכול לזכות על ידי למוז
הזהר בימות החול, ועל אחת כמה וכמה בשבת קדש

עֲרֵכָה שֶׁל שָׁעָה

רבותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו
הנלמדת בימות החול, כלשון הזהר הקדוש סוף פרשת
"שלח-לך" – זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא
דשבתא משאר יומין".

מרנא הרי"ח הטוב, בספרו "בן איש חי" פרשת שמות שנה שניה, כתב
וזה לשונו:

כתבו המקבילים ז"ל, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת
אלף פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול,
עכל"ק.

ובאורו על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלף שנים, שנאמר כי
אלף שנים בעיניך כיום אתמול וגו' – ושבת קודש היא מעין
עולם הבא – זאת אומרת, כיומו של הקב"ה (מצא חן במדבר).

אשר על כן כל פעלה קדושה בשבת קודש עולה אלף ידות לערך
ימי החול.

ובנוסף לזה, נודע דברי הכסא מלך, והובא פסקו בכף החיים בסימן קנ"ה, דבלמוד שעה אחת זהר הקדוש, עולה לערף למוד שנה תמימה בלמוד הפשט.

היוצא מדברי רבותינו אלה, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלף שנה פשט ביום חול.

ולפי זה, אם יזכה ללמד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה.

זאת ועוד לפי מה שהאיר עינינו בעל "הכסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערף שנה של למוד הפשט, ומרנא הרי"ח הטוב זי"ע בספרו "בן איש חי", דלמוד בשבת קודש עולה אלף פעמים מימות החול, ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים המבאר דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלף עולה מדברי רבותינו זי"ע:

כאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערף של מליון שנה (למוד פשט בימי החול).

רבנו מרדכי שרעבי התבטא פעם באזני מקורביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שוה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. למוד קבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שוה ללמוד שבעים וחמש שנה בימות החל"וכו'.

כח. הערה מאת רש"ר: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה סודות התורה, וכוונתו בפרשת "ויצא" את למוד המשנה כחציר וכתבן אצל

**חֲשׁוֹן אֲמַתֵּי שֶׁל זְכוֹת הַזֶּהָר הַקְּדוּשׁ, לַיהוּדֵי אֶחָד שֶׁקִּבֵּל עַל עֲצֻמוֹ
לְלַמֵּד זֶהָר שְׁעָה אַחַת בְּיוֹם**

הִידְעָתָּ!!! - לְשׁוֹן הַכֶּסֶף מְלֻךְ (תְּקוּנֵי זֶהָר מ"ג): וְכִיּוֹן שִׁדְעָתָ כַּמָּה גְדוּלָּה
מֵעֲלַת לַמּוֹד חֲכָמַת הָאֵמֶת כו'... יוֹדַע גְּדֹל הַחַיּוֹב וְגִדְל
הַשְּׂכָר לְמִי שְׁלוֹמֵד הַקְּבֵלָה־יִי, כִּי לַמּוֹד הַזֶּהָר בְּגִירְסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה
עֲלֵמִין, וְכָל שָׁפֵן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין פְּרוּשׁ מֵאֲמֵר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ
תְּקוּן לְמַעֲלָה בְּשַׁעָה אַחַת מָה שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה בְּלַמּוֹד הַפֶּשֶׁט שְׁנָה תְּמִימָה.
וְהַחֲשׁוֹן שֶׁל שְׁעָה אַחַת לַמּוֹד זֶהָר בְּיוֹם, הוּא שְׁוָה לְ-3540 שְׁעוֹת
בְּשָׁנָה (10 שְׁעוֹת לַמּוֹד שֶׁל אֶבְרֶךְ בַּש"ס בְּיוֹם, 354 יָמִים בְּשָׁנָה).

בְּמִשְׁךְ 50 שָׁנָה לַיהוּדֵי בּוֹדֵד יַעֲלֶה הַמֵּאָזֵן: 172,500 שְׁעוֹת תּוֹרָה.

**שְׁיִצְטַבֵּר בְּ-11 דוֹרוֹת בְּהַתְחַשֵּׁב בְּמִשְׁפָּחָה בַּת 5 יְלָדִים¹⁰ לְמַסְפֵּר עֲצוּם
שֶׁל אֲנָשִׁים: 48,828,125 שֶׁל הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן.**

סֶךְ הַכֹּל שְׁעוֹת הַתּוֹרָה: 84,228,515,625,000 שְׁעוֹת.

**כְּלוֹמֵר כְּ-84,000 מְלִיאָרְדֵי [בְּלִיוֹן] שְׁעוֹת תּוֹרָה (48,828,125 מְכֶפֶל
בְּ-172,500).**

**וְכָל הַזְכוֹת הָעֲצוּם מִכַּחוֹ שֶׁל יְהוּדֵי אֶחָד שֶׁקִּבֵּל עַל עֲצֻמוֹ לְלַמֵּד אֶת
הַזֶּהָר וְצִאָצְאָיו הִלְכוּ בְּעַקְבוֹתָיו.**

כ.ט. וּמִי שְׂאִינוּ יוֹדַע קְבָלָה, וְלוֹמֵד זֶהָר
הַקְּדוּשׁ אֲפִילוּ בְּגִירְסָא בְּעֵלְמָא, נַחֲשֵׁב לוֹ
כְּלַמּוֹד קְבָלָה (כָּף הַחַיִּים סוֹפֵר סִימָן קנ"ה).

ל. הָעֵרָה: חֲשׁוֹב מִסְפֵּר הַצִּאָצְאִים בְּדוֹר
הָאַחֲרוֹן:

בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא (דף עה): "וַיִּוִּי לְאִינוּן דְּאֶכְלִין
תְּבוּ בְּאוֹרִיָּתָא וְלֹא יִדְעִין בְּסִתְרֵי דְּאוֹרִיָּתָא".
וְעוֹד הִבִּיא מוֹרְנוּ הָרַב חַיִּים וַיִּטְאַל
בְּהַקְדָּמָתוֹ ל"שַׁעַר הַהַקְדָּמוֹת", לְשׁוֹנוֹת
וּמְקוֹרוֹת שׁוֹנִים שֶׁקוֹרְאִים לְלַמּוֹד הַנִּגְלָה
שִׁפְחָה וְקִלְיָפִין לְעַמַּת תּוֹרַת הַקְּבָלָה.

חֲשֻׁבוֹן אֲמִתִּי שֶׁל גִּדּוֹל הַזְכוּת לְמוֹד הַזְהָר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ
יְהוּדִי הַלּוֹמֵד זֶהָר שְׁעָה אַחַת בְּיוֹם שַׁבַּת קוֹדֵשׁ שְׁקוּל לְלִמּוּד תּוֹרָה שֶׁל
75 שָׁנָה בַּיּוֹמֹת חוֹל.

כְּלוּמָר, אִם לְמִדְנוּ שְׁעָה אַחַת זֶהָר בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ שְׁקוּל לְפַעֵל הַנַּעֲשֶׂה
מִלְמוּד תּוֹרָה בְּמִשְׁךָ 75 שָׁנָה.

לְשׁוֹן סִפְרֵי דְרָךְ צַדִּיקִים מִהַצִּדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי מְרַדְכִי שְׂרַעְבִי זָכַר צַדִּיק
לְבָרְכָהּ, זי"ע:

לְמוֹד קְבֻלָּה וְזֶהָר בְּיוֹם שַׁבַּת בְּמִשְׁךָ שְׁעָה שְׁוֵה לְלִמּוּד 75 שָׁנָה בַּיּוֹמֹת
הַחוֹל.

הַחֲשֻׁבוֹן בְּשַׁעוֹת יִהְיֶה:

$$24 \times 354 \times 75 = 637,200 \text{ שָׁנָה: } 637,200 \text{ שַׁעוֹת תּוֹרָה בְּנִגְלָה.}$$

זֶה מְבַסֵּס עַל 24 שַׁעוֹת לְמוֹד תּוֹרָה בְּיוֹם.

יוֹצֵא שְׁשַׁעָה אַחַת בְּלִמּוּד זֶהָר בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ בְּשַׁבְּעִים שָׁנֹת חַיִּים
שֶׁל אָדָם יַעֲלֶה הַחֲשֻׁבוֹן:

$$70 \times 52 \times 637,200 = 2,319,408,000 \text{ דֵּהֵינּוּ } 2 \text{ מִלְיָאָרְד } 319 \text{ מִלְיוֹן}$$

408 אֱלָף.

זֹאת אוֹמֶרֶת אִם לּוֹמְדִים שְׁעָה אַחַת קְבֻלָּה בְּיוֹם שַׁבַּת קוֹדֵשׁ בְּמִשְׁךָ 70
שָׁנָה, עוֹלָה הַחֲשֻׁבוֹן יוֹתֵר מִשְׁנֵי מִלְיָאָרְד שַׁעוֹת, וְהָרִי זֶה בְּהַשֵּׁג יָדוֹ
שֶׁל כָּל יְהוּדִי, וְעַכְשָׁו אֲפָשָׁר לְהַבִּין לָמָּה כָּל גְּדוּלֵי הַסְּפָרַדִּים עוֹדְדוֹ

1,953,125 .9	3,125 .5	5 .1
9,765,625 .10	15,625 .6	25 .2
48,828,125 .11	78,125 .7	125 .3
	390,625 .8	625 .4

ואמרו שבזכות הזהר הקדוש נגאל במהרה. מבסס על 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים צ') 52 שבתות בשנה.

עכשו תבינו אם אתה מזכה רק ליהודי אחד שילמד שעה בזהר בשבת זכית לקבל מליארד שעות תורה שיצטבר ב-11 דורות ולפיכך בהתחשב במשפחה בת 10 ילדים ולפיכך למספר עצום של אנשים: 100,000,000,000 של הדור האחרון זאת אומרת מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זהר שנה: סך הכל שעות התורה: 2,319,408,000 מכפל ב-100,000,000,000 מליארד - 223,020,000,000,000,000 שעות, פלוטר כ-223 קונטיליון 20 קונדריליון שעות תורה.

וכל הזכות העצום מכחו של יהודי אחד שקבל על עצמו ללמד את הזהר וצאצאיו הלכו בעקבותיו.

גִּימְטְרִיא נִפְלְאָה וְרֵאשִׁי תְבוֹת

דוד המלך אומר בתהלים (פרק נ"א פסוק ט): "תחטאני באזוב ואטהר תכבסני ומשלג אלבין", רמזים נפלאים שנתגלו בפסוק זה שהכל מדבר מהזהר הקדוש ורבי שמעון בר יוחאי עליו השלום. כ"ד:

האחרון:

לא. פיון שנותרו לכל היותר כ-230 שנה עד 6000 שנה שזה הזמן שמזכר בגמרא לקיום העולם הזה, (מסכת סנהדרין דף צז, א: אמר רב קטינא, שית אלפי שני הוו עלמא וחד חרוב שנאמר 'ונשגב השם לבדו ביום ההוא'). ומשך דור בימינו הינו כ-20 שנה, הרי בזמן שנותר יש מקום ל-11 דורות.

1000000000 .9	100000 .5	10 .1
10000000000 .10	1000000 .6	100 .2
100000000000 .11	10000000 .7	1000 .3
	100000000 .8	10000 .4

זאת אומרת 100 מליארד צאצאים.

לב. הערה: חשוב מספר הצאצאים בדור

"תַּחֲטָאֲנִי", ת' – ת'קון, חטאנ"י גימטריא 78 = לַח"ם. זאת אומרת תקון לפרנסה.

"בְּאִזּוֹ"ב", ראשי תבות: בְּאִמִּירַת זֵהָר וְתִקּוּנִים בְּשֶׁבֶת או: אִמִּירַת זֵהָר וְתִקּוּנִים בְּשֶׁבֶת בְּמִנְיָן.

"וְאִטְהָר", ועל ידי זה אטהר לעבדת השם יתברך.

"תַּכְּבִּסְנִי", גימטריא רשמ"ב = ר'בי ש'מעון מ'גן ב'עדינו.

"וּמִשְׁלָג", ראשי תבות: וְיָבֹא מִשִּׁיחַ לְעֵמֶנּוּ גְאוּלָּה.

"אֶלְבִּי"ן", ראשי תבות: לִזְכוֹ בְּמַהֲרָה לְאַרְאֵנוּ נִפְלְאוֹת אֱמוֹן.

(ברכת משה חלק א')

רמז נוסף: "תַּחֲטָאֲנִי בְּאִזּוֹב וְאִטְהָר תַּכְּבִּסְנִי וּמִשְׁלָג אֶלְבִּי"ן – ראשי תבות וסופי תבות גימטריא אָלֶף תשעים 1090.

"רְבִי שְׁמֵעוֹן בְּרַ יוֹחַאֵי מְבִיא אֶלְיָהוּ וְגֵאוּלָּה בְּטוֹב" בדיוק גימטריא 1090.

רמז וגלוי עצום על כחו של הרשב"י הקדוש, וזה נרמז כּאן ללמדנו שבלמוד הזהר הקדוש מרפא לנפש וסגולה ידועה לתשובה וטהרה, וכן מביא את הגאולה ברחמים. נזכה ליראו עינינו וישמח לבנו אמן כן יהי רצון (שמחת התורה).

תשובת הזוהר

בו יבאר מאמר הזוהר הקדוש שכל הגאולה תלויה בתשובת ראשי עם ישראל, או בחבורה אחת קדושה של ישראל

זוהר חדש

(פרשת נח דף כט ע"ב - ל' ע"א)

רבי פתח בכנסת ישראל כנגד הקדוש ברוך הוא, וישלח את הערב, דאמר רבי פנחס, פתיב (ש"ב טו יד) ויאמר דוד וכו', קומו ונברחה פי לא תהיה לנו פליטה מפני אבשלום. ואף על פי שברח, מאי פתיב ביה, (תהלים ג א) מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו. ואף על פי שהיה בורח ונגרש ממלכותו, לא מנע עצמו מלומר שירה לפני הקדוש ברוך הוא, ולשוב ולהתחנן לפניו. וישלח את העורב, זהו דוד, שהיה קורא עמהן תמיד בעורב.

דבר אחר, העורב שבא מיהודה, שנקרא עורב, שנאמר, (בראשית מט ט) אנכי אערבנו. הערב פתיב, בלא וא"ו. אומר רבי פנחס, למה נקרא שמו עורב, שהיה הולך בחרים בעורב. והיינו דאמר לשאול, (ש"א כו ב) באשר ירדף הקרא בחרים. אמר לו, שמתני להיות בקורא בחרים, פתיב הכא קורא, ובתיב התם, (תהלים קמ"ו ט) לבני עורב אשר יקראו.

ואמר רבי פנחס, בא וראה מה בין מלכי יהודה למלכי ישראל. שלח הקדוש ברוך הוא לדוד, ונגרשו ממלכותו, ומיד שב בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא. ואל תתמה על זה, ואפילו מנשה מלך יהודה, שהיה

רָשָׁע, מִיַּד שָׁב בְּתִשׁוּבָה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלָקַח אוֹמְנוֹת אֲבוֹתָיו, וְשָׁב לְמַלְכוּתוֹ.

וְזֶהוּ שְׂפָא הַפְּתוּב לְהוֹרוֹת, וְיִשְׁלַח אֶת הָעוֹרֵב, זֶה דָּוִד, שֶׁהָיָה קוֹרָא תְּמִיד פְּעוֹרֵב, וְיִשְׁלַחֵהוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמַּלְכוּתוֹ, וְהוֹצִיאוֹ מִבֵּיתוֹ, וּמֵה כְּתִיב בֵּיהּ. וַיֵּצֵא יוֹצֵא וְשׁוֹב. דְּכְתִיב, (ש"ב טו ל) וְדוֹד עָלָה בְּמַעְלָה הַיּוֹתִים עָלָה וּבּוֹכָה וְרֹאשׁ לֹא חָפוּי. הָיָה יוֹצֵא וְשָׁב בְּתִשׁוּבָה, וּמִתּוֹדָה עַל חַטָּאתָיו, וּמִבְּקֵשׁ רַחֲמִים עֲלֵיהֶם, וַיֵּדַע כִּי חַטָּאתָיו עָשׂוּ לוֹ שֶׁנִּשְׁלַח מִמַּלְכוּתוֹ וּנְגַרְשׁ.

וּבְכָל דָּבָר וְדָבָר דְּחַטָּאָה גָּרִים בְּמַלְכוּתוֹ, אוֹ בְּיִשְׂרָאֵל, הָיָה תּוֹלָה הַדָּבָר בּוֹ, וְהָיָה יָדַע דֵּהוּא הָיָה גָּרִים. עַד יְבֻשֶׁת הַמַּיִם, שֶׁהִשְׁבִּיבוּהוּ לֹא עָלֶיךָ הַדָּבָר, אֱלֹא (שם טא א) אֵל שְׂאוּל וְאֵל בֵּית הַדְּמִים.

תָּא חֲזוּ, דְּכְתִיב (שם) וַיְהִי רָעַב בְּיַמֵּי דָּוִד שְׁלֹשׁ שָׁנִים שָׁנָה אַחֲרֵי שָׁנָה וַיִּבְקֵשׁ דָּוִד אֶת פְּנֵי ה', דְּסִבֵּר דֵּהוּא הָיָה גָּרִים, אָמַר לִיָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא עָלֶיךָ זֶה אֱלֹא עַל שְׂאוּל. עַד יְבֻשֶׁת הַמַּיִם, הָיָה תּוֹלָה הַכֹּל בְּעַצְמוֹ, וּמִיַּד הָיָה שָׁב בְּתִשׁוּבָה. וְאִזּוֹ לֹא הוֹצֵרָךְ לְחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה, שֶׁהַדָּבָר לֹא בָּא בְּשִׁבְלוֹ. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, וַיֵּצֵא יוֹצֵא וְשׁוֹב עַד יְבֻשֶׁת הַמַּיִם, דְּאִזּוֹ לֹא הָיָה הַדָּבָר תְּלוּי בּוֹ.

אָמַר רַבִּי פְּנָחָס, רָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנַסּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, וְיִשְׁלַחֵם לְכָבֵל. שְׁנַאֲמַר, וְיִשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאֲתוֹ, זֶה פְּנָסֵת יִשְׂרָאֵל. רֵאָה מַה כְּתִיב בְּהּ, וְלֹא מִצָּאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף רַגְלָהּ. שֶׁהַכְּבִיד עוֹלָה מִלְּךָ בְּכָל, בְּרָעַב וּבְצָמָא וּבְהַרְיַגַת צְדִיקִים הַרְבֵּה. וּמִשׁוּם כּוֹבֵד עוֹלָה, וּתְשָׁב אֵלָיו אֵל הַתִּיבָה, וְחֲזָרָה בְּתִשׁוּבָה וּקְבֵלָה.

חַטָּאָה פְּנָסֵת יִשְׂרָאֵל כְּמַתְחַלָּה, וַיּוֹסֵף לְהַגְלוֹתָם, שְׁנַאֲמַר וַיּוֹסֵף שְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאֲתוֹ, בְּגִלּוֹת אַחֲרַת שְׁל יוֹן. דְּאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, גִּלּוֹת יוֹן אַחֲשִׁיד פְּגִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל כְּשׁוֹלֵי קַרְדָּה.

וּמְרֹב צַעֲרָם וְדוֹחֲקָם מִה כְּתִיב בִּיה. וְתָבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לַעַת עֶרֶב. מִה לַעַת עֶרֶב, דְּלֹא הוּה נְהִירָא לְהוֹן שְׁעֵתָא דְרוּחָא, כְּמַה דְהוּת עֲבִידָא בְּקַדְמִיתָא, וְאַתְקַטְלוּ צַדִּיקָא, וְאַתְחַשְׁדַּי יִמָּא, וְאַעֲרִיב לְהוּ שְׁמֵשָׁא וְלֹא יִכְלִין לְמִיקָם מִן קַדָּם דוֹחֲקָא סְגִיָּאָה דְהוּי עֲלֵיהוֹן, שְׁנַאֲמַר (ירמיה ד' 1) אוּי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יָנִמוּ צַלְלֵי עֶרֶב. כִּי פָנָה הַיּוֹם, אֵלּוּ הֵן צַדִּיקָיָא הַמְּאִירִים בְּשֵׁמֶשׁ. כִּי יָנִמוּ צַלְלֵי עֶרֶב, שְׁנִשְׂאָרוּ בְּעוֹלָלוֹת בְּצִיר וְהוּוּ לַעַת עֶרֶב וְלֹא בְּזִמְן דְנִהֲרִין לְהוֹן צַדִּיקָא בְּשֵׁמֶשָׁא.

וְהַגָּה עָלֶה זֵית מֶרֶף בְּפִיה. לֹאִי שְׁהַעִיר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּחַ הַכַּהֲנִים, שְׁהָיוּ מְדַלִּיקִין גְּרוֹת בְּשֵׁמֶן זֵית, אוּי אֲבָדָה (דף ל ע"א) פְּלִיטַת יְהוּדָה מִן הָעוֹלָם. וּבְכָל פַּעַם וּפַעַם שָׁבָה בְּתִשׁוּבָה וְנִתְקַבְּלָה. אָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, חוּץ מִן גְּלוּתָא רַבִּיעָאָה, דְּעַדִּיין לֹא שָׁבָה, וְהַכֵּל תְּלוּי בְּתִשׁוּבָה.

וְאָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, אִין לָךְ בְּכָל פַּעַם וּפַעַם, שְׁלֵא הִתְעַבְבַּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גָזַר דִּינָא שְׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁבַע שְׁמִיטִין, וְשִׁבְעַת יוֹבְלוֹת, שְׁמָא תַּחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, וַיִּחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרַיִם, בַּר מִן קַדְמָאִי.

וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה, בְּגָלוֹת אֲדוּם. וְלֹא יִסְפָּה שׁוּב אֵלָיו עוֹד, דְּעַד הַיּוֹם לֹא חֲזָרָה בְּתִשׁוּבָה, וְלֹא הַעִירָה רוּחָהּ. דְּאָמַר רַבִּי פְּנַחֵס, אֲלִמְלֵי חוּרָה בְּתִשׁוּבָה לֹא נִשְׁתַּיְיָרָה בְּגָלוֹת יוֹמָא חַד. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמַר, כָּל הַגְּלוּת שְׁגָלְתָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, נִתְּן לָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זְמַן וְקִץ, וְנִתְעוֹרְרָה תְּמִיד בְּתִשׁוּבָה, וְגָלוֹת הָאֲחֵרוֹן אִין לוֹ קִץ וְזְמַן, אֲלֵא הַכֵּל תְּלוּי בְּתִשׁוּבָה. שְׁנַאֲמַר, (דברים ל"ב) וְשָׁבַת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ. וְכְּתִיב, (שם ל"ד) אִם יִהְיֶה גֵרֶחֶד בְּקִצָּה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ ה' אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ.

אָמַר לִיה רַבִּי עֲקִיבָא, אִם כֵּן, הֵיאָךְ יְהֵא דָא לְהַתְעוֹרְרָא כּוּלְהוֹן בְּחֻדָא בְּתִשׁוּבָה, מֵאֵן דְהוּי בְּסִיפֵי שְׁמִיָא, וּמֵאֵן דְהוּא בְּסִיפֵי אֶרְעָא, הֵיךְ יִתְחַבְּרוּן בְּחֻדָא לְמַעַבְדַּ תִּשׁוּבָה.

אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, תִּיבָה, דַּאי יַחֲזִירוּן בְּתַשׁוּבָה רִישֵׁי פְּנֵי־שָׂמָא, אוּ
 חָדָא פְּנֵי־שָׂמָא, בְּזִכְוֹתָם יִתְבַּנְּשׁ כָּל גְּלוּתָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 אִיסְתְּבִי תְדִירָא, אִימְתִי יַחֲזִירוּן, וְיַעֲבֹד לְהוּן טַבָּא, דְּכְתִיב (ישעיה ל כח)
 וְלֹכֵן יַחֲפָה ה' לְחַנְּנֵכֶם. מַחֲפָה תְּמִיד אִימְתִי יַעֲשׂוּ תַשׁוּבָה.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אַתְיָא הָא, כְּהָא דְאָמַר רַבִּי פְּנַחֶס, דְּכְתִיב וְלֹא יִסְפָּה שׁוּב
 אֱלֹו עוֹד. לֹא נֶאֱמַר וְלֹא יִסַּף שׁוּב אֱלֵיהּ, אֲלֵא הִיא לֹא יִסְפָּה שׁוּב
 אֱלֹו, מִכְּלָל דְּהוּא מְזוּמָן וּמַחֲפָה אִימְתִי תַשׁוּב.

[לשון הקודש]

רַבִּי פְּתַח, בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וַיִּשְׁלַח אֶת הָעֶרֶב. שְׂאָמַר
 רַבִּי פְּנַחֶס, כְּתוּב וַיֹּאמֶר דָּוִד כֹּ' קוּמוּ וּנְבַרְכֵהּ כִּי לֹא תִהְיֶה לָנוּ פְּלִיטָה
 מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם. וְאִף עַל פִּי שְׂבַרְח, מַה כְּתוּב בּוֹ? (תהלים ג) מִזְמוֹר לְדָוִד בְּבָרְחוֹ
 מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם בְּנוֹ. וְאִף עַל פִּי שְׁהֵיָה בּוֹרַח וְנִגְרַשׁ מִמְּלַכּוּתוֹ, לֹא מִנְעַ עַצְמוֹ
 מְלוֹמַר שִׁירָה לִפְנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלָשׁוּב וּלְהִתְחַנֵּן לִפְנָיו. וַיִּשְׁלַח אֶת הָעֶרֶב,
 זֶהוּ דָּוִד, שְׁהֵיָה קוֹרָא עֲמָהֶם תְּמִיד כְּעוֹרֵב.

דְּבַר אַחַר, הָעוֹרֵב שְׂבָא מִיהוּדָה שְׁנַקְרָא עוֹרֵב, שְׂנַאָמַר (בראשית מג) אָנֹכִי
 אֶעֱרַבְנּוּ. כְּתוּב הָעֶרֶב, בְּלִי וְאִ"ו. אָמַר רַבִּי פְּנַחֶס, לְמַה נִּקְרָא שְׂמוֹ עוֹרֵב?
 שְׁהֵיָה הוֹלֵךְ בְּהָרִים כְּעוֹרֵב. וְהִינוּ שְׂאָמַר לְשִׂאוֹל כְּאֲשֶׁר יִרְדֵף הַקְּרָא בְּהָרִים.
 אָמַר לוֹ, שְׂמִתְנִי לְהִיּוֹת כְּקוֹרָא בְּהָרִים. כְּתוּב כָּאֵן קְרָא, וְכְתוּב שָׁם (תהלים קמז)
 לִבְנֵי עוֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ.

וְאָמַר רַבִּי פְּנַחֶס, בֵּא וּרְאֵה מַה בֵּין מַלְכֵי יְהוּדָה לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל. שְׁלַח הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְדָוִד וְגִרְשָׁהוּ מִמְּלַכּוּתוֹ, וּמִיָּד שָׁב בְּתַשׁוּבָה לִפְנֵי הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא. וְאֵל תִּתְמַה עַל זֶה, וְאַפְלוּ מְנַשָּׁה מֶלֶךְ יְהוּדָה, שְׁהֵיָה רָשָׁע, מִיָּד
 שָׁב בְּתַשׁוּבָה לִפְנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלִקַּח אֲמָנוּת אַבּוּתִיו, וְשָׁב לְמַלְכּוּתוֹ.
וְזֶהוּ שְׂבָא הַכְּתוּב לְהוֹרוֹת. וַיִּשְׁלַח אֶת הָעֶרֶב - זֶה דָּוִד, שְׁהֵיָה קוֹרָא תְּמִיד
 כְּעוֹרֵב, וְשִׁלְחָהוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמְּלַכּוּתוֹ וְהוֹצִיאֵהוּ מִבֵּיתוֹ, וּמַה

כתוב בו? ויצא יצוא ושו"ב, שכתוב (שמואל-ב טו) וְדוּד עֲלָה בַמַּעֲלָה הַזֵּיתִים עֲלָה וּבֹכָה וְרֹאשׁ לֹו חֲפוּי. הִיָּה יוֹצֵא וְשׁוֹב בַּתְּשׁוּבָה, וּמִתְנַדֵּה עַל חֲטָאתָיו וּמִבְקֵשׁ רַחֲמִים עֲלֵיהֶם, וְיַדַּע כִּי חֲטָאתָיו עָשׂוּ לוֹ שְׁנֵשְׁלַח מִמְּלֻכּוֹתוֹ וּנְגַרְשׁ.

ובכל דָּבָר וְדָבָר שֶׁל חֲטָא גָרַם בְּמַלְכוּתוֹ אוֹ בְּיִשְׂרָאֵל, הִיָּה תּוֹלָה הַדָּבָר בּוֹ, וְהִיָּה יוֹדַע שֶׁהוּא הִיָּה גּוֹרֵם. עַד יְבַשֶּׁת הַמַּיִם, שֶׁהִשְׁיבוּהוּ: לֹא עָלֶיךָ הַדָּבָר, אֵלָּא אֵל שְׂאוּל וְאֵל בֵּית הַדָּמִים.

בא וְרָאָה, שְׁכָתוּב (שם כא) וַיְהִי רָעַב בַּיָּמֵי דָוִד שְׁלֹשׁ שָׁנִים שָׁנָה אַחֲרֵי שָׁנָה וַיִּבְקֹשׁ דָּוִד אֶת פְּנֵי ה', שֶׁסָּבַר שֶׁהוּא הִיָּה גּוֹרֵם. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: לֹא עָלֶיךָ זֶה, אֵלָּא עַל שְׂאוּל. עַד יְבַשֶּׁת הַמַּיִם, הִיָּה תּוֹלָה הַכֹּל בְּעַצְמוֹ, וּמִיָּד הִיָּה שׁוֹב בַּתְּשׁוּבָה, וְאִז לֹא הֶצְרַךְ לַחֲזֹר בַּתְּשׁוּבָה, שֶׁהַדָּבָר לֹא בָּא בְּשִׁבְלוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (בראשית ח) וַיֵּצֵא יִצְחָק וְשׁוֹב עַד יְבַשֶּׁת הַמַּיִם. שְׂאֹז לֹא הִיָּה הַדָּבָר תְּלוּי בּוֹ.

אמר רַבִּי פְּנִיחָס, רָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנִסּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל וּשְׁלַחֵם לְבָבָל, שֶׁנֶּאֱמַר (שם) וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאֲתָנוּ, זֶה כְּנִסָּת יִשְׂרָאֵל. רָאָה מַה כְּתוּב בּוֹ - וְלֹא מִצְאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכוֹף רַגְלָהּ. שֶׁהַכְּבִיד עָלָה מֵלֶךְ בָּבֶל בְּרָעַב וּבְצָמָא וּבַהֲרִיגַת צַדִּיקִים הַרְבֵּה, וּמִשׁוּם כְּבִד עָלָה - וּתְשׁוּב אֵלָיו אֵל הַתְּבָה, וְחִזְרָה בַּתְּשׁוּבָה וְקִבְּלָהּ.

חטאה כְּנִסָּת יִשְׂרָאֵל כְּמִתְחַלָּה - וַיּוֹסֶף לְהַגְלוֹתֶם, שֶׁנֶּאֱמַר (שם) וַיּוֹסֶף שְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאֲתָנוּ, בְּגִלוּת אַחֲרֵת שֶׁל יוֹן. שֶׁאָמַר רַבִּי יְהוּדָה גְּלוּת יוֹן הַחֲשִׁיכָה אֶת פְּנֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּשׁוֹלֵי קַדְרָה.

ומרב צַעֲרָם וְדַחְקָם מַה כְּתוּב בּוֹ? וּתְבֹא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעֵת עָרֵב. מַה זֶה לְעֵת עָרֵב? שֶׁלֹּא הִיָּתְנָה מֵאִירָה לָהֶם שְׁעַת הַרְּוָחָה כְּמוֹ שֶׁהִיָּה הַמַּעֲשָׂה בְּרֵאשׁוֹנָה, וְנִהְרָגוּ צַדִּיקִים וְנִחְשַׁף הַיּוֹם, וְהַעֲרִיב לָהֶם הַשָּׁמֶשׁ וְלֹא יָכְלוּ לְקוֹם מִפְּנֵי הַדַּחֲק הַרְּב שֶׁהִיָּה עֲלֵיהֶם, שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה ו, ד) אוֹי לָנוּ כִּי פָּנָה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ צִלְיָי עָרֵב. כִּי פָּנָה הַיּוֹם - אֵלּוּ הֵם הַצַּדִּיקִים הַמְּאִירִים כְּשֶׁמֶשׁ. כִּי יִנְטוּ

צללי ערב - שִׁנְשָׂאוֹ כְּעוֹלָלוֹת בְּצִיר, וְזֶהוּ לַעַת עֶרֶב, וְלֹא בְּזִמְנֵי שְׂמֵאִירִים
לָהֶם הַצַּדִּיקִים כְּשֵׁמֶשׁ.

והנה עֲלֵה זֵית טָרֶף בְּפִיָּה (בראשית ח). לולֵי שְׁהַעִיר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּחַ
הַכְּהֻנִּים שֶׁהֵיוּ מְדַלִּיקִין נְרוֹת בְּשֶׁמֶן זֵית, אֲזִי אֲבָדָה פְּלִיטַת בַּיִת יְהוּדָה
מִן הָעוֹלָם, וּבְכָל פֶּעַם וּפֶעַם שָׁבָה בְּתִשׁוּבָה וּנְתַקְבְּלָה. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, חוּץ
מִן הַגְּלוּת הַרְבִּיעִית שֶׁעָדִין לֹא שָׁבָה, וְהַכֵּל תְּלוּי בְּתִשׁוּבָה.

ואמר רַבִּי פִּנְחָס, אֵין לָךְ בְּכָל פֶּעַם וּפֶעַם שְׁלֹא עֵכָב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
אֶת גְּזַר דִּינָה שֶׁל כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, שְׁבַע שְׁמֻטוֹת, וְשִׁבְעָה יוֹבְלוֹת,
שְׂמָא תַחְזֹר בְּתִשׁוּבָה. זֶהוּ שְׁכַתוּב (שם) וַיִּיחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵיהֶם,
חוּץ מִהָרְאִשׁוֹנִים.

וישלח אֶת הַיּוֹנָה - בְּגִלוּת אָדוּם. וְלֹא יִסְפָּה שׁוּב אֵלָיו עוֹד - שְׁעַד הַיּוֹם לֹא
חִזְרָה בְּתִשׁוּבָה וְלֹא הִעִירָה רוּחָה. שְׂאֵמַר רַבִּי פִּנְחָס, אֲלֶמְלִי חִזְרָה
בְּתִשׁוּבָה, לֹא נִשְׁאַרָה בְּגִלוּת יוֹם אֶחָד. רַבִּי אֲלֵיעֶזֶר אֹמֵר, כָּל הַגְּלוּיּוֹת שֶׁגְּלַתָּה
כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, נִתְּן לָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זְמַן וּקָץ וּנְתַעוֹרְרָה תְּמִיד בְּתִשׁוּבָה,
וּגְלוּת הָאֲחֵרוֹן אֵין לוֹ קֵץ וְזִמְנֵי, אֲלֹא הַכֵּל תְּלוּי בְּתִשׁוּבָה, שְׂנֵאֵמַר (דברים ל)
וְשַׁבַּת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעֵתָ בְּקוֹלוֹ. וְכַתוּב (שם) אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצָּה הַשָּׁמַיִם
מִשֶּׁם יִקְבְּצֶךָ ה' אֱלֹהֶיךָ וּמִשֶּׁם יִקְחֶךָ.

אמר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, אִם כֵּן, אֵיךְ יִהְיֶה זֶה לְעוֹרֵר אֶת כָּלֶם כְּאֶחָד בְּתִשׁוּבָה?
מִי שֶׁהוּא בְּסוֹפֵי הַשָּׁמַיִם וּמִי שֶׁהוּא בְּסוֹפֵי הָאָרֶץ, אֵיךְ יִתְחַבְּרוּ כְּאֶחָד
לְעִשׂוֹת תִּשׁוּבָה?

**שָׂאֵם יַחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה רְאִשֵׁי בַיִת הַכְּנֻסַת, אוּ בַיִת כְּנֻסַת אֶחָד,
בְּזִכְוֹתָם תִּתְכַּנֵּס כָּל הַגְּלוּת**

אמר לוֹ רַבִּי אֲלֵיעֶזֶר: מִיָּךְ, שָׂאֵם יַחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה רְאִשֵׁי בַיִת הַכְּנֻסַת, [שָׂאֵם
יַחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה כְּרֵאוֹי רְאִשֵׁי הָעֵדָה] אוּ בַיִת כְּנֻסַת אֶחָד [אוּ עֵדָה

אחת], בזכותם תתכנס כל הגלות, שהקדוש ברוך הוא מסתכל תמיד מתי יחזרו ויעשה להם טוב, שכתוב (ישעיה ל) ולכן יחכה ה' לחננכם, מחכה תמיד אימתי יחזרו בתשובה.

אמר רבי יוסי, יבא זה פזה שאמר רבי פנחס, שכתוב ולא יספה שוב אליו עוד. לא נאמר ולא יסף שוב אליה, אלא היא לא יספה שוב אליו. מכלל שהוא מזמן ומחכה אימתי תשוב.

ספר תנא דבי אליהו (זוטא פרק י"ד), וז"ל: אין ישראל נגאלים לא מתוך הצער ולא מתוך השיעבוד ולא מתוך הטלטול ולא מתוך הטירוף ולא מתוך הדוחק ולא מתוך שאין להם מזונות, אלא מתוך עשרה בני אדם שהן יושבין זה אצל זה, ויהיה כל אחד מהם קורא ושונה עם חברו וקולם נשמע, וכו', עכ"ל.

על כן מוטל עלינו לקבץ שיעורים ברבים בלימוד זוהר הקדוש, שעל ידו מתקיימת ההבטחה שיחזרו בתשובה מאהבה, וממנו מקבלים יראת שמים טהורה, ובו כוללים לימוד כל חלקי הפרד"ס, ובו ולא בזולתו נתנה לנו ההבטחה ברעיא מהימנא (זוהר נשא קכ"ד), "והמשכילים יבינו" (דניאל י"ב י') מסטרא דבינה דאיהו אילנא דחיי, בגינייהו אתמר (שם פסוק ג') "והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע" בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה, תשובה, באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי, ויתקיים בהון, (דברים לב) יי בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר.

דוק לישניה דקאמר למטעם, לומר שעתידי להתגלות פרוש מאמרי הזהר בטוב טוב השם, ואז יפקון ביה מן גלותא כשיטעמו פרושי אמריו כי נעמו, כמו בזמננו זה שהוא אחרית הימים וזמן הגאולה (מקדש מלך לרעיא מהימנא כאן).

אָמְרוּ בַתְּקוּנִים (תְּקוּן ו' דף כ"ד.), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְכַמָּה בְּנֵי נֶשֶׁא לְתַתָּא
 יַתְּפַרְנְסוּן מֵהַאי חַבְרָא דִּילָךְ, כַּד יַתְּגַלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בַתְּרָאָה
 בְּסוּף יוֹמֵיא, וּבְגִינֵיה (וַיִּקְרָא כה י) וַיִּקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵי וְגוֹמֵר, עֵין שָׁם.

הַט אֲזַנְיָךְ וּשְׁמַע, כִּי נוֹדְעָה יַד הַשָּׁם אֶל עַבְדְּךָ דְּחַבְרוּר הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ לֹא
 נִתְּגַלָּה לְרֵאשׁוֹנִים זֹאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל, כִּי אִם וְאָמַר אֶל דוּר הָאֲחֵרוֹן
 שָׁם יִתְּנוּ קְרִיאָה נְאֻמָּנָה הַנְּהוּ זַהרָה'וּרִי דְּבִזְכוּת זֹאת וַיִּצְמַח פּוֹרְקָנֵיה
 וַיִּקְרַב מְשִׁיחֵיהּ.

וּבְדַרְדָּךְ זֶה אֵלֶיךָ לְפָרֵשׁ קְרָא כְּדַכְתִּיב הָאֲמוּר בְּפִרְשֵׁת בְּהַר "וַיִּקְרָאתֶם דְּרוּר
 בְּאַרְצֵי לְכָל יוֹשְׁבֵיהּ יוֹבֵל הוּא תְּהִיָּה לְכֶם" כו'. וְהֵן עוֹד נִבְיָא מַה
 שְׁכַתּוּב בְּזַהַר הַקְּדוּשׁ בְּרַעֲיָא מֵהֵימְנָא סֵפֶר נֶשֶׁא (דף קכד): וְהִילָךְ לְשׁוֹנוֹ:
 וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהִירוּ כְּזַהַר הַרְקִיעַ, וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהִירוּ כְּזַהַר הַרְקִיעַ
 בְּהַאי חַבְרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר, מִן זַהַרָא דְּאִימָא עֲלָאָה תְּשׁוּבָה.
 בְּאַלִּין לֹא צְרִיךְ נִסְיוֹן, וּבְגִין דְּעַתִּידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מְאִילָנָא דְּחַיִּי,
 דְּאִיהוּ הַאי סֵפֶר הַזֶּהר, יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי וַיִּתְקַיֵּם בְּהוֹן,
 (דְּבָרִים לב) "בְּדָד יִנְחֲנוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

רְאֵה גַם רְאֵה כִּי בַחֲיִנַת סֵפֶר הַזֶּהר הוּא בְּבִינָה, וּמִיַּדְע יְדִיעַ מַאי דְּאִתְּמַר
 בְּזַהַר הַקְּדוּשׁ וּבַתְּקוּנִים בְּדוּכְתֵי טוּבָא כְּאֲשֶׁר יִרְדֵּף הַקּוּרָא אֲצֵל
 עֵין רֹג"ל אִיזָה מְקוּם בִּינָה, וְהוּא כִּי חֲמֻשִׁים שְׁנַיִם דְּיוֹבֵל הֵנָּה הֵנָּם
 חֲמֻשִׁים שְׁעָרֵי בִינָה.

וְזֶה אָמַר וַיִּקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵי לְכָל יוֹשְׁבֵיהּ, וַיִּקְרָאתֶם דְּיִקְא, אֲשֶׁר
 תִּקְרָאוּ אוֹתֶם בְּסֵפֶר הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים, וּבִזְכוּתָא תְּלִיא מִלְּתָא, דְּעַל
 יְדֵי זֶה דְּרוּר בְּאַרְצֵי לְכָל יוֹשְׁבֵיהּ. וְעַל זֶה סִיָּם וְקָאמַר יוֹבֵל הִיא, כְּלוּמַר
 דְּהֵם בְּחִינָה אַחַת, כְּמוֹ שְׁיוּבֵל בַּחֲיִנַת בִּינָה, כְּמוֹ כֵן לְמוֹד הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ
 אֲנִי בִינָה לִי גְבוּרָה.

ומה שאמרו בזהר הקדוש במאמר הלזה על ידי למוד ספר הזוהר שהוא מסטרא דבינה ויהיו טועמי"ם מלמטה מאילנא דחיי נפשי יסוב"ב ינחני לרמוז בזה כי בינה עם הכולל גימטריא חיי"ם (נפש חיים מערכת הז' אות ה').

[דברי הרעיא מהימנא הנזכר לעיל נתבארו באריכות בספר תנאי קדישא, אגרת הקדש סימן כ"ו, עין שם].

ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד:) והמשפילים יזירו כזוהר הרקיע... הנה מבאר מכאן, שהחבור מהזוהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגיניה ושבתם איש אל אחזתו וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרו הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאלה העתידה לא תהיה הגאלה עד שיזכו לתוספות הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה.

(של"ה, עשרה מאמרות, מאמר ראשון)

על פן את אחי אנוכי מבקש בואו לעזרת ה' בגבורים והחלש יאמר גבור אני, וצריכים מתנדבים באמץ רוח ובעזות דקדושה לחלק ספרים על הזוהר הקדוש בכל האוטופוסים וברכבות ובכל מקומות העבודה שלכל יהודי יהיה חלק בזהר הקדוש, עד ש"ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

מדברים כאן על דבר שמקרב את הגאולה ומביא את המשיח, ומעכב מלבוא על עם ישראל פצצת אטום.

אין זמן יותר!!!

ידוע שבעל הסלם זצ"ל עשרים שנה לפני מלחמת העולם, הלך לכל הרבנים וראשי ישיבות, ואמר להם שיש גזירה גדולה שנחתמה על כלל ישראל, שחלק גדול מכלל ישראל ימחקו מן העולם רח"ל, ואמר דברי הרמח"ל הידועים שרק למוד הזוהר הקדוש יכול להציל אותנו מן הגזרות הרעות¹ רח"ל.

שנתגלו על ידך, וימחקו המים. [דהיינו] כמלח דממתקת בשרא, הכי יתמתקון ברזיין דאתגליין על ידך כל אינון קושין ומחלוקות [כמלח הממתקת את הבשר, כך יתמתקו ויתיישבו בכח הסודות שנתגלו על ידך כל אלו הקושיות והמחלוקות, כי יש כמה מאמרי חז"ל שאינן מתיישבים אלא על דרך הסוד] דמין מרין דאורייתא דבעל פה [כי מים המרים של התורה שבעל פה, דהיינו מה שטעמו טעם מר בתורה מחמת הקושיות] אתהדרו מתיקן מי אורייתא [על ידי הסודות חוזרים להיות מי התורה מתוקים].

ויסורין דילך [והיסורים והצער שלך, דהיינו הצער שמגיע להעוסקים בתורה] ברזין אליו דאתגליין על ידך, יהוין לך מתיקן [בסודות האלו שמתגלים על ידך יהיו לך מתוקים, כי על ידי הסוד ישיגו את מעלות היסורים, וכשאדם משיג את מעלות היסורים ישמח בהם] ויהדרון לך כל דחקין דילך כחלמין דעברין [ויחזרו לך כל הצרות שעברו עליך כמו חלומות

לג.

על ידי למוד הזוהר
הקדוש מתמתקים
היסורים

בזוהר נשא (דף קנ"ג): [ופנה רבי שמעון להרעיא מהימנא ופירש לו מה שכתוב "שם שם לו חק ומשפט" באופן אחר, ואמר] ורעיא מהימנא [שנשמתך מתנוצצת בתלמידי חכמים שבכל דור], תמן אתקיים בך [שם בגלות נתקיים בך מה שכתוב] שם שם לו חק ומשפט [היינו התלבשות התורה העליונה בששה סדרי משנה שבמט"ט, שיש בהם קושיא ומחלוקת ומרירות, והוא מתמרמר בתוכם עד שמתלבן ההלכה] ושם נסוהו. [ומפרש] ובהאי עץ הדעת טוב ורע דאיהו איסור והיתר [ובעץ הדעת טוב ורע שמשם הוא ענין איסור והיתר, דהיינו על ידי התורה שבעל פה שהיא ששה סדרי משנה שמצד מלאך מט"ט, יתעלו התלמידי חכמים מחמת שייגעו עצמם בעסק התורה שבעל פה] ובאינון רזין דאתגליין על ידך, [ובאלו הסודות

הוא דכתיב [זהו שכתוב] (זכריה יג ט) וצַרְפְּתִים כַּצְרוּף אֶת הַכֶּסֶף [דהיינו על ידי הכסף שנותנים לצדקה] וְהַרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים, אֵינוֹן עָרַב רַב [אלו הם הערב רב שיצאו מכלל ישראל].

העוסקים בזוהר הקדוש יזכו להיכנס בתבת נח ולהנצל ממלחמת גוג ומגוג

[ומה שכתוב] (דניאל יב) וְהַמְשִׁכִּילִים יְבִינוּ, אֵינוֹן מְאִירֵי קְבֻלָּה [אלו הם בעלי הקבלה העוסקים בסודות התורה] דְּאֶתְמַר בְּהוֹן [שנאמר בהם] (דניאל יב ג) וְהַמְשִׁכִּילִים יִזְהִירוּ כְּזֹהַר הַרְקִיעַ. [והיינו] אֵלֶיךָ אֵינוֹן דְּקָא מְשַׁתְּדְּלִין בְּזֹהַר דָּא, דְּאֶקְרִי סִפְרֵי הַזֹּהַר [אלו הם שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזוהר, כלומר שמיגיעים עצמם להבין את עומק דבריו] דְּאִיהוּ כְּתִיבַת נֹחַ [שהוא כתיבת נח, כמו שתיבת נח לא זכו להכנס בה אלא מעט, כך לא יזכו להכנס בהבנת ספר הזוהר אלא מעט, וזה שאמר] דְּמִתְכַנְשִׁין בְּהַ שְׁנִים מְעִיר וְשִׁבְעַת מְמַלְכּוֹתָא [שנאספים בו שנים בעיר ושבעה מן המלכות, דהיינו מכל המדינה] וְלִזְמַנִּין [ולפעמים כשאין זכות בדור, אז רק] אֶחָד מְעִיר וְשְׁנַיִם מְמַשְׁפָּחָה [כלומר מעטים יהיו הזוכים להבין את ספר הזוהר], דְּבַהוֹן [כי באלו שיזכו להבין את ספר הזוהר] יִתְקַים [מה שכתוב] (שמות א כב) כָּל הַבֵּן הַיְלֹוד [היינו כל הנשמות הנולדות מאימא קדישא] הַיְאוּרָה תִּשְׁלִיכוּהוּ [דורש האור"ה נוטריקון אור ה' (ועוד יש לומר היאור"ה כמו

שעוברים ואינם], וְחַל"ם בְּהִיפּוּף אֶתְוֹן מְל"ח דְּמִתְקַת יֵת בְּשָׂרָא [ומלת חל"ם בהיפוף האותיות היא מל"ח הממתקת את הבשר] אוּף יְסוּרִין מְמַתְקִים [כך היסורים שממתקים כמלח יהיו כמו חלום] כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ [כמו שביארו החכמים (עין מסכת ברכות דף ה' ע"א)].

ברור הסיגים – הרשעים מיישראל

וְלִרְשָׁעִים מִתְהַדְּוִן יְסוּרִין מְלַח סְדוּמִית [ולרשעים יחזרו היסורים כמו מלח סדומית] דְּאִיהֵי מְסַמָּא אֶת הַעֵינִים [שהוא מעוור את העינים, כי לא ישיגו את מעלות היסורים בחבלי משיח ויבעטו בהם ויצאו מכלל ישראל], לְקַיִמָּא בְּהוּ [לקיים בהם מה שכתוב] (איוב יא כ') וְעֵינַי רְשָׁעִים תִּכְלֶינָה [ולא יזכו לראות בטוב ה', וענין זה יעשה הקב"ה לנסות בהם את ישראל לראות היעמדו באמונתו, ועל ידי זה יתבררו ויתלבנו].

וְאֵינוֹן (דף קנ"ג ע"ב) עָרַב רַב רְשִׁיעֵיָא [ואותם הערב רב הרשעים] דִּיתְקִיִים בְּהוּ בְּהוּא זְמָנָא [שיתקיים קודם ביאת המשיח מה שכתוב] (דניאל יב י') יִתְבָּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ רַבִּים וְהַרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים [כי אז יהיה בירור הגמור של כל הבחינות שיש בישראל, ומפרש]. יִתְלַבְּנוּ אֵינוֹן מְאִירֵי מְשֻׁנָּה [אלו הם בעלי משנה שיתבררו על ידי לימוד התורה], וְיִצְרְפוּ: אֵינוֹן זְרַעָא קְדִישָׁא דְשָׂאר עֲמָא [אלו הם זרע קודש של שאר העם שיתבררו על ידי מצות ומעשים טובים וצדקה], הַדָּא

פסחים דף מט ע"ב) עמי הארץ שקץ
 [שהשתדל ועסק עם השקצים שהם עמי
 הארץ שנמשלים לשקץ] בגין ממונא
 דלהון [בשביל הממון שלהם שנתנו לו],
 ולא אשתדל בשליחותיה לאהדרא
 לצדיקייא בתיובתא [ולא השתדל
 בשליחותו להחזיר את ישראל שהם
 צדיקים בתשובה] כאילו לא עביד
 שליחותא דמאריה [ולכן נחשב לו כאילו
 לא עשה שליחות קונו בשביל מה
 שנשלח לעולם הזה, לכן נגרם הגלות על
 ידו]. [ויש להקשות מדוע אמר כאילו לא עביד,
 הרי ממש לא עשה שליחותו, ולמה אמר כאילו?
 ויש לומר שרומז לרבנים שבאמת הם בונים
 בנינים גדולים, ולכאורה עושים מעשים טובים עם
 הרבה פרסום, אך באמת כוונתם הוא רק לחדת
 הממון, ואילו העיקר שזה להחזיר את עם ישראל
 בתשובה ולדאוג לגאולה, זה לא עושים, ולכן אמר
 "כאילו" דכלפי חוץ חושבים שעושים המון, ורק
 יודע תעלומות רואה שלא עושים כלום, ולא
 איכפת להם מכלל ישראל ומצער השכינה הקדושה
 (עיין אור הזוהר בשם המרח"ו והרמח"ל).

ובך יתקיים יזא דיונה [ובך משה
 רעיא מהימנא יתקיים הסוד של יונה
 הנביא] דעאל בעמקין דתהומי ימא
 [שנכנס בעמקי תהום הים], הכי תיעול
 אנת בעמיקו דתהומי אורייתא [כך תיכנס
 אתה בעומקי תהומות התורה], הדיא
 הוא דכתיב [זה שאמר יונה הנביא] [יונה
 ב] ותשליכני מצולה בלבב ימים. [הרומז
 על ים התורה] [מתוק מדבש].

ליאו"ר דהא אחרונה כל' בתחילתה, (רש"י עה"פ
 הבאים מצרימה), ולהיא"ר נוטריקון יהי או"ר וזה
 או"ר הגנוז בתורה, ומתגלה בספר זוהר הקדוש]
 ודיא אורה דספרא דא [וזוהר האור של
 ספר הזה שיזכו לראות באורו] וכלא על
 סיבה דילך [והכל הוא על סיבה שלך
 ובכחך, לפי שאתה מתלבש בנשמות של
 תלמידי חכמים].

**ירבעם השתדל ועסק עם השקצים שהם
 עמי הארץ בשביל הממון שלהם ולא
 השתדל להחזיר את ישראל בתשובה –
 וזוהי סבת אריכות הגלות**

[וזוה שאמר] ומאן גרים דא [ומי גרם
 את אריכות הגלות], עורב [דהיינו ירבעם
 שחטא והחטיא את ישראל והשחיר
 פניהם כעורב, (ועוד דהוא כעורב שלא נאמן
 בשליחותו)] דאנת תהא בההוא זמנא, כינה
 [כי אתה רעיא מהימנא תהיה בעת ההיא
 כינה של נח שעשתה שליחותה
 בנאמנות] דשליח אחרא דאקרי בשמך,
 [כי שליח אחר דהיינו ירבעם הנקרא
 בשמך (כי כל חכמי ישראל היו בפניו כקליפת
 השום (ועוד שהיה מלך ישראל וכמשה רבינו
 שנאמר בו ויהי בישורון מלך)] כעורב דאשתדל
 בקדמיתא, ולא אתהדר בשליחותא (הוא
 נדמה לעורב ששלחו נח בתחילה מן
 התיבה ולא חזר בשליחותו, כי לא רצה
 לילך בשליחותו, וכן ירבעם לא עשה
 שליחותו להחזיר ישראל בתשובה, אלא]
 דאשתדל בשקצים, דאתמר בהון (במסכת

על כן העצה היא, שכל רב וראש ישיבה יאמר, שכל יהודי צריך ללמוד זוהר הקדוש. ולא שמעו בקולו!

אחר כך פרצה מלחמה גדולה והרגו 6-7 מליון יהודים, כעת אני שואל את אותה השאלה שמקשה הגמרא במסכת שבת (נה) מי הרג אותם? ולי

אחד לחברון, יום אחד לבית אל, יום אחד לירושלים, וילמדו אותם דרך הארץ. הם לא עשו כן אלא כיון שנכנסו ישראל לארצם כל אחד רץ לכרמו ולזיתו, וכשעשו בגבעת בנימין דברים מכוערים ודברים שאינם ראויים יצא הקב"ה להחריב את כל עולם כולה, ונפלו מהם ע"ב אלף. ומי הרג אותם סנהדרי גדולה ופנחס עמהם.

וז"ל מדרש רבה (איכה דף נ"ב ע"א) "וממקדשי תחלו", באותו שעה קפצה קטיגוריה לפני כסא כבוד אמרה לפניו רבון העולמים, איזה מהן נהרג על שמך, איזה מהן נפצע מוחו על שמך, איזה מהן נתן נפשו על שמך.

והנה הב"ח (חלק ח"מ סי' ט') הקשה, מדוע מימות שמואל הנביא עד עתה לא מצינו אחד מגדולי ישראל שקינא לעשות כמעשיו ולילך בדרכיו לסבב בכל שנה, לגלג, ומצפה, וכל ערי ישראל להדריכם. ובאמת יש לומר תירוצים על קושי' זו אבל קשה מאד לסמוך לעשות הלכה למעשה על תירץ זה.

לד. הנה אמרו חז"ל (שבת דף נ"ה ע"א): אמרה מידת הדין לפני הקב"ה, רבש"ע מה נשתנו אלו מאלו. אמר לו, הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפניו רבש"ע היה בידם למחות ולא מיחו. אמר לו, גלוי וידוע לפני שאם מיחו בהם לא יקבלו מהם. אמרה לפניו, רבש"ע אם לפניך גלוי להם מי גלוי, וכתוב ויחלו באנשים הזקנים, תנו ר' יוסף אלו בני אדם שמקיימין את התורה כולה מא' ועד תי"ו.

עיין ילקוט שופטים רמז ס"ח וזה לשונו: ו"כל מי שסיפק בידו למחות ואינו מוחה להחזיר ישראל למוטב, כל דמים שנשפכים בישראל נשפכים על ידיו", א"ת אותם ע"ב אלף שנהרגו בגבעת בנימין מפני מה נהרגו היו להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע ופנחס בן אליעזר עמהם שיקשרו חבלים של ברזל במתניהם ויגביהו בגדיהם למעלה מארכובותיהם ויחזרו בכל עירותיהם של ישראל.

יום אחד ללכיש, יום אחד לעגלון, יום

ידוע מאמר חז"ל (שבת דף נ"ה עמוד א') **אמרה מדת הדין לפני הקב"ה, רבנו של עולם מה נשתנו אלו מאלו. אמר לו הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפני רבנו של עולם היה בידם למחות ולא מחולתי, ואכמ"ל.**

צלם ישראלי ולבסוף כשנכנסתי עמהם בדברים דברי רכים וכבושים ורכים [כמו שצותה תורה (בפ' ורא) "ויצום" אל "בני ישראל פירש"י להנהיגם בנחת]. זלגו עיניהם דמעות ואמרו אוי לנו שמימינו לא עוררו אותנו על דברים כאלו. ומעתה נעשה ונשמע ומקבלים עלינו לעשות כל מה שתאמר אלינו, ואנו נותנים לך אלף תודות על שטרחת את עצמך להאיר עינינו ולהורות אותנו הדרך אשר נלך בה. עכ"ל.

לה. הדבר של עריכת ספרים והפצתם בעולם כבר הקדימנו בזה אבי אומיתינו אברהם ע"ה בקרבו את הבריות תחת כנפי השכינה וכלשון הרמב"ם (פ"א מה' עכו"ם הלכה ג') וז"ל: ... והתחיל לעמוד ולקרוא בקול גדול לכל העולם ולהודיעם שיש שם אלוה אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד והי' מהלך וקורא ומקבץ העם מעיר לעיר וממלכה לממלכה עד שהגיע לארץ כנען והוא קורא שנאמר ויקרא שם בשם ד' אל עולם וכיון שהיה העם מתקבצין אליו ושואלין לו על דבריו היה מודיע לכל אחד ואחד כפי דעתו עד

והיוצא לנו עכ"פ מזה הוא שאם יש דרך לסבב גלגל, ומצפה, וכל ערי ישראל, להדריכם ולנהלם ועל דרך זה לא יהיה שייך תירוץ הנ"ל [שהרי לא מנהיג ולא נביא אתה, ומי שמך לאיש ומי שלח עבורך, ומי קראך לבוא לכאן, אטו ראשי שבטי ישראל אתה, הלא גם לנו יש רב ומנהיג, ואין אנו צריכים לך] בודאי בלי שום ספק שרמי' עליו לסבב ולילך כדרך שעשה שמואל, כמו שאמר יחזקאל "צופה" נתתיך, [וראה להלן מה שהבאנו מהחפץ חיים זצ"ל, דכל רב בישראל נקרא צופה, (המעתיק)] וכל ישראל ערבים זה בזה, מכש"כ בדור היתום הזה לעת עתה בעוה"ר אשר נתקיים בכמה מקומות אזלת יד, ואמרו חכמינו ז"ל נתמעטו התלמידים ופירש רש"י (חלק דף צ"ז תלמידים כאלו נתמעטו המחזיקין ידי ישראל להחזיר למוטב) ואם לא יעשה כן בודאי הוא עתיד ליתן את הדין עבור שהוא בכלל עצומים כל הרוגיה הגיע להוראה ואינו מורה, כי עיני ראו ולא זר, לא פעם אחת ושתיים ושלוש אלא פעמים אין מספר, שדברתי עם בני אדם כאלו עד שכמעט לא היה ניכר בהם שום צורות

יזכה שימשך עליו חוט של חסד עבור זה וממילא ימצא חן בעיני הכל כדאמרין בתמיד דף כ"ח:

החובה להזהיר את אחרים

פוק חזי מה שכתב בספר יסוד ושורש העבודה (שער ז' פ"ד) וז"ל: ואין די להפקיע את עצמו בלבד בזהירות ההשגחה על עצמו, אלא על הכלל כולו יצא להזהיר אחרים גם כן, ואשרי חלקו למי שמשתדל לזכות הרבים בזה. עד כאן לשונו.

ובספר חובת הלבבות (שער אהבת השם פרק ו') וזהו לשון קדשו: וכן מי שאינו מתקן אלא נפשו בלבד תהי' זכותו מעוטה ומי שמתקן נפשו ונפשות רבות תכפל זכותו כפי זכיות מי שמתקן לאלקים, עד כאן לשונו. ואמרין בסנהדרין (דף צ"ט; ועי"ע ב"מ פה: סנהדרין יט:) כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאו שנאמר "ואת הנפש אשר עשו בחרן"

איתא בזוהר חדש דף ס"ב כרוזא כריז בכל יומא זכאין אינון דמשתדלין באורייתא ואינון דמזכין להון לאחרנין ואינון דמעבירין על מדותיהן. ובה יקיים ג"כ הפסוק דואהבת את ה' אלקיך שפירושו ג"כ שתאהב אותו על בריותיו כמדת אברהם אבינו שקירב את הבריות תחת כנפי השכינה ולמדם דרך ה' כדאיתא בספרי וברמב"ם.

שיחזירהו לדרך האמת עד שנתקבצו אליו אלפים ורבבות והם אנשי בית אברהם ושתל בלבם העיקר הגדול הזה וחבר בו ספרים והודיעו ליצחק בנו, וישב יצחק בגרר מלמד ומזהיר, ויצחק הודיע ליעקב, ומינהו ללמד וישב מלמד ומחזיק כל הנלוים אליו, ויעקב אבינו למד בניו כולם והבדיל לוי ומינהו ראש והושיבו בישיבה ללמד דרך השם ולשמור מצות אברהם עכ"ל. הרי שאברהם אבינו ע"ה כבר חיבר ספרים בעניני היהדות ושלחם כדי להפיץ ולהודיע על ידי כך שה' אל עולם.

בא וראה כמה גדול שכר המחזיר בתשובה

איתא בזוהר חדש פרשת לך וז"ל: ואמר ר' אבהו בא וראה כמה שכרו של אדם העושה לאחר לחזור בתשובה מנ"ל ממה דכתיב "ומלכי צדק מלך שלם". תני ר' חייא רבה בשעה שנשמת הצדיק המחזיר בתשובה לאחרים, יוצא מן הגוף מיכאל השר הגדול המקריב נפשות הצדיקים לפני בוראו (אינו ר"ל קרבן ממש אלא שהוא מקרב אותם ומביאם בהיכל ה' ומספר שם גודל זכותם) הוא יוצא ומקדים שלום לנשמתו של אותו צדיק, שנאמר "ומלכי צדק" זה מיכאל ראש שומרי שערי צדק "מלך שלם" זה ירושלים של מעלה הוציא לחם ויין שהקדים ויצא לקראתו ואמר לו שלום בואך עכ"ל. וגם בעוה"ז

כמה עמל ויגיעה רבה חייבים להתייגע להשיב נפש ישראלי התועה מן הדרך

כתוב בתורה "כי תפגע שור אויבך או חמורו תועה השב תשיבנו לו", וכתוב בפרשת תצא "לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים וההתעלמת מהם השב תשיבם לאחריך". וכתב הרמב"ן שנדחים מורה שהרחיקו לברוח ומזה נוכל להתבונן, אם חסה התורה כל כך על ממונו של ישראל אפילו על חמורו או שיו שתעה והרחיק מן הדרך והוצרך עמל רב להטותו הדרך וכ"ש כמה צריך לרחם על נפש הישראלי שתועה מן הדרך אפילו אם יצטרך עמל רב ולראות להשיבו אל דרך האמת.

"השב תשיבם" דרשו רז"ל אפילו מאה פעמים, וכמו כן בענייננו אפילו צריך מאה יגיעות עלינו לעסוק בהם להטות צאן אובדות לידיעה הבורא ועבודתו. (שם).

מאלה שה' נתן בלבם חכמה ותבונה והיה בכוחם להציל ההמון על ידי הדרשה ברבים יתבקשו הנפשות האובדות

והנה נמצאים מבעלי תורה ויראי השם שד' נתן בלבם חכמה ותבונה והי' בכחם לרפאות שבר עמנו והחיוב עליהם לקרא בגרון וכשופר להרים קולם לדרוש ברבים להציל ההמון ממים הזדונים מאנשי רשע ממתעים וממדיחים שלוחי דסט"א ולהשריש בלבם אמונת השם

ממה נובע החיוב על כל איש מישראל להציל את אחיו מלסור מדרך ה' - היכן נצטוונו על זה, ראה מה שכתב החפץ חיים הק' זי"ע: החובה להצלת נפשות ישראל

בזריזות - מואהבת את ה' אלקיך

כתוב בתורה ואהבת את ד' אלקיך, וכתוב הרמב"ם שמצוה זו כוללת שניה קוראים לבני אדם כולם ולעבודתו יתעלה ולהאמין בו כמו שאם תאהב איש אחד תספר בשבחיו ותרבה בהם ותקרא בני אדם לאהוב אותו, כן כשתאהב אותו יתעלה באמת אתה קורא בלי ספק הסכלים והפתאים לידיעת האמת אשר ידעתו.

בספרי זז"ל: "ואהבת את ד' אלקיך", אהבהו על הבריות כאברהם אביך, שנאמר "את הנפש אשר עשו בחרך".

הנך רואה בעליל שהזריזות איש את חבירו לקיום דת ד' הוא עצם המצוה של אהבת ד' שאנו קורין בכל יום בבוקר ובערב.

והנה כהיום שנתרבה בעוונותינו הרבים מצד היצר הרע פירצות גדולות בכל עבר והוא ממש כאש בוער ורוצה לכלות כל חלקה טובה מצוה רבה שימצא בכל עיר כנגדה חבורה של יראי ה' להחזיק הדת בכל נפשם (חזה"ד להח"ח זצ"ל).

בהבלי הזמן נשתכח מהם תורת ה' וגודל חיוב קיום מצותיו ועי"ז באים לעבור על דברים שיגמרו לכרות נפשם מארץ החיים בודאי אסור לנו להתעצל מלזרזם לקיים את דברי ד' כדי שלא יחול עליהם חרון אף ד' כי הקב"ה מאריך אפיה אבל לבסוף גבי דיליה (שם).

מדין ערבות כמה צריך להשתדל בזה

הנה ידוע שבעת שקבלנו התורה מאת ד' לא על עצמנו בלבד קבלנו כי אם שנקיים כל מה שיהי' ביכלתנו לחזק קיום התורה אצל שאר בני ישראל וכלנו ערבים זה לזה, כמ"ש הנסתרות לד' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו וכו' וכפירש"י, לכן הדין שכל אחד מישראל יכול להוציא את חברו אפילו הוא בעצמו יצא כגון קידוש ותקיעת שופר.

ועתה נתבונן אם ראובן נעשה ערב לשמעון אחיו, על כמה אלפים כתרים, ורואה ששמעון רוצה ליקח איזה עסק והוא מכיר מכבר את העסק ההוא כי הוא רע ומר ויפסיד בזה כל מעותיו, כמה מההשתדלות הי' ראובן עושה למנוע את שמעון אחיו מהעסק הרע שע"ז יחזור החוב אליו, וכן בענינו צריך האדם לידע דאם יכול למנוע את חברו מאיזה עון על ידי תוכחה וכדומה או את אנשי עירו והוא מתעצל בזה יתפש באותו עון.

בחפצי שמים צריך לבקש עצות ותחבולות כחפצי עצמו

ואל יחשוב האדם שיפטור עצמו במה

יתברך ולחזק לבם בצוק העתים לחזקם ללימוד תורה הקדושה ולקיום המצוות ואם לא יעשו ככה יתבקשו מהם נפשות האובדות ועל זה רמז הנביא [יחזקאל ל"ד] בן אדם הנבא וכו' את הנחלות לא חזקתם וכו'. (שם).

והודעת להם את הדרך - רוב החוטאים בזמננו (בזמן הח"ח) רק תועים כשה אובד - מצוה רבה לרחם עליהם להשיבם לבעליהם

ובאמת אפילו החוטאים בזמננו מצוי ברובן שאינם להכעיס ח"ו רק תועים על ידי פושעים שמתעים אותם והרי הם כשה אובד שאינו יודע הדרך לשוב לבית בעליו ומצוה רבה לרחם על נפשות התועות להורותם הדרך הנכונה וכמו שכתוב והודעת להם את הדרך אשר ילכו בה. (שם).

גודל החיוב בזה מטעם לא תעמוד

והדבר דומה למי שרואה את חברו טובע בנהר או שאר סכנה שמצוה להצילו ואסור לעמוד על דמו "לא תעמוד על דם רעך", ואם אין בכחו להצילו בעצמו מחויב לשכור אנשים להציל ואם נתעצל בזה עובר בלאו דלא תעמוד וכו' [כמו"ש בחו"מ תכ"ו] או אם רואה לחבירו שנחלה במחלה עצומה ומרוב חלישת דעתו רוצה לאכול דברים הגורמים מיתתו בוודאי מחויב בכל כחו למנועו מזה וכמו כן כשאנו רואים אנשים שמרוב חלישת דעתם וגודל טרדותם

ולפי דברי חז"ל אלו הרבנים והראשי ישיבות שיכלו להציל ולא הצילו, הם אשמים על כל הששה מליון יהודים שנהרגו שנשחטו על קדוש השם!!! שהיה בידם לומר לצבור ללמד זוהר הקדוש ונתעצלו ולא אמרו, וזה האמת לאמתו, וכתבתי על הענין הזה ספר שלם "מצנת התוכחה".

וידוע הספור, איך ארץ ישראל נצלה מהיטלער ימ"ש, ואיך יכולים להנצל בזמנינו מפצצת אטום!!!

רב אחד ספר לי ששמע מהגה"צ המקבל רבי יהודה ליב אשלג זצוקללה"ה בעל מחבר ספר הסלם על הזוהר הקדוש.

אסור לדחות הצלת הכלל מיום ליום - הדוחים נקראים בשם מרצחים

"איכה היתה לזונה קריה נאמנה" הכוונה אפשר לומר כי ישעי' הנביא תמה ואמר, איך ועל ידי מה הגיע עיר קדשנו ירושלים עיר הנאמנה להיות כזונה, על זה אמר "צדיק ילין בה" שבעת שהגיע לעשות דבר טוב וצדק ולתקן מכשולים, אז דחו הדבר מיום אל יום וזה שאמר "ילין בה" אבל במעשה המצוה שבאה אליהם המצוה על דבר רע וזרו עצמם לעשות אותה תיכף ומיד וזה שאמר "ועתה מרצחים" על כן הגיעו עד מדריגה התחתונה, כי מצוה הבאה ליד האדם צריך לזרז בה ולקיימה תיכף כמ"ש מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה (רפואת הנפש בשם ר"י לאנדא).

שלא החזיק בקיום התורה מפני שלא היו דבריו עושין רושם, כי חפצי שמים צריך לחשוב עכ"פ כחפצי עצמו ובחפצי עצמו ידוע אפילו עסקו הולך בענין רע אינו מתייאש ממנו אלא הולך ליודעים ומבינים ושואל בעצתם ועושה תחבולות לתקן עסקו, והקב"ה עוזר לו, ומצוי הדבר שלבסוף ירויח מהעסק, ואף בזה אלו הי' חפצי שמים שקולים וחשובים אצלו כרצונו, הי' מחפש עצות ותחבולות איך להקים הדת שלא יתמוטט, ובודאי הי' הקב"ה ממציא לו עצה ועזר, וזה שאמר בכל דרכיך דעהו וכו', ר"ל באותן הדרכים שאתה מתנהג בעניני עצמך, תתנהג בחפצי שמים לחפש עצות ותחבולות, ואז הקב"ה יאיר עיניך ויעמוד לימינך שיתרומם קרן התורה וקרן ישראל על ידך (ע"כ תוכן דברי החפץ חיים בספר חומת הדת)

הגה"צ רבי יהודה ליב אשלג זצ"ל ראה שמלחמת היטלער ימ"ש פּרצה על העולם, ופחדו מאד שתגיע לארצנו הקדושה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ח"ו.

על כן אמר: היות ורבי שמעון בן יוחאי פותב בזהר הקדוש, "בספרא דא יפקון מגלותא" וי"ו, התחיל לתרגם הזוהר בלשון הקודש כדי שכל יהודי יוכל להבין וללמד את הזוהר הקדוש, ואמר שביום שיצא לאור הספר הראשון על הזוהר הקדוש יהיה לרשע מפלה גדולה, וכך היה ביום שיצא לאור הכרך הראשון מספר הזוהר, אז היה לו להרשע מפלה ונגמרה המלחמה של היטלער ימ"ש. ולא הצליח זממו להגיע לארצנו הקדושה.

הקדושה, וליחדא קב"ה ושכינתיה), משום שזהו זמן הגאולה, וכידוע כל הגאולה תלויה בלימוד הזוהר הקדוש, וכמו שאמרו בזוהר הקדוש (זוה"ח ח"ב מ): על דורו: "זכו דררא דא קים עלמא עד דייטי מלכא משיחא" וכידוע שבזכות לימוד הזוהר הקדוש והארות יפקון מן גלותא ברחמים ועוד לא יצטרכו לנסיון. כמ"ש בזוהר הקדוש ובתקונים.

ובתקון ו' איתא: "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך פד יתגלי לתתא בדרא בתראא בסוף יומיא, ובגיניה וקראת דרור בארץ וגו'". ובפרשת נשא אמר רעיא מהימנא "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי".

לו.

התעוררו להתחזק בלימוד הזוהר הקדוש

ישראל ה'טהורים ואחינו הנבונים, ידעו ויתבוננו לעסק בלימוד הזוהר הקדוש שפידוע מטהר את הנשמה ומסגל לכל ברכה וטובה כמו שכתב החיד"א זלה"ה בספרו "מורה באצבע" (ב, מד) וזה לשונו: "לימוד ספר הזוהר מרוקם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה...", עכ"ל זלה"ה. על כן התעוררו להתחזק בלימוד הזוהר הקדוש כמו שכתוב (תהלים קיט) "עת לעשות לה' הפרו תורתך", (ובאורו: כשהערב וב מפירים את התורה מוטל עלינו להתחזק ולעשות עת וזמן לכבוד השכינה

וכמו שאנו זקוקים לרחמי שמיא, ויש כמעט אחד וחצי בליון ערבים שקלם רוצים לחסל את 15 מליון יהודים ח"ו, לכן אנו בטוחים, שאם ילמדו את הזוהר הקדוש בכל יום ויום עשר עד 15 דקות, וכך כל אחד יגמור כל הזוהר בשנה אחת, בודאי ננצל מחבלי משיח, כמו שכתבו גדולי הרבנים של חברי הבד"ץ עדה החרדית בירושלים עיה"ק בשנת תרפ"א כהבטחת רבי שמעון בן יוחאי ע"ה שבספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי.

ואכן, ביום שאנשי "מפעל הזוהר העולמי" סימו את ספר הזוהר הקדוש לפי סדר הדרג היומי, הנדפס בי"ב פרכים ליי"ב חדשי השנה, באותו היום ממש נפסקה המלחמה של עופרת יצוקה בעזה, בחדש טבת לפני ג' שנים [מל' בכסלו תשס"ט עד כ"ב טבת – ולמספרם בין 27 בדצמבר 2008 ל-18 בינואר 2009]. וחזרו מליון אנשים לביתם, אחרי שהיו בגלות קשה כבר כמה שבועות.

אחר שבוע היה כתוב, בעתון חדש, בבית שמש, שרב הטילים שזרקו הערבים היו צריכים להגיע לבית שמש, וכל השלש שבועות האלו עבדו אצלנו כמה אנשים לערך 30-26 מעת לעת בלי הפסק, לסדר את הזוהר הקדוש ללמוד היומי, ואחר כך נודע לנו הנס הגדול שהציל את כל בית שמש מהטילים, וגם כן שבגמר הספר הזוהר הקדוש באותו היום ממש נגמרה המלחמה. [והגיע רק ט"ל אחד קרוב למקום של מחנה צבאי שיש שם פצצת אטום, וגם היה נס גדול שלא קרה פלום]. וגם בעופרת יצוקה היו נסים גדולים מאד פידוע.

וראינו בעינינו את הנסים הנגלים, שקרו על ידי הדפסת ספרי הזוהר, עוד לפני שחלקו אותם לרבים, שרק כשעוסקים בהפצת הזוהר הקדוש יש כבר נסים גלויים.

ובזכות זה, יתקיימו דברי הזוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מגלותא", דהיננו, שרק בגמר כל הספר כלו יצאו מן הגלות הקטנה שעברה עלינו, וכעת נוכל להבין מזה, שאם נסים כלנו את ה"זוהר המקלק" דבר יום ביומו ("דף היומי" בזהר), ובפרט היום שהראש ישיבה הגה"צ רבי בניהו יששכר שמואלי שליט"א הדפיס את הסט זוהר הקדוש עם תרגום 18 כרכים עם אותיות גדולות שכל אחד יכול בקל ללמוד ולסיים את כל הזוהר הקדוש בשנה אחת, אז בקרוב ממש נזכה להבטחת הרשב"י האמורה לעיל "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

מורי ורבותי לא נעשה את השגיאה שעשו כל הרבנים וראשי ישיבות ביוראפ שלא רצו לשמוע בקול הגה"צ בעל הסלם זצ"ל!!! אל תגידו לא ידענו?? אל תגידו לא יכלנו להציל את עם ישראל!!!

אספר ספור מפיחיד מהחפץ חיים זצ"ל בענין מקוה.

ישאלו אותי בבית דין של מעלה האם ידעת שבעירה זו יש מקוה פסולה? אשיב כן!

בעירה לא הרחק מראדין נפסלה המקוה המקומית, ולאף אחד במקום לא היה אכפת לתקן את המקוה, ואז החליט החפץ חיים לעבור לאותו עיר, וכשהגיע לשם הוא שלח לכנס את כל העיר, והודיע להם שהוא נמצא בעיר, ומבקש להגיד דרשה בבית הכנסת. כששמעו בעירה על כך, סגרו פולם את החניות ובאו לבית הכנסת, ואז פתח החפץ חיים ואמר:

רבותי! כשאגיע לעולם העליון ישאלו אותי מה שמך? אשיב ישראל מאיר, ישאלו אותי האם ידעת שבעירה זו יש מקוה פסולה? אשיב כן, ואז בודאי ישאלו אותי ומה עשית?, אשיב, שנסעתי לעירה

והזהרתי את תושבי המקום, ולא רצו לשמוע בקולי, לכן אני מבקש מכם שתמסרו לי בכתב שאני הזהרתי אתכם.

וכל זה לא עזר לו, לתקן את המקנה, אז עלה החפץ חיים לבימה לפני קריאת התורה ואמר: אני לא נותן לכם לקרא בתורה עד שתאספו כסף תכף ומיד לתקן את המקנה, וכך הוי. ותקנו את המקנה.

כמו כן ישאלו אותי בבית דין של מעלה, שלום יהודה! האם ידעת שאפשר להציל את עם ישראל מפצצת אטום?

אשיב, כן.

ישאלו ומה עשית לזה?

אשיב, הדפסתי מיליוני ספרים על הזוה"ק, ואמרתי בדרשות את האמת שכל הרבנים והראשי ישיבות שלא אומרים לקהל שלהם ללמד זוהר הקדוש הם ראשי הערב רב, [כל זה כתוב בזוה"ק 172 פעמים – וגם מובאים ב-140 ספרי תלמידי בעל שם טוב זי"ע – סך הכל 310 מראי מקומות, והדפסתי הכל ב-17 ספרים וכל אחד יכול לראות את זה], והם אשמים על כל האסונות שמגיעים לכלל ישראל מידי יום ביומו. זהו האמת היחידי שיתקבל בבית דין של מעלה.

ובמושב לצים לא ישב. איזה מושב לצים זו (ליל"ת) אפם של ערב רב. שהיא מטמאה בנדה במושבה. וכן ערב רב מטמאים במושבים לצדיקים שיושבים ביניהם

ובתקוני זוהר (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב), על הפסוק "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים" וגו' - אשרי ותהלתו של האיש - "אשר לא הלך בעצת רשעים, בדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב" (תהלים פרק א פסוק א).

אֲשָׁרֵי הָאִישׁ. הוא אהי"ה אֲשֶׁר אהי"ה. ראש לכל הָרָאשִׁים וְעַלֶּיהָ נֶאֱמַר (שיר ז) **רֵאשֶׁף עֲלֶיךָ כִּכְרָמְל.** וְזֶה תְּפִלִּין שֶׁל רֵאשׁ. וְדַלַת רֵאשֶׁף כְּאַרְגָּמָן. זו תְּפִלִּין שֶׁל יָד. וּבּו מְשַׁבְּחִים לְבַת בְּזֵה הָאֲשָׁרֵי (ועל כן בְּרַאשֵׁי"ת שֵׁם אֲשָׁרֵי שֵׁם בַּת) זֶה הוּא שְׁכָתוּב (בְּרַאשֵׁית ל) בְּאֲשָׁרֵי כִי אֲשֶׁרוֹנִי בְּנוֹת. [הֵם הַצְּדִיקִים שֶׁמְעַלִּים אֶת הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה] מִי זֹכֵה לִיכְנֹס שָׁמָּה, אֲשֶׁר לֹא הֵלֵךְ בְּעֶצַת רְשָׁעִים. שֶׁהִיא עֲצָה רָעָה מֵצַד שֶׁל עֵץ הַדְּעֵת טוֹב וְרַע. (מִי הִרְשָׁעִים. זֶה סְמָא"ל וְנַחֲשׁ) וּבְדָרְךָ חֲטָאִים לֹא עֲמַד. אֵיזָה דָרְךָ חֲטָאִים. זֶה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (מִשְׁלִי ל) כֵּן דָרְךָ אֵשׁה מְנַאֲפֶת אֲכָלָה וּמְחַתֶּה פִּיהָ וּגּוֹ'. וּבְמוֹשָׁב לְצִים לֹא יֹשֵׁב. אֵיזָה מוֹשָׁב לְצִים זֶה (לִילִי"ת) אִמָּם שֶׁל עֶרֶב רַב. שֶׁהִיא מְטַמְּאָה כְּנֵדָה בְּמוֹשְׁבָהּ. וְכֵן עֶרֶב רַב"ל מְטַמְּאִים בְּמוֹשְׁבָם

כל הנְחָרִים בָּךְ. מאי כָל הַנְּחָרִים בָּךְ. דְּאֵתְקִפוּ נְחִירֵיהוֹן בְּרָגְזוֹ אֲעַלְךָ בְּגִלּוֹתָא דָּא. בְּהוּא זְמָנָא. יְבוּשׁוּ וְיִקְלְמוּ מִכָּל טְבִין דִּיחֲמוֹן לְהוֹן לִישְׁרָאֵל. (ועל זֶה הַתְּנַבָּא הַנְּבִיא שֶׁרַק מִי שֶׁהֶאֱמִין וְצִיפָה לְקִיּוּם הַנְּבוּאָה הוּא יִזְכֶּה לְשִׁמּוֹחַ בְּגֵאוּלָּה, וְהַעֲרַב רַב יְבוּשׁוּ וְיִקְלְמוּ כִי הִלְכוּ אַחֲרֵי הַהֶבֶל – וְהַרוּצָה לְהִינְצַל מִקְּלִיפַת הָעֶרֶב רַב מוֹכַרְח לְעֶסוֹק בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ, כְּתִיבַת נַח שֶׁהַצִּילָה מֵהַמְּבּוּל). (זוהר הַקְּדוּשׁ פְּרָשַׁת כִּי תִשָּׂא דָף קפ"ח ע"ב)

הַרוּצָה לְהִינְצַל מִקְּלִיפַת הָעֶרֶב רַב מוֹכַרְח לְעֶסוֹק בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ, כְּתִיבַת נַח שֶׁהַצִּילָה מֵהַמְּבּוּל

וְאֵינּוֹן עֶרֶב רַב רְשִׁיעִינְיָא, (וְאוּתָם הִרְשָׁעִים שֶׁמֵּהַעֲרַב רַב) דִּי תִקְלִים בְּהוּ בְּהוּא זְמָנָא, (יִתְקִים בְּהֵם לִפְנֵי בִיאַת הַמְּשִׁיחַ הַכְּתוּב): (דְּנִבְאֵל

לז. בספר מטעמי הזוהר, וז"ל:
הַמְּצַפִּים וּמֵאֲמִינִים לְגֵאוּלָּה, הֵם יִזְכוּ לְכָל הַטּוֹבוֹת הַמּוֹכְסוֹת:

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאֶמְר, (יִשְׁעִיהָ מֵא) הֵן יְבוּשׁוּ וְיִקְלְמוּ כָל הַנְּחָרִים בָּךְ וּגּוֹ'. זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִין הוּא לְמַעַבַּד לִישְׁרָאֵל. כָּל אֵינּוֹן טְבָאן, דְּקֶאֱמַר עַל דִּי נְבִיאֵי קְשׁוּט... (עֲתִיד הַקְּב"ה לְעֲשׂוֹת לִישְׁרָאֵל אֶת כָּל הַטּוֹבוֹת שֶׁנִּתְנַבְּאוּ בְּיַדֵּי הָאֱמָת, וְסָבְלוּ עֲלֵיהֶם בְּגִלּוֹת...), אֲבָל אֲזַלִּין לְבֵי מְדֻרְשׁוֹת, פְּתִיחִין סְפָרִין, וְחִמְאָן כָּל אֵינּוֹן טְבָאן, דְּקֶא מְחַכּוֹ, וְחִמְאָן כְּתִיבִין בְּאוּרִינְיָא, דְּאֲבַטַּח לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִין הוּא עֲלֵיהוֹ, וּמִתְנַחֲמִין בְּגִלּוֹתוֹהוֹן... (וְיִשְׁרָאֵל הַחֲזִיקוּ מֵעַמְד כְּפֶאֶשׁ רָאוּ בְּסַפְרֵי הַקְּדוּשִׁים אֶת כָּל הַהֶבְטָחוֹת וְהַטּוֹבוֹת שֶׁהֶבְטִיחַ הַשׁ"ת...) וְעַל דָּא, הֵן יְבוּשׁוּ וְיִקְלְמוּ

לקבל פני משיח צדקינו, במהרה בימינו) וְדָא
 אוּרְה דְסַפְרָא דָא, וְכֹלְאָ עַל סִבְה דִּילָךְ.
 (וְזֵה הָאוּר שֶׁל סֵפֶר זוהר הקדוש יְאִיר
 בְּנִשְׁמוֹתֵיהֶם, וְכֵן זֶה בְּזוֹת הַרְשָׁב"י הַקְדוּשָׁה).
 (זוהר הקדוש פְּרֻשֵׁת בְּהִעְלוֹתֶיךָ - רַעֲיָא מֵהֵימְנָא,
 דַּךְ קִנְג"ג ע"ב, וְעַיֵן תִּיקוּנֵי זוהר תִּיקוּן כ"א עמוד
 נ"ג, נ"ד)

עסק התורה שלא לשמה: וְהִנֵּה מַה
 שְׁכָתַב בְּתַחֲלַת דְּבָרָיו וְאֶפְיֵלוּ כָּל אֵינּוֹן
 דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרֵיתָא כָּל חֶסֶד דְּעֵבְדֵי
 לְגַרְמִיּוֹהוּ וְכו'. עִם הַיּוֹת שֶׁפִּשְׁטוּ מִבְּאֵר,
 וּבִפְרָט בְּזִמְנֵנוּ זֶה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים אֲשֶׁר
 הַתּוֹרָה נְעֻשִׁית קְרֹדִם לְחַתֵּךְ בְּהָ אֲצֵל קֶצֶת
 בְּעַלֵי תוֹרָה אֲשֶׁר עִסְקִים בְּתוֹרָה עַל מִנַּת
 לְקַבֵּל פְּרִס וְהַסְפָּקוֹת יְתוֹרוֹת, וְגַם לְהַיּוֹתֵם
 מִכָּלֵל רֵאשִׁי יְשִׁיבוֹת, וְדִינֵי סִנְהֶדְרָאוֹת,
 לְהַיּוֹת שְׁמֵם וְרִיחֵם נוֹדֵף בְּכָל הָאֲרָץ
 וְדוּמִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם לְאֲנָשֵׁי דוֹר הַפְּלִגָּה
 הַבּוֹנִים מְגַדֵּל וְרֵאשׁוּ בְּשָׁמַיִם, וְעַקֵּר סִבְת
 מַעֲשֵׂיהֶם הֵיא מַה שְׁכָתַב אַחֵר כֶּךָ הַכְּתוּב
 וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם. כְּכַתוּב בְּסֵפֶר הַזוהר
 בְּפְרֻשֵׁת בְּרֵאשִׁית (דף כ"ה): וְזֵה לְשׁוֹנוֹ עַל
 פְּסוּק אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ,
 שְׁחֻמְשָׁה מִיָּנַיִם יֵשׁ בְּעֵרֵב רַב, וּמִן הַג'
 מִיָּנַיִם, מֵהֶם הוּא הַנִּקְרָא פֶת גְּבוּרִים,
 דְּעִלְיָהּ אֲתַמֵּר הֵמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר
 מַעוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשָּׁם, וְאֵינּוֹן מַסְטָרָא דְאֵלִין
 דְּאֲתַמֵּר בְּהוֹן (בְּרֵאשִׁית יא) הִבֵּה נִבְנֶה לָנוּ
 עִיר וּמְגַדֵּל וְגו' וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם בְּבִנְיָן בְּתֵי
 כְּנַסְיוֹת וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת וְשׁוּנֵין בְּהוֹן סֵפֶר
 תוֹרָה וְעֻטְרָה עַל יְרִישִׁיהָ, וְלֹא לְשָׁמָה, אֵלֶּא

(יב) יְתַבְרְרוּ יִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ רַבִּים וְהַרְשִׁיעוּ
 לְרַשָּׁעִים. (שָׂאזוּ יִהְיֶה בִּירוֹן גְּמוּר בִּישְׂרָאֵל)
 יִתְלַבְּנוּ: אֵינּוֹן מְאִרֵי מִשְׁנָה. (אֵלוּ בְּעַלֵי
 הַמִּשְׁנָה שִׁתְּבַרְרוּ עַל יְדֵי לִימוּד הַתּוֹרָה) וְיִצְרְפוּ:
 אֵינּוֹן יִרְעָא קְדִישָׁא דְשָׂרָא עֲמָא. (וְזִנְע
 הַקְדוּשׁ שֶׁל שָׂרָא הָעַם יִתְבְּרוּ עַל יְדֵי מִצְוֹת
 וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְצַדִּיקָה) הִדָּא הוּא דְכָתִיב,
 (זְכוּרִיה יג) וְצִרְפְּתִים כְּצִרְף אֶת הַכֶּסֶף. (דְּהֵיִינוּ
 עַל יְדֵי כֶסֶף שְׁנוֹתֵינִים לְצַדִּיקָה) וְהַרְשִׁיעוּ
 לְרַשָּׁעִים, אֵינּוֹן עֵרֵב רַב. (וְאֵלוּ הָעֵרֵב רַב יָצִאוּ
 מִכָּלֵל יִשְׂרָאֵל)

(דנאל יב) וְהַמִּשְׁכִּילִים יָבִינוּ, אֵינּוֹן מְאִרֵי
 קְבֻלָּה, (וְהַמִּשְׁכִּילִים הֵם אֵלוּ שְׁעוּסָקִים בְּסוּדוֹת
 הַתּוֹרָה) דְּאֲתַמֵּר בְּהוֹן (דְּנִיָּאל יב)
 וְהַמִּשְׁכִּילִים יִהְיוּ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ. אֵלִין
 אֵינּוֹן דְּקָא מִשְׁתַּדְּלִין בְּזוֹהַר דָּא, דְּאֲקָרִי
 סֵפֶר הַזוהר, (אֵלוּ הֵם הַצַּדִּיקִים שְׁעוּסָקִים בְּאוּר
 הַזֶּה הַנִּקְרָא סֵפֶר הַזוהר) דְּאִיהוּ כְּתִיבַת נַח,
 (שְׁהוּא כְּתִיבַת נַח שְׁמַצִּיל מֵהַמְּבּוּל) דְּמִתְכַנְשִׁין
 בְּהָ שְׁנַיִם מַעִיר, וְשָׁבַע מִמְּלַכּוֹתָא.
 וְלִזְמַנֵּין אֶחָד מַעִיר, וּשְׁנַיִם מִמְּשַׁפְּחָה.
 (שְׁכֻמוּ שְׁלֹא כּוֹלֵם זְכוּ לְהִיכְנַס לְתִיבָה לְפָנֵי הַמְּבּוּל,
 כֶּךָ רַב הַזְרִיזִים וְהַמִּשְׁכִּילִים יִזְכוּ לְהִנְצֵל עַל יְדֵי
 הַזוהר הַקְדוּשׁ, כִּי הַזְמַן קָצֵר, כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּמִלְאֲכֵי
 (פְּרָק ג' פְּסוּק א') הַנְּנִי שׁוֹלַח מִלְאֲכֵי וּפְנֶה
 דְרָךְ לְפָנֵי וּפְתַאוּם יָבוֹא אֵל הִיכְלוֹ הָאֵדוֹן
 אֲשֶׁר אַתָּם מְבַקְשִׁים וּמִלְאֲף הַבְּרִית אֲשֶׁר
 אַתָּם חִפְצִים הִנֵּה בָּא אֲמֵר ה' צְבָקוֹת)
 דְּבַהוֹן (בְּאֵלוּ שְׁזִיכּוּ לְעִסּוֹק בְּזוהר הַקְדוּשׁ)
 יְתַקְּנִים (שְׁמוֹת א) כָּל הַבֵּן הַיּוֹלֵד הַיְאוּרָה
 תִּשְׁלִיכוּהוּ. (לְהַיּוֹת בְּבַחֲנֵית בְּנִים, וּמִהַרְאֻשׁוֹנִים

ולחוץ, וכלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים - ובדאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד: בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחוץ, כדאג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים.

ועין בתקוני זהר חדש: לית בנו מאן דיתער לגבה לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא ולילא באוריתא דבעל פה, בכמה קושין. וצוחין בה ככלבין דאמרין הב הב. הב לן עותרא הב לן יקרא, ולית מאן דישתדל לסלקא שכיתתא. ובדאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד, וכן בספר שערי אורה שכלו אור. וכבר הארכנו הרבה מזה שלא תהיה מקבל, אלא עבד מאהבה ועבד מיראה (היכל הנרנה קומרנה פרשת עקב ז', י"ט - אור הזוהר פרק י').

למעבד לון וכו'. והנה על הפת הזאת אמרו בגמרא: כל העוסק בתורה שלא לשמה נח לו שנהפכה שליטו על פניו ולא יצא לאויר העולם.

ראיה שאין עוסקין לשמה: ואמנם האנשים האלה מראים תימה וענוה באמנם כי כל עסקם בתורה הוא לשמה. והנה החכם הגדול התנא רבי מאיר עליו השלום העיד עליהם שלא כך הוא באמרו לשון כללות כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו' ומגלים לו רזי תורה ונעשה כנהר שאינו פוסק והולך וקמעין המתגבר מאליו בלתי הצטרכו לטרם ולעין בה ולהוציא טפין טפין של מימי התורה מן הסלע, הנה זה יורה שאינו עוסק בתורה לשמה כהלקתה, ומי זה האיש אשר לא יזלו עיניו דמעות בראותו המשנה הזאת ורואה חסרונו ופחיתותו. (הקדמת רבי חיים ויטאל על שער ההקדמות - ועין אור הזוהר פרק כ"ח).

הערב רב: מי שאינו עוסק בספר הזהר, כל תורתו הוא משפה ולחוץ, וכלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים - ובדאי לא ישיג ארחות חיים

מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי האר"י, כל תורתו הוא משפה

ח"ו כמו שכתוב בתנא דבי אליהו (רבא פ"ב): אמרו חכמים כל זמן שבני אדם מבטלין מן התורה מבקש הקב"ה להחריב את העולם כו'. ושם (בסדר אליהו זוטא פ"ה) "כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל" ואין מצוקין אלא תלמידי חכמים כו'. בכל יום יוצאים מלאכי חבלה מלפני הקב"ה לחבל את כל העולם כולו ואלמלא בתי כנסיות ובתי מדרשות שתלמידי חכמים יושבין בהם ועוסקים בדברי תורה היו מחבלין את כל העולם כולו מיד כו' ע"ש. עם כל זה עדיין יוכלו להתקיים על ידי השרידים אשר ה' קורא. העוסקים בתורה הקדושה יומם ולילה. שלא יתבטלו לגמרי לחזור לתהו ובהו ח"ו. אבל אם היה ח"ו העולם פנוי לגמרי אפילו רגע אחת ממש מעסק והתבוננות עם סגולה בתורה הקדושה. תיכף כרגע היו כל העולמות נחרבים ונבטלים ממציאיות לגמרי ח"ו. ואף גם איש אחד מישראל לבד. רב כחו. שבידו להעמיד ולקיים את כל העולמות והבריאה בכללה על ידי עסקן והתבוננותו בתורה הקדושה לשמה. כמו שכתוב (סנהדרין פרק חלק דף צ"ט ב') כל העוסק בתורה לשמה כו'. רבי יוחנן אומר אף מגין על כל העולם כולו. וכן אמרו בפרק התורה (אבות פ"ה) כל העוסק בתורה לשמה כו'. ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא לו.

רק הלומד תורה לשמה מציל את העולם
 וְאָמְרוּ חֲז"ל (סנהדרין צ"ט): אָמַר רַבִּי אֶלְכָּסְנָדְרִי כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה לְשִׁמְהָ מְשִׁימ שְׁלוֹם בְּפִמְלִיא שֶׁל מַעְלָה וּבְפִמְלִיא שֶׁל מַטָּה שְׁנֹאֲמַר: "אוּ יַחֲזֹק בְּמַעוּזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִּי". רַב אָמַר כָּאֵילוּ בְּנֵה פְּלִטְרִין שֶׁל מַעְלָה וְשֶׁל מַטָּה שְׁנֹאֲמַר: "וְאֶשִׂים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֶל יְדֵי כְּסִיתִיךָ לִנְטֹעַ שָׁמַיִם וְלִסְדּוֹ אֶרֶץ". רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר: אֵף מְגוֹן עַל כָּל הָעוֹלָם כּוֹלוּ שְׁנֹאֲמַר: "וּבְצֶל יְדֵי כְּסִיתִיךָ". וְלוֹי אָמַר אֵף מְקַרֵּב אֶת הַגְּאוּלָּה שְׁנֹאֲמַר: "וְלֹאֲמַר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה".

וְעִינֵינוּ בְּסִפּוֹר "נִפְשׁ הַחַיִּים" (שער ד' פֶּרֶק כ"ה), שָׂרָק עַל יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה לְשִׁמְהָ זֹכָה לְקַיָּים הָעוֹלָם. וְאֵין לָף תּוֹרָה לְשִׁמְהָ יוֹתֵר מְלִמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ, (עִינֵינוּ אוֹר הַזּוֹהַר).

זה לשון נפש החיים: וכל זה כשעדיין יש אנשים מישראל שדבקים בו יתברך ובתורתו בעיון ושקידה ויגיעה גדולה לשמה. ורק בתורת ה' חפצם כל הימים. ואז האנשים שבטלים לגמרי מעסק התורה מרוע בחירתם. המה ירדו שאלו חיים ומגורשים מהסתפח בנחלת עבדי ה' הדבוקים בו יתברך ובתורתו. ומארץ חיים יכרתו ח"ו. ועל כל פעולת העולם גם כל העולמות, הגם כי נתמעטו וירדו מקדושתם ואורם, בסבת החטאים האלה בנפשותם, וכמעט שנטיו רגלם ליחרב

לצדיקים שיושבים ביניהם, כנדהו^ל. ומי שמתדבק באותו אשרי. שהוא הכתר והראש של התורה. נאמר בו והיה כעץ שתול על פלגי מים. וזה עץ החיים שנאמר בו ועלהו לא יבול.

ד' גווני עינא. פ' יתרו מאמר ז' ימי בראשית. פ' יתרו מאמר שרטוטין דמצחא. - תיקוני זוהר חדש: דף כז עא. עץ חיים להאריז^ל: הקדמת מוה"ר חיים ויטאל על שער הקדמות. עץ חיים שער לב פרק א' מ"ת. שער לח פ"ו מ"ת. שער מט פ"ג. - שער הגלגולים הקדמה כ'. הקדמה לג. הקדמה לט. - שער הפסוקים: פ' ויגש, שמות, בא, בשלח, כי תשא, בלק, עקב. ספר מלכים א', ישעיה. - ספר הליקוטים: פ' תולדות, וישב, שמות, בשלח, כי תשא, בהעלותך, חוקת, דברים, ואתחנן, עקב, כי תצא, וילך, ספר מלכים א', ישעיה, תהלים. - ספר עץ הדעת טוב להאריז^ל: פ' בא, בשלח יתרו, משפטים, תרומה, כי תשא, ויקהל, פקודי, שמיני, קדושים, במדבר, בהעלותך, חוקת, בלק, פנחס. - שער מאמרי הרשב"י פ' משפטים, ליקוטי תורה פ' בראשית, מקץ, שמות, ויקהל. **ספר משנת חסידים**: מסכת יעקב פ"ב, מסכת סדר ליל פסח פ"י. - פרדס רימונים להרמ"ק: שער כג פ' טז. - אוצר עדן הגנוז למהר"א אבולעפיא: ח"ב סי' א'. - ספר הפליאה להמקובל האלקי רבי אביגדור קרא מפראג. - עבודת הקודש

לח. בספר "נתיבי הזוהר", וז"ל:
היות וחו"ל גילו לנו שהערב רב הם המעכבים את ביאת המשיח, וכל הצרות מחמתם, והזוהר הקדוש מלא מזה בהרבה מקומות, לקטנו מראה מקומות נרחב ובהקף נפלא.
310 מראה מקומות שכתבו והזהירו אותנו להיות נזהרים מן הערב רב - כנגד ש"י עולמות המוכנים לצדיקי האמת
ראה: זוהר בראשית דף כה, עא. כו, עא. כז, עב. כח, עב. רסב, עב. רסג עא. - זוהר שמות מה, עב. סז, עא. קיד, עא. קכ, עא. קכד, עא. קצ עב. קצה, עא. קצז, עא. רג, עא. רכג, עב. רכד, עא. - זוהר ויקרא כז, עב. כח, עא. כח, עב. פו, עב. צז, עא. קיא, עא. - זוהר במדבר קכב, עב. קכד, עא. קנב, עב. רל, עא. רלא, עב. רלז, עא. רמו, עב. - זוהר דברים רעג, עא. רעו, עב. רעז, עב. רעט, עא. רפב, עא. - תיקוני זוהר, דף: טו, עא. כב, עא. עב. כז, עא. כז, עב. כח, עב. ל, עב. מא, עב. מב, עא. מט, עא. נ, עב. נב, עא. נג, עב. נה, עא. עה, עב. עו, עב, עז, עא. קיב, עא. קיז, עא. קיט, עא. קכח, עב. קלח, עא. קמ, עא. קמא, עא. קמא, עב. קמד, עא. קמו, עב. קמז, עב. - זוהר חדש: פ' יתרו מאמר

בראשית: וישב, מקץ, ויגש. ספר שמות פ' בא תורה אור אות ג', פ' כי תשא תו"א אות ג', פ' ויקהל פקודי תו"א אות ב', ספר במדבר נשא בהעלותך תו"א אות יג, פ' חוקת תו"א אות ב', פ' ואתחנן תו"א אות א', ג, - ווי העמודים פ"ו. - הרמח"ל הקדוש: ספר דרך עץ חיים, ספר אדיר במרום ח"א תניא אמר רבי שמעון, ומחצדי חקלא זעירין אינון, למגזר מילין דקשוט, ח"ב מאמר ביאור ז' מלכים. - ספר תיקונים חדשים: הקדמה, תיקונא תמינאה, תיקונא תמינסה, תיקונא תמינא ועשרין, תיקונא חמשין וחמש, תיקונא שבעין. - ספר קנאת ה' צבקות ח"כ, - מאמר ויהי מקץ. - פירוש הרמח"ל עה"ת בראשית, שמות, במדבר, דברים. - דרוש בסעודת ליל טו"ב שבשט ה' תצ"ג. - דרושי ונתת הכסף. - ראשי פרקים ד"ת לרמח"ל, - ספר תקט"ז תפילות: תפילה קיג, קנא, קנד, קעו, קעז, רב, רפט, שי, שעא, תפילה חשמ"ל, תצה, תפלה ואתחנן. - שערי הלשם מהר"ש אלישוב: ח"א סי' טו פ"א, ח"א סי' יט בסוד נורא עלילה, ח"ב סי' ב' פ"ב, פ"ג, סימן ד', סי' ה', סי' ו', סי' ז', סי' יג פ"ה. - הגר"א מוילנא, אבן שלמה פי"א. ביאור הגר"א על תיקוני זוהר דף קיא עא. - יהל אור על הזוהר בראשית דף כח עב. אדרת אליהו פ' דברים. ביאור על תיקוני זוהר דף צז עב.

תלמידי בעל שם טוב: אוצר החיים -

למר"מ אבן גבאי ח"ב פל"ב. - ספר המפואר למוהר"ש מולכו דרוש על פ' בראשית. - מגיד משרים לרבינו יוסף קארו פ' תרומה, פ' במדבר. - חסד לאברהם למהר"א אזולאי מעין א' נהר יז, מעיין ב' נהר ס"ז, מעיין ד' נהר נד, מעיין ה' נהר יז, כה, לב, מעיין הששי הקדמה, נהר א' ב', ה'. - מגלה עמוקות עה"ת: פ' תולדות, וישלח, ויגש, וארא, בא, תרומה, ויקרא, תזריע, קדושים בהר, בחקותי, שלח, קרח, חוקת, בלק, פנחס, ואתחנן, וזאת הברכה. - מגלה עמוקות רנ"ב אופנים על פ' ואתחנן: אופן כד, נח, עד, עח, פ, צז, קי, קכ, קמד, קפז, קצח, רנא, רנב, - ספר מבוא לחכמת הקבלה למהר"ש טולידאנו: ח"א שער ז' פ"ז, ח"ב שער ו' פ"ז, ח"ב מאמר א' חנוכה. - ספר מעולפת ספירים: מוהרנ"ש אלגאזי: יום תשעה עשר אות י"ג, טו, יום עשרים ואחד אות לב, - ספר עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו: מאמר חיקור דין ח"ג פ' כ"ב, מאמר אם כל חי ח"א סי' ג', כב, - ספר יונת אלם פ"ד, כתבים: מאמר הנפש: ח"ב פ"ד, ח"ה פ"י, י"ב, חלק י"ז פי"ד, מאמר מאה קשיטה: סי' כ"ו, סי' נ"ג, מאמר שבתות ה': כת"י ח"ג, מאמר צבאות ה' ח"ב. - של"ה הקדוש: שער האותיות: עמק ברכה אות ו', מסכת שבועות פרק תורה אור אות מ"ו, מסכת תענית דרוש מטות מסעי אות כד, מסכת יומא הל' תשובה אות סב, - ספר

עכשו תשאלו איך יכולים לדבר על גדולי ישראל כך?

התשובה היא שבאמת יש לנו מהדור האחרון יותר ממאה גדולי ישראל האמתיים ממאה שנים האחרונים, ביניהם החפץ

שמחת ישראל, מאמרי שמחה. גאולת הארץ דף ו'. חידושי הרי"ם על מסכת גיטין, השמטות לפ' שלח. חידושי הרי"ם, גלות וגאולה. פירוש הגר"א על דרך הרמז מגילת אסתר א. חוט המשולש דף מב. חת"ס דרוש ח' תמוז תקס"ט. על הגאולה ועל התמורה דף קפז. קדושת יום טוב פרשת וזאת הברכה. מהר"י ט"ב הגש"פ דף קטז. משכיל אל דל (קאלאמייא) ח"ג כלל י פרט א. - חידושי תורה פ' קרח ע' רנ. ויואל משה מאמר א' סי' קנג. מאמר ש"ש דף קנ. חידושי תורה דברים ע' לח. על הגאולה ע' קעז, חידושי תורה ע' כו בשלח, ע' קעט, קרח ע' רנ. בהעלותך ע' קלג. תשי"ז ע' לד, ע' תקלו, תש"כ ע' לב, חידושי דרשות מא"י ע' קנה. - דברות קודש. ויואל משה ע' קנב, קנז, קסא. דברי יואל מכ"א ע' קלה, פ' וישלח דף קכ. - שולחן הטהור מאמר אמונה ופרנסה דף עד, זכרון צדיקים חודש אייר. - אור הנר דף יג. סיפורי הרמ"ח ע' כה. - אוצר הסיפורים ח"ד א' ד' (מרגליות). פאר וכבוד (סיפורים מהר"ש מבעלזא) דף 258.

קאמרנא פ' תצא. - היכל הברכה: וארא, כי תשא, פקודי דף שיח, פ' בלק, פ' ראה, דף יג עב פ' תצא, עקב דף סח עב, דף רט ע"א. כי תבא דף כח ע"ד. - זוהר חי פ' בראשית דף כה עא, דף כג עב. דף לז עא. דף קא ע"ד, דף קו עא, דף קיב ע"ג, דף קיג, דף שכט ע"ד. פ' ויחי ד' תנו, דף תלט. שמות דף ז' ע"ג. דף פו ע"ד. דף קע עב. - זקן ביתו מ"א אופן ז דף מז, אופן טז דף עה, מ"ד אופן י"ג דף רט. - נתיב מצוותיך שביל אמונה ג' אות נו. - תולדות יעקב יוסף פ' נשא דף תס, פ' שופטים דף תרסו. - בני יששכר מאמר חודש אדר מאמר ג'. ליקוטי מוהר"ן ח"א סי' ה, כב. - דברי חיים פ' ויקהל. דברי שמחה מכתב יג. - אשרי האיש דף מט. ארץ החיים א' פ"ב. אור עולם אות יא. תפארת היהודי אות ו'. נפלאות היהודי ח"ת דף 46. על הגאולה ע' קלו. דברי יואל פ' נשא ע' קפת. דברי שמואל (סלאיים) פ' נח. דברי תורה מונקאטש מהדו"ת א' טו. אשרי האיש דף מט. מכתב התעוררות ע' עג. הרה"ק רבי דוד מלעלוב. זכרון יעקב יוסף מע' צ. אמת ואמונה דף ו' עב.

חיים והחזון איש זצ"ל, שכלם צוו לנו ללמד זוה"ק, ואלו שלא הולכים בדרכיהם הם הערב רב האמתיים!¹³

לכל אחד ישאלו בבית דין של מעלה מה עשית להצלת עם ישראל ולקרוב הגאולה?

ואם תתקשרו אתנו שכלנו ביחד נפרסם את למוד הזוהר הקדוש כשישאלו אתכם בבית דין של מעלה מה עשית להצלת עם ישראל?

תענו, חלקנו זוהר הקדוש בכל מקום ומקום, והפצנו שעורים בזוה"ק בכל מקום שיכלנו, וזכינו לקיים בעשה טוב אמרם ז"ל (שבת דף נד עמוד ב'): כל [מי] שאפשר למחות באנשי ביתו ולא מיחה - נתפס על אנשי ביתו. באנשי עירו - נתפס על אנשי עירו. בכל העולם [כלו] - נתפס על כל העולם כלו!¹⁴ וזכות הרבים יצמוד לכלם, שיקים בכם

לט. זוהר.

יטענו המון ישראל בעת שיבאו לדין על מעשיהם הרעים, שאינם אשמים בזה, מפני שהתלמידי חכמים והרבנים לא הוכיחו אותם על מעשיהם, ועל כן על הרבנים להוכיחם ולהורותם את הדרך הנכונה הטובה והישרה ואז את נפשם הצילו ממדת הדין הקשה וגם את המון ישראל יחזרו למוטב במדה מרובה, ויהי טוב לנו עי"ז בזה ובבא ונזכה לגאולה ולישועה במהרה. עכ"ל.

ואין לומר שלום עלי נפשי מאחר ובכל עיר ועדה יש ב"ד שנתמנו על ידי הקהל, ולכן אין החיוב מוטל על כל ישראל,

מ. החפץ חיים במכתבים (מכתב כ"ה) כותב ז"ל: כי כל תלמיד חכם בגדר 'צופה', במקום נביא להוכיח לעם דרך ד', וח"ו אם מתרשל בזה עוונו גדול למאד, ובימינו אלה מי שמופלג בתורה ובידו להוכיח נקרא תלמיד חכם לענין זה.

ועל הרבנים שבכל עיר ועיר שלא להתעצל בזה ולדחות הענין כלאחר יד כי עליו לדעת כי בנפשו הוא ויתבע חס ושלוש על זה, וכל הרוצה להנצל ממדת הדין הקשה עליו להוכיח ולזרז להמון ישראל ואז את נפשו הציל, כי בודאי

ולפגוע בעוברי עבירה ולא כלום, ואפילו תלמיד לפני רבו לא מיקרי אפקרותא לפגוע בהם ולהכות באגרוף רשע עד שתצא נפשו כנחמי' בן חכלי' ואכם ואמרטם ואמר יד אשלח בכם וב"ד שהזכירו בכל מקום לישנא בעלמא הוא ואורחא דמלתא שיש כח בידם כמו קטן אוכל נבילות ב"ד מצויין להפרישו, וכמו במילה ב"ד מצווי' למולו, ורמב"ם ס"ל בס' המצות אפי' דרבנן מה"ת ניהו מלא תסור, ע"כ פסק אפי' באיסור דרבנן ככה, כמ"ש פ"ו מהל' חמץ ומצה באוכל מצה בע"פ (ועי' תי"ט נזיר פ"ו משנה ג') ודברי חי' ר"ן חולין קל"ב תמוהים שכתב שיעור ההכאה ל"ט כמלקות דאורי' והוא תימא נחזור להנ"ל דדבר זה מוטל על כל ישראל, וב"ד שליחותיהו דכל ישראל עבדי שנתמנו שלוחא דישאל, ועי"ז נפטרו כל אחד ואחד מלהשגיח כי העמידו גברי רבבי בחריקוהו והיינו רישן בקריא ורישא דרישין בחמימי ומ"מ קריי איכא, וכל זה בחלק חוקים ומצות, עכ"ל. (שו"ת חת"ס חו"מ סימן קע"ז)

ואם תאמר מה לפחותי ערך כמונו לעסוק בתוכחות הלא ישיבו נגדינו טול קורה מבין עיניך, אך אין זו תשובה מספקת מפני שבספינה אחת יחדיו אנו נוסעים, מאחר שאם לא נמחה ניתפס בעוונות הדור, ולהציל נפשינו אנו צריכים וחייבים וכמו שכתב החפץ חיים בספר גדר עולם וז"ל: והנה ידוע כי יש

ובפרט במקומות שיש רבנים ראשי הקהל אל נאמר שעליהם מוטל הדבר, כי על כל אדם מישראל החיוב למחות ולפגוע בעוברי עבירה ואסור להעלים עין מעוברי עבירה, דדבר זה מוטל על כל ישראל, ובית דין שליחותם דכל ישראל עבדי ועל ידי זה נפטרו כל אחד ואחד מלהשגיח, אבל כשאין בית דין עושה שליחותם דישאל, שוב חלה החובה בזה על כל אחד מישראל כמ"ש החת"ס בתשובותיו וז"ל:

וקיום חוקים ומצות כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס מי שאינו מוחה ויש בידו למחות בכלל אשר לא יקים את דברי תורה הזאת כפי' רמב"ן פ' תבוא עפ"י ספרי, ומ"ש אשר לא יקים זה ב"ד שלמטה לאו דוקא ב"ד אלא כל אדם מישראל קטן וגדול שם הוא, אם יש בידו לעשות, וכת' ואם העלם יעלימו עם הארץ בתתו מזרעו למולך משמע שהי' על ע"ה שלא יעלימו וע"ה איננו ב"ד, כדמוכח בפ' חטאות דע"ה בעשותה היינו הדיוט וב"ד היינו עיני העדה, וא"כ על כל ע"ה הטיל הכתוב שלא יעלימו, ומדכתב אח"כ והכרתי אותו למעט כל עולם, ש"מ שהי' להם ג"כ בכרת כמותו אלא שמיעט הכתוב והיקל עונשם מכרת חוץ מעונש שבועות שוא דחמיר טפי ויש עיון בדבר קצת מש"ס פ' שבועות הדיינין, מ"מ אמת נכון שאין בין ב"ד ובין כל שום איש מישראל שיכול למחות

אתה עושה כן, אמר להם מה איכפת לכם לא תחתי אני קודח, אמרו לו מפני שאתה מציף את הספינה וכו'. ע"כ. הרי את נפשינו אנו תובעים ורוצים להציל וכן את נפשות בני ביתנו היקרים לנו שאנו חסים עליהם בנפשינו להצילן, האם במצב כזה שטובעים בספינה בלב ים בגלל שהזולת קודח בזה חור שייך בכלל לומר שמפאת פחיתת ערכינו אין אנו חייבים להתקומם נגדו רק נעמוד מנגד בלי מעש, הלא פתי הוא זה שאומר כן או אפילו חושב כן.

ועוד י"ל דשמעתי בשם הרה"ק מוה"ר צבי מירדניק זצ"ל בעת שכמה מכת המתחדשים רצו לייסד ברודניק בית ספר לפי רוח הזמן ונודע לו הדבר ברגע האחרונה קודם שנסע אז לדרכו, ועלה על הבימה וישא משלו ויאמר, איש עני ונבזה עבר פעם במסע נדודיו דרך עיירה אחת וראה כי פרצה אש ואחזה בבית אחד, וירא כי אנשים עומדים שם בשלוות נפש ואינם מתעוררים להזעיק את אנשי העיר להציל את עצמם, ויחשוב בלבו אם יפתח פיו ויצעק להודיע לאנשי העיר על דבר שריפה הלא ילעיגו לי, מה לך שפל ונבזה בעסק השריפה, היש לך חלק ונחלה בעיר הזאת, ושוב החליט בדעתו יעבור עלי מה, אש בוער והאנשים בחזקת סכנה לא אוכל לעבור על כך בשקט, והתחיל לקרא בקול לעורר אנשי העיר מתרדמתם, וסיים כ"ק

על כל איש מישראל מ"ע מה"ת להוכיח בעמיתו כשנכשלין באיזה איסור כמו שנאמר הוכח תוכיח וגו' ועי"ז שמוכיחו הוא מציל את עצמו שלא יתפס באותו חטא דכשם שנפרע הקב"ה מעושי העון כך נפרע מאלה שהיה בידו למחות ולא מיחו (שבת נ"ה) מי שיש בידו למחות באנשי עירו ולא מיחה נתפס עבורם ומי שהיה בידו למחות באנשי ביתו ולא מיחה נתפס בעון אנשי ביתו וגם ידוע דכל איסור שנעשה בפרהסיא הוא חמור הרבה יותר מבצנעא שנקרא מחלל ש"ש בפרהסיא ואז גם חיוב ההוכחה גדול ביותר שלא יאמרו הותר מצותי של הקב"ה ועל כן גם במנהג הרע הזה שעוברים בפרהסיא על עוונות חמורות כחילול שבת, טהרת המשפחה וכדומה כל איש שיראת השם נגע בלבבו חלילה לו לשתוק ושלא למחות בזה, ומי שיכולת בידו למנוע ולא מנע הלא יתפס גם הוא בחומר העון וכו"ל, וכדאיתא כעין זה ג"כ בויקרא רבה (על הפסוק שה פוזרה ישראל נמשלו לשה מה דרכו של שה לוקה באחד מאיבריו וכולם מרגישין [היינו כל הצאן דדרכן להמשך זה אחר זה וכשאחת לוקה באבריה ופסקה מליך עוד, כולם יעמדו באותו מקום] אף ישראל אחד חטא וכולם נענשים.

וכן תני רשב"י משל לבני אדם שהיו יושבים בספינה נטל אחד מהם קודח והתחיל וקדח תחתיו, אמרו לו חבריו למה

הצלתי, והוא ברחמיו יעביר גילולים מן הארץ וכו'. ויתמו חטאים מן הארץ ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ, עכ"ל.

וכן הוא הדבר בנידון דידן דברחובות העיר נושבים כל הרוחות הרעות והכל מקולקל ומושחת, אש בוער לעינינו הפרוץ מרובה על העומד רח"ל, כל חלקה טובה נשחתת לאור היום, אוי לנו שכך נפלה בחלקינו, ולעינינו שכך רואות, האם כעת הוא הזמן לערוך חשבונות כגון אלו האם אנו פחותי ערך או ראויים אנו להוכיח בשער, אדרבא בזמן שהאש יוקד הקטן יאמר גדול אני, והחלש יאמר גבור אני, העיקר הוא בשעה זו להרבות כבוד שמים ולהרחיב גבולי הקדושה, כדי לעשות נחת רוח לבוראינו, שזה תכלית ומטרת יצירת האדם בעולם הזה.

והנה ידעתי גם ידעתי מן ערכי כי אין אני ראוי לעמוד במקום גדולים להוכיח במוסר תוכחת, ורבים יאמרו לנפשי אין כוונתו לשם שמים אלא לכבוד עצמו הוא דורש לקנות לו שם, ע"כ אציג לפניך משל נכבד שראיתי בספה"ק "אור לשרים" בשם הרב מו"ה יואל מוכיח זצ"ל, דהנה מנהג ישראל תורה הוא, שנוסעים מוכיחים מעיר לעיר להוכיח את ישראל, ורבים מהמון עם טועים ואין שומעין לדבריהם, מפני שהם לוקחים ממון בשביל הדרשה, ואומרים שתוכחתם אינו אלא קרדום לחפור בה ואין כוונתם לש"ש, ונשא עליהם משלו

אאמו"ר בלבת קדשו, יהודים יקרים אש בוער הצילו את נפשותיכם - ואכן חפץ ה' בידו הצליח לבטל מזימות אנשי רשע.

חייבים להכנס במחלוקת כדי למחות בידי עוברי עבירה

מהר"ם חגי"ז בספרו אלה המצות מצוה תקמ"ז וז"ל: מצוה על כל יחיד ויחיד להוכיח את חברו, אפילו קטן לגדול שרואה בו דבר שאינו הגון, חובה עלינו להסיר המכשול מלפניו, כי הוא ג"כ תחת סוג לאו שבכללות דלפני עור לא תתן מכשול וכו', דכל מחלוקת ופירוד שהוא לש"ש ולמחות בידי עוברי עבירה, אין זהו נקרא בעל מחלוקת, כאשר דמו ההמוניים הבהמיים אשר דרך ה' לא ידעו. ואת הישרה יעקשו, וזבכל עת וזמן שרוצים ללכת בשרירות לבם הרע תפסו להם הדרך שדרכו בו אנשי הענתות, להכות בלשונם את הבא להועיל להם ולהסיר המכשול מפניהם ואומרים עליו שהוא בעל מחלוקת, ושהוא עובר ומתעבר על ריב לא לו וכו', וידעתי גם ידעתי מהיכן נשתרבו ונסתבך טעות זה בין שהם מחשבין שהם מבינים בכונת דבריו וכו', ולכן לכל פרט היוצא מכללן ורובן של ישראל אין לחוש אליו, דאפשר אם נחקור נמצא מי אביהם אפשר עדיין המה משארית הפליטה מהערב רב אשר תמיד היו לאבן נגף לבני ישראל וכו', וענין מכשול החטאים בנפשותם כתיב ובערת הרע מקרבך, ודע לך כי נפשי

הַמְשָׁנָה (מִסְכַּת אָבוֹת פָּרָק ה' מִשְׁנָה י"ח) "כָּל הַמְזֻכָּה אֶת הַרְבִּים, אֵין חֲטָא בָּא עַל יְדוֹ. מִשָּׁה זָכָה וְזָכָה אֶת הַרְבִּים, זְכוּת הַרְבִּים תְּלוּי בּוֹ".

בזוהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכ"ה ע"א וע"ב עד קכ"ו ע"א):

וְיִשְׂרָאֵל אֶתְקְרִיאוּ אָדָם, וּמִנֵּין דְּאִית בְּהוֹן בְּעִירָא וְאָדָם. הָדָא הוּא דְכָתִיב, (יחזקאל לד) וְאִתֵּן צִאֲנֵי צִאֲן מְרַעִיתִי אָדָם אִתָּם. וְאִתֵּן צִאֲנֵי צִאֲן מְרַעִיתִי, אֵינוֹן עֲמֵי הָאָרֶץ, מְבִין, מִסְטָרָא דְטוֹב. אָדָם אִתָּם, תְּלִמְדֵי חֲכָמִים.

נותנים לו ממון שיכריז שיעירו העיר גם כן הי' מכריז, על כן אין אני פונה לדברו כלל, והלך לישן והניח הנר דלוק, וכאשר פתרה כן הי' נפל הנר על השולחן ונדלק כל הבית ונעשה שריפה גדולה, וכמעט נשרף כל העיר ובקושי גדול הציל את נפשו ונפש אשתו ולא נשאר להם כי אם גוויתתם. - ראו נא השוטה הזה, שבשביל שהשומר לא הכריז בלב שלם, לא רצה לשמוע לדבריו והניח לשרוף את ביתו באש, כך הדבר הזה שהמוכיח מזהיר את העם, שיעזבו מעשיהם הרעים דאל"כ יפלו בגיהנם אשר שם ישרפו את גוויתיהם כמ"ש "הנה יום בא בווער כתנור" וגו', והשוטים ידמו בשביל שהמוכיח אינו מוכיח לשם שמים אין נותנים לב לדבריו עד שבאה השריפה עליהם, הלא אין לך שטות גדול מזה, עכת"ד ודפח"ח.

ויאמר, כי בעיר אחת קטנה, שלא הי' להם בתי אבני גזית כי אם בתי עצי היער, והגגות מכוסים בתבן, והי' שם איש ואשתו שהיו דרים בעלי' תחת הגג.

פעם אחת בלילה הלכה האשה לישן ועדיין הי' בעלה ניעור והי' לו נר דלוק וטרם יכבה הנר גם הוא הלך לישן והניח הנר דלוק, צעקה אליו אשתו אולי חס ושלום יפול ניצוץ אחד מהנר ותשרף כל הבית כולו, עודה מדברת עמו בא שומר העיר והכריז להזהיר העם להשגיח על האש והנרות שלא תגרום לידי שריפה חס ושלום, אמרה האשה לבעלה, שמע נא וראה מה שהשומר מכריז להשגיח על הנר שלא יגרום לידי סכנה, והוא השיב לה, שוטה שבעולם, וכי סבורה את שבלב שלם הכריז השומר כן, הלא אני יודע שאינו מכריז אלא בשביל שהקהל נותנים לו ממון שיכריז כן, ואילו הי'

וּבְקָרָא דָא גַמְי רְמִיז לִיהּ, (תהלים פא) לֹא עָמִי שׁוֹמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'. בְּתַר
דְּאָמַר עָמִי, אָמַאי קָאמַר יִשְׂרָאֵל. אֵלֵא עָמִי: עָמִי הָאָרֶץ. יִשְׂרָאֵל:
תְּלַמְדֵי חֲכָמִים. וּבְגִינֵיהוּ אֲתַמַּר (שמות יד) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיַד רָמָה.

בְּגִוּוֹנָא דְפְלִיג לֹון קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא בְּטוֹרָא דְסִינֵי, הָכִי פְלִיג לֹון בְּפוֹרְקָנָא
בְּתַר־יִתָּא, דְיִשְׂרָאֵל דְאֲתַמַּר בְּהוֹן, (שמות יג) וַחֲמוּשִׁים עָלוּ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, מִסְּטָרָא דְאֵילָנָא דְחַיִּי, דְאֵינּוּן חֲמֻשִׁין שְׁנִין דְיֹוֹבְלָא,
אֲתַמַּר בְּהוֹן, (שמות יט) הִמָּה יַעֲלוּ בְהָר. וּבְהוֹן (שמות יד) וַיִּסַּע מִלֵּאדָּה הָאֱלֹהִים
הַהוּלָד לְפָנֵי מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל. וְלֹון אֲתַמַּר (שמות יט) וְאִשָּׁא אֲתַכֶּם עַל פְּנֵי
נְשָׁרַיִם, דְאֵינּוּן עֲנְנֵי כְבוֹד. וְאָבָא אֲתַכֶּם אֲלֵי. וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים בְּיַד רָמָה,
הָכִי יִפִּיק לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים, בְּכָל הַאי יָקָר.

וּבְגִוּוֹנָא דְאֲתַמַּר בְּעָמִי הָאָרֶץ מִסְּטָרָא דְטוֹב, (שמות יט) וַיִּתְּצֻבוּ בְּתַחֲתִית
הָהָר. הָכִי יְהוֹן בְּמַפְקָנָא בְּתַר־יִתָּא, תַּחֲוֹת תְּלַמְדֵי חֲכָמִים, כְּעַבְדָּא
דְּאָזִיל לְרַגְלָא דְסוּסָא דְמֵאֲרִיָּה. וּבְגִוּוֹנָא דְאָמַר לֹון בְּתַחֲתִית הָהָר, אִם
תִּקְבְּלוּ תוֹרַתִי מוֹטָב, וְאִם לֹא שָׁם תְּהֵא קְבוּרַתְכֶם. הָכִי יִימָא בְּמַפְקָנֹו
פוֹרְקָנָא בְּתַר־יִתָּא, אִם תִּקְבְּלוּן עֲלֵיכוֹן תְּלַמְדֵי חֲכָמִים בְּמַפְקָנֹו דְגְלוּתָא,
כְּאָדָם דְרָכִיב עַל סוּסָא, וְעַבְדָּא דְמִשְׁמֵשׁ לִיהּ מוֹטָב. וְאִם לֹא תִפְּזֹן תְּהֵא
קְבוּרַתְכֶם, בְּגְלוּתָא.

וְעַרְב רַב בְּגִוּוֹנָא דְאֲתַמַּר בְּהוֹן, (שמות כ) וַיֵּרָא הָעָם וַיִּנְעוּוּ וַיַּעֲמְדוּ מֵרְחוֹק.
הָכִי יְהוֹן רַחֲיִקוֹן מִן פּוֹרְקָנָא, וַיַּחֲמוּן לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים, וְלַעֲמָא קְדִישָׁא
בְּכָל הַאי יָקָר, וְאֵינּוּן רַחֲיִקוֹן מִיַּנְיֵיהוּ. וְאִי כְּעוּ לְאֲתַחֲבְרָא בְּהַדִּיָּהוּ מַה כְּתִיב
בְּהוּ, (שמות יט) לֹא תִגַּע בּוֹ יָד כִּי סָקוֹל יִסְקַל אוֹ יָרֵה יִרְהֵה. בְּהֵהוּא זְמַנָּא
יִתְקַיִים בְּהוּ בְיִשְׂרָאֵל, (דברים לב) יִי בְּרַד יִנְחַנּוּ וְאִין עָמֹו אֵל נָכַר, וְהָא אוּקְמוּהָ
אִין מַקְבְּלוּן גְרִים לִימּוֹת הַמְּשִׁיחָ. (שמואל א ב) וְרָשָׁעִים בַּחֲשָׁד יִדְמוּ, אֵינּוּן עַרְב
רַב. וּבְגִין דָּא אָמַר נְבִיאָה עֲלֵיהוּ, (יחזקאל יג) וְאֵל אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֹאוּ.

אמר אליהו, רעיא מהימנא, הא שעתא איהי לסלקא לעילא, באומאך אימא אנת, דהא בגיגך אנא בעי לסלקא. דיהיב לי קדשא ברך הוא רשו, לאתגלייא לך בבית אסורים דילך, בקבורה דילך, ולמעבד עמך טיבו, דאנת מחולל בחובין דעמא. הדא הוא דכתבי, (ישעיה גג) והוא מחולל מפשעינו.

אמר ליה רעיא מהימנא, באומאך עלך בשמא דיהו"ה, לא תאחר בכל יכולתך, דהא אנא בצערא סגני. (שמות ב) ויפן פה וכה וירא כי אין איש, עוזר לי, לאפקא לי מהאי צערא, בהאי קבורה דאתמר עלי, (ישעיה גג) ויתן את הרשעים קברו, ולא אשתמודען בי, ואני חשיב בעינייהו בין ערב רב רשיעייא, כפלב מת דסרח בינייהו, דחכמת סופרים תסרח בינייהו, בכל קרתא וקרתא, ובכל אתר דישראל מפורין בינייהו בין מלכוון. ואתהדרו אינון ערב רב רעין על ישראל, עאנא דקודשא ברך הוא, דאתמר בהו (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, ולית לון יכולת למעבד טיבו עם תלמידי חכמים.

ואנשי חיל ויראי חטא מסוככים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימין ערב רב בינייהו. ולא יהבין לון באתרין סגיאין אלא דבר קצוב, דלא יהא תקומה לגפילו דלהון, ואפילו חיי שעה. וכל חכמים ואנשי חיל ויראי חטא בצערא בדוחקא ביגונא, חשיבין ככלבים. (מיכה ד) בנים המסולאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות. דלא אשכחו אכסניא בינייהו.

ואינון ערב רב, אינון עתירין, בשלוח, בחדווא, בלא צערא, בלא יגונא כלל, גולגין מארי שוחד, דאינון דייגין רישי עמא. (בראשית ו) כי מלאה הארץ חמס מפניהם, עלייהו אתמר (איכה א) היו צריה לראש. באומאך עלך ומנא תניינא, בחי יי צבאות אלהי ישראל יושב הכרובים, דכל אלין מלין לא יפלון מפומך, בכל יכלתך למללא בהון קמי קדשא ברך הוא, ולאחזאה דוחקא דלהון. (ע"כ רעיא מהימנא).

[לשון הקודש]

אדם אתם - תלמידי חכמים

וישראל נקראו אדם. ומנן שיש בהם בהמה ואדם? זהו שכתוב (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. ואתן צאני צאן מרעיתי - הם עמי ארצות טובים מצד הטוב. אדם אתם - תלמידי חכמים. [הערת העורך: כל יהודי שלומד זוהר הקדוש נקרא תלמיד חכם ומי שלא לומד זוה"ק הוא עם הארץ ונקרא בהמה (אור הזוהר)].

**בגלל ישראל - הם התלמידי חכמים נאמר ובני ישראל יצאים
ביד רמה**

ובפסוק זה גם רמוז לו, (תהלים פא) לו עמי שומע לי ישראל וגו'. אחר שאמר עמי, למה אמר ישראל? אלא עמי - עמי הארצות. ישראל - תלמידי חכמים ובגללו נאמר (שמות יד) ובני ישראל יצאים ביד רמה.

בגאולה האחרונה, יוציא את התלמידי חכמים בכל הכבוד הזה כמו שחלקם הקדוש ברוך הוא בהר סיני, כף חלקם בגאולה האחרונה, שישראל שנאמר בהם (שם יג) וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים, מצד עץ החיים, שהם חמשים שנות יובל, נאמר בהם (שם ט) המה יעלו בהר. ובהם (שם יד) ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל. ולהם נאמר (שם טו) ואשא אתכם על כנפי נשרים, שהם ענני כבוד, ואבא אתכם אלי. ובני ישראל יצאים ביד רמה, כף יוציא את התלמידי חכמים בכל הכבוד הזה.

**אם תקבלו תורתי - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם. כף
יהיה ביציאת גאולה אחרונה שם תהא קבורתכם בגלות**

וכמו שנאמר בעמי הארץ מצד הטוב, (שם) ויתיצבו בתחתית ההר - כף יהיה ביציאת האחרונה תחת תלמידי חכמים, כעבד שהולך לרגלי סוס בעליו, וכמו שאמר להם בתחתית ההר: אם תקבלו תורתי - מוטב, ואם לאו - שם

תהא קבורתכם. כך יהיה ביציאת גאולה אחרונה: אם תקבלו עליכם תלמידי חכמים ביציאת הגלות, כְּאֵדָם שְׂרוּכָב על סוס ועבד שְׁמִשְׁמִשוּ - מוטב. ואם לא - שם תהא קבורתכם בגלות.

וערב רב, יהיו רחוקים מן הגאולה, ויראו תלמידי חכמים והעם הקדוש בכל הכבוד הזה, ורשעים בחשף ידמו - הם ערב רב

וערב רב, כמו שנאמר בהם, (שמות כ) וירא העם וינעו ויעמדו מרחק. כך יהיו רחוקים מן הגאולה, ויראו תלמידי חכמים והעם הקדוש בכל הכבוד הזה, והם רחוקים מהם. ואם ירדו להתחבר אתם, מה כתוב בהם? (שם ט) לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה ירה. באותו זמן יתקיים בישׂראל, (דברים לב) ה' בָּדַד יִנְחֵנוּ וְאִין עִמּוֹ אֵל נָכַר, והרי פְּרִשׁוּהָ, אין מקבלים גרים לימות המשיח. (שמואל-א ב) ורשעים בחשף ידמו - הם ערב רב. ומשום זה אמר עליהם הנביא, (יחזקאל יג) ואל אדמת ישׂראל לא יבאו.

אמר אליהו, רועה הנאמן, נתן לי הקדוש ברוך הוא רשות להתגלות לה, ולעשות עמה טוב

אמר אליהו, רועה הנאמן, הרי שעה היא לעלות למעלה, בשבועה אמר אתה, שהרי בגלגלך אני רועה לעלות. שנתן לי הקדוש ברוך הוא רשות להתגלות לה בבית האסורים שלך, בקבורתך, ולעשות עמה טוב, שאתה מחולל בחטאי העם. זהו שכתוב (ישעיה ג) והוא מחולל מפשעינו.

אמר לו רועה הנאמן, בשבועה עליה בשם ה', אל תאחר בכל יכלתך, שהרי אני בצער רב. ויפן כה וכה וירא כי אין איש, עוזר לי, להוציאני מצער זה

אמר לו רועה הנאמן, בשבועה עליך בשם ה', אל תאחר בכל יכלתך, שהרי אני בצער רב. (שמות ב) ויפן כה וכה וירא כי אין איש, עוזר לי, להוציאני מצער זה, בקבורה זו שנאמר עלי, (ישעיה ג) ויתן את הרשעים קברו, ולא נודע בי, ואני חשוב בעיניהם, בין ערב רב הרשעים, ככלב מת שסרח ביניהם,

שחכמת סופרים תסרח ביניהם בכל עיר ועיר ובכל מקום שישראל מפזרים ביניהם בין המלכים. וחדרו אותם ערב רב רועים על ישראל, צאן הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם, ואין להם כלת לעשות טוב עם תלמידי חכמים.

ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימים ערב רב ביניהם. ולא נותנים להם במקומות רבים, אלא דבר קצוב, שלא תהיה תקומה לנפילתם, ואפלו חיי שעה, ואותם ערב רב הם עשירים בשלחה, בשמחה, בלי צער, בלא יגון כלל, גזלנים, בעלי שחד, שהם דינים ראשי העם

ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימים ערב רב ביניהם. ולא נותנים להם במקומות רבים, אלא דבר קצוב, שלא תהיה תקומה לנפילתם, ואפלו חיי שעה. וכל החכמים ואנשי חיל ויראי חטא בדחק ויגון, חשובים ככלבים, בנים המסלאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות. שלא מצאו אכסניה ביניהם.

ואותם ערב רב הם עשירים בשלחה, בשמחה, בלי צער, בלא יגון כלל, גזלנים, בעלי שחד, שהם דינים ראשי העם. (בראשית ז) כי מלאה הארץ חמס מפניהם. עליהם נאמר (איכה א) היו צריה לראש. בשבועה עליך פעם שניה, בחי ה' צבאות אלהי ישראל יושב הפרובים, שכל הדברים האלה לא יפלו מפיה, בכל יקלתך לדבר אותם לפני הקדוש ברוך הוא ולהראות את הדחק שלהם. (עד כאן רעיא מהימנא).

על כן בואו ונתמסר למען הגאולה, בואו ונשמע לצווי של משה רבנו ע"ה לפדות את השכינה הקדושה ולא לחכות למחר [כי מחר זה עצת עמלק], רק תקף ומיד נתאחד ונתחזק ונתקדש בתורה, וכל ישראל ילמדו זוהר הקדוש בכל יום, ואם אתה עושה כן, אשריך

בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא, ובודאי תכף נגאל, ויהי רצון שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ולמדו בכל יום זוהר הקדוש וכך נלך כלנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

